

Kipling'ten Alıntı Yapmayı Seven Hırsız
Lawrence Block

Çeviren:
Mehmet Harmancı

OĞLAK /POLİSİYE

Kipling'ten Alıntı Yapmayı Seven Hırsız - The Burglar Who Liked to Quote Kipling /
Lawrence Block
İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

© Lawrence Block, 1979 / Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1997
Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. aracılığıyla
yazar sözleşmesi yapılmıştır.
Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında
yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Ulaş Eryavuz
Dizgi düzeni: GillSans 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Reyo Matbaası, Tel: 565 79 34

Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

Birinci baskı: Temmuz, 1997
ISBN 975 - 329 - 148 - 5

Evden eve avlanırken hep iki kişi çalışmalısın-
Kazancın yarı yarıya düşer ama daha güvenlidir
böylesi-
Tek bir adam o merdivenlerde sıkışır.
Ve bir kadın gelip arkadan haklar onu.
Evleri didik didik ararsın ve hiç kuşkun kalmaz
Tamtakır olduğuna
(Korno: Düt! Düt!)-
Ama ordan azlamı çekmeden bir de bak çatıya
Kiremitlerin altına saklarlar ganimeti.
(Koro.)Ey, ganimet!
Gözüm ganimeti
Delikanlıları harekete geçirten odur!
Köpeklerle erkekleri de,
Eğer bir daha gelmelerini istersen
Onları ganimetle şevktendir!
Ganimet! Ganimet! Parçala onu, köpeğim!
Ga! Ga! Ga! Ganimet! Ganimet! Ganimet!

Rudyard Kipling
"Ganimet"

1

Yirmi yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Yüzünün incelenecek o kadar küçük bir bölümü vardı ki, yaşını kestirmek doğrusu pek güçtü. Kızıl sakalı gözlerinin hemen altında başladığı gibi, gözleri de kalın camlı, kalın çerçeveli gözlüğünün ardındaydı. Üzerinde haki renkli, düğmeleri açık bir asker gömleği, onun altında sözde organik suyla yapılmış günün modası olan bir Güney Dakota birasının reklamını taşıyan bir tişört vardı. Pantolonu kahverengi kadife, koşu ayakkabıları sarı çizgili maviydi. Bir elinde bir Braniff Havayolları çantası, diğerinde William Cowper'in Everyman Kütüphanesi baskısı Şiirleri vardı.

Kitabı yazarkasanın yanına koydu, cebinden iki çeyrek çıkarıp kitabın yanına bıraktı.

"Zavallı Cowper" diyerek kitabı aldım. Cildi epey bozuktu ve o yüzden ucuzluk tezgâhımda yerini almıştı. "Ben 'Emekli Kedi'yi severim. Onun da bu baskıda olduğuna eminim." Ben içindekiler sayfasına bakarken o da ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "İşte burada. Elli birinci sayfa. Şiiri biliyor musunuz?"

"Sanmıyorum."

"Bayılacaksınız. Ucuzluk kitaplarının tanesi kırk sent ya da üçü bir dolardır. Gerçek ucuzluk yani. Yalnızca bir tane mi istiyorsunuz?"

"Evet." İki çeyreği bana birkaç santim daha yaklaştırdı. "Yalnızca bir tane."

"Peki" dedim. Yüzüne baktım. Yalnızca kaşını görüyordum ve epey rahat görünüyordu; bu konuda bir şey yapmam gerekecekti. "Cowper'e kırk sent, Albany'deki Valiye de üç sent, onu unutmamak gerek, ne etti?" Tezgâhın üzerinden eğilip inci beyazı dişlerimi gösterdim. "Bence tam otuz iki dolar yetmiş sent eder."

"Ne?"

"O Byron. Meşin kaplı, sanırım on beş dolardı. Wallace Stevens ilk baskıdır ve on iki dolara bedava sayılır. Aldığın öteki roman ise yalnızca üç dolar falan eden onu satma imkânı olmadığına göre herhalde okumak için aldın."

"Neden söz ettiğini anlayamadım."

Tezgâhın ardından çıkıp kapı ile arasına geçtim. Koşacak gibi durmuyordu ama ayağında koşu ayakkabıları vardı ve hiç belli olmazdı. Hırsızların ne yapacakları hiç kestirilmez.

"Çantada" dedim. "Aldıklarının da parasını ödeyeceksin herhalde."

"Bu mu?" Parmaklarından bir çantanın sarktığını görünce şaşırılmış gibiydi. "Bunda jimnastik eşyalarım var. Çorap havlu falan."

"Bir açsan diyordum."

Alnında ter taneleri birikmeye başlamıştı ama yine de işi yüzüsüzlüğe vuruyordu. "Beni çantamı açmaya zorlayamazsın" dedi. "Buna yetkin yok."

"Polis çağırabilirim. O da seni açmaya zorlayamaz ama karakola götürür ve tutuklar, ondan sonra da açar. Bunu gerçekten istiyor musun? Aç çantayı."

Çantayı açtı. İçinde çorapları, bir havlu, limon sarısı bir jimnastik şortu, sözünü ettiğim üç kitap ve Steinbeck'in The Wayward Bus kitabının iyi durumda bir birinci baskısı vardı. Üzerindeki 17.5 dolar fiyat bana biraz pahalı geldi doğrusu.

"Onu buradan almadım" dedi.

"Elinde satış fişin var mı?"

"Hayır, ama..."

Önümdeki kâğıda bir şeyler yazıp yine gülümseyerek yüzüne baktım. "Elli dolara fit olalım" dedim. "Uçlan parayı."

"Steinbeck'in parasını da mı alıyorsun?"

"Elbette."

"Ama içeri girerken yanımdaydı o."

"Elli dolar" dedim.

"Bak, ben bu kitapları almak istemiyorum." Gözlerini tavana çevirdi. "Tanrım, neden buraya girdim ki? Ben başımı derde sokmak istemiyorum."

"Ben de."

"Hele bir şey satın almayı ise hiç istemiyorum. Bak, kitaplarını al, Steinbeck de sende kalsın. Bırak beni gideyim, tamam mı?"

"Bence kitapları satın alman gerek."

"Param yok. Yalnızca elli sentim var. Bak, elli sent de senin olsun, oldu mu? Şortu, havluyu ve çorapları da al. Ama bırak beni gideyim, tamam mı?"

"Hiç paran yok mu?"

"Yok. Elli sentim var. Bak..."

"Cüzdanını görelim."

"Sen kim... Cüzdanım da yok."

"Sağ arka cebinde. Onu çıkar ve bana ver."

"Böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum."

Parmaklarımı şaklattım. "Cüzdan."

Gayet sık siyah deriden bir cüzdandı, üzerinde bana kayıp gençliğimi hatırlatan katlanmış bir prezervatif izi vardı, içinde yüz dolara yakın para buldum. Beşlik ve onluk banknotlardan elli dolar saydım, gerisini yerine koyup cüzdanı sahibine verdim.

"O benim param" dedi.

"Onunla az önce kitap satın aldın. Fiş ister misin?"

"Lanet olsun, ben kitapları bile istemiyorum." Kalın camların ardında gözleri sulanmaya başlamıştı.

"Kitapları ne yapacağım ki?"

"Okuma olasılığın yok herhalde. Ne yapmayı düşünerek almıştın?"

Ayakkabılarına baktı. "Satacaktım."

"Kime?"

"Bilmem. Bir dükkâna."

"Kaç para almayı umuyordun?"

"Bilmem. On beş yirmi dolar sanırım."

"Ona fit olurdun."

"Herhalde."

"Güzel" dedim. Kendi onluklarından birini avcuna sıkıştırdım. "Bana sat."

"Ne?"

"Dükkân dükkân dolaşmaktan kurtulursun. İyi kitaplar her zaman işime yarar, bunlar tam da benim dükkânımda bulunduracağım türden kitaplar. On dolarını neden benden almayasın ki?"

"Delilik bu."

"Kitapları mı istiyorsun, parayı mı? Karar senin."

"Kitapları istemiyorum."

"Parayı istiyor musun?"

"Herhalde."

Kitapları alıp tezgâhın üzerine koydum. "Öyleyse kaybetmeden cüzdanına koy" dedim.

"Böyle çılgınca bir şey görmedim. Benden istemediğim kitaplar için elli dolar aldın ve şimdi kitapları benden on dolara alıyorsun. Bu işte kırk dolar zararım oldu."

"Eh, pahaliya aldın ucuza sattın. Çoğu insan bunun tersini yapmaya çalışır."

"Polis çağırmam gerek. Burada soyulan benim." Jimnastik eşyalarını Braniiff çantasına doldurdum, çantanın fermuarını kapayıp eline tutuşturdum. Sonra parmağımı uzatıp kılı çenesinin altına soktum.

"Sana bir öğüt vereyim."

"Ne?"

"Bu işi bırak."

Yüzüme baktı.

"Başka bir iş bul kendine. Hırsızlıktan vazgeç. Bu işte hiç iyi değilsin ve bu meslekle gelen yaşam tarzına da hiç uygun değilsin. Üniversitede misin?"

"Bıraktım."

"Neden?"

"Bir anlamı yoktu."

"Çok az şeyin vardır. Yine de tekrar denemelisin. Bir diploman olsun, kendine uygun bir kariyer yaparsın. Profesyonel hırsızlık hiç sana uygun değil."

"Profesyonel hırsızlık?.." Gözlerini devirdi. "Tanrım, bir iki kitap arakladım diye bunu bir geçim yolu olarak düşündüğümü sanma."

"Satmak için çalan herkes profesyonel bir suç işlemiştir. Ancak sen pek de profesyonelce yapmıyordun bunu. Bu konuda ciddiym. Bırak bu işi." Bileğini tuttum. "Sakin yanlış anlama" dedim. "Ama hırsızlık yapamayacak kadar aptalsın."

2

Adam gittikten sonra kırk dolarını cüzdanıma yerleştirdim ve para ondan sonra benim kırk dolarım oldu. Steinbeck'i on beş dolara indirdikten sonra diğerleriyle birlikte yerine koydum. Bu arada gözüme ilişen birkaç kitabı da ait oldukları yerlere yerleştirmiştim.

Meraklılar gidip geliyorlardı. Ucuzluk tezgâhından bir iki satış yaptım, Vergilius'un Eclogues'ının Heritage Kitap Kulübü baskısının yerini değiştirdim (kutu içindeydi, kutusu su görmüştü, sırtı biraz eprimişti, fiyatı 8,5 dolar). Vergilius'u satın alan kadın da topluca vücudu ve kıvrıkcık turuncu saçlarıyla biraz fazla ellenmişti. Onu daha önce de görmüşlüğüm vardı ama ilk kez benden bir şey alıyordu ki, işler iyiye yönelmiş demekti.

Vergilius'u evine götüren kadının arkasından baktıktan sonra Üç Asker'in Grosset ve Dunlap baskısını alıp tezgâhın arkasına yerleştirdim. Son zamanlarda elimde epey az olan Kipling'leri okuyordum. Bazılarını yıllar önce okumuştum ama Üç Asker'i ilk kez okuyordum. Ortheris, Learoyd ve Mulvaney'i tanıdığımdan pek mutlu idim ki, kapımın üstündeki çingiraklar bir ziyaretçim olduğunu bildirdi.

Başımı kaldırıncı lacivert üniformalı bir adamın bana doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm. Geniş, temiz ve dürüst bir yüzü varsa da, bu yeni mesleğimde insan bir kitabı kapağına bakarak değerlendirmemeyi hemen öğrenirdi. Ziyaretçim Ray Kirschmann'dı, parayla satın alınabilecek polislerin en iyisiydi ve haftanın yedi günü satın alınabilirdi.

"Merhaba Bern" diyerek dirseğini tezgâha dayadı. "Son zamanlarda iyi kitaplar okudun mu bakalım?"

"Merhaba, Ray."

"Ne okuyorsun?" Gösterdim. "Çöplük" dedi. "Bir dükkân dolusu kitabın var, adam gibi bir şeyler okusana."

"Adam gibi bir şey nedir?"

"Joseph Wambaugh, Ed McBain. Sözü nü sakınmayan biri."

"Eh, unutmamaya çalışırım."

"İşler nasıl?"

"Çok da kötü değil, Ray."

"Orada oturuyorsun, kitap satın alıyorsun, kitap satıyorsun ve geçimini sağlıyorsun, ha?"

"Amerikan yöntemi bu."

"Senin için büyük değişiklik, değil mi?"

"Eh, gündüzleri çalışmak hoşuma gidiyor, Ray."

"Yani meslek değişikliği demek istedim. Hırsızlıktan kitapçılığa. Bu ne oldu biliyor musun? Bir kitap adı. Bu konuda bir kitap yazabilirsin. Hırsızlıktan Kitapçılığa. Sana bir şey sormamın sakıncası var mı, Bernie?"

Ya varsa? "Yok" dedim.

"Nasıl oluyor da kitaptan anlıyorsun, ha?"

"Eh, her zaman iyi bir okuyucuydum."

"Hapisteyken öyle mi?"

"Dışarda da, ta çocukluğumdan beri"

"Sağdan soldan kitap toplayıp sonra da dükkân mı açtın yani?"

"Dükkân buradaydı zaten. Ben yıllardır müşterisiydim, sahibini tanırdım, adam işini satıp Florida'ya yerleşmek istedi."

"Şimdi de yatmış güneşin keyfini çıkarıyor desene."

"Doğrusunu istersen St. Petersburg'da yeni bir dükkân açtığını duydum. Boş oturamamış."

"Aferin ona. Peki, sen burasını alacak parayı nereden buldun, Bernie?"

"Eh, birkaç dolar bulduk işte."

"Anlıyorum. Bir akrabanı falan öldü de, sana miras kaldı."

"Öyle bir şey."

"Bana kalırsa sen kışın bir ay kadar ortalarda yoktun, değil mi? Ocak ayıydı galiba?"

"Ve Şubat'ın yarısı."

"Bence sen o sırada Florida'daydın ve elinden en iyi gelen işi yapıyordun ve yüklüce bir miktarda mücevher kaldırmıştın. Yine tahminime göre esaslı bir para elde ettin ve Bayan Rhodenbarr'ın oğlu Bernard'ın kendisine göstermelik namuslu bir iş kurmasının doğru olacağını düşündün."

"O senin tahminin, Ray."

"Öyle."

Bir an düşündüm. "Florida değildi" dedim.

"Nassau öyleyse. St. Thomas. Ne fark eder?"

"Aslında California'daydı. Orange County."

"Aynı şey."

"Ve mücevher değildi. Bir para koleksiyonuydu."

"Sen onlara pek düşkünsündür zaten."

"Eh, esaslı bir yatırımdır."

"Sen serbest dolaştığın sürece hiç de esaslı yatırım sayılmaz. Büyük para vurdun desene."

"Eh, masrafımı çıkardım diyelim."

"Ve burasını satın aldın."

"Evet. Bay Litzauer bir servet istemedi. Kitap stoku için insafı bir fiyat biçti, tesisatı falan da rakama dahil etti."

"Barnegat Kitabevi. Bu adı nereden buldun?"

"Dükkânın adını değiştirmedim. Yeni bir tabela masrafı çıksın istemedim. Litzauer'in Jersey kıyısındaki Barnegat Feneri'nde bir yazlığım vardı. Tabelada fener resmini görebilirsin."

"Dikkat etmemiştim. Hırsız Kitabevi de diyebilirdin."

"Eh, ergeç onu da yaparım."

"Hey, kızdın mı yoksa? Kötü bir şey kast etmedim. Burası gayet esaslı göstermelik bir yer, Bernie. Gerçekten öyle."

"Burası göstermelik değil. Benim işim bu."

"Ne?"

"Ekmeğimi buradan kazanıyorum, Ray. Başka bir iş yapmıyorum. Kitapçığım ben."

"Hiç kuşkum yok."

"Gayet ciddiym."

"Doğru, ciddisin."

"Öyleyim ya."

"Bak, sana uğramamın nedenini anlatayım. Geçen gün seni düşünüyordum. Nedeni de karımın dırdırı. Sen hiç evlendin mi?" ...

"Hayır."

"Artık yerleşmeye başladığına göre herhalde bundan sonraki adımın evlilik olacaktır. Bir erkeğin yerleşmesi kadar esaslı bir şey yoktur. Karım, artık Ekim geldi, önümüzde uzun bir kış var diyordu. Sen karımla hiç tanışmadın, değil mi?"

"Bir kere telefonda konuşmuştum."

"Yapraklar erkenden sarardı, Ray, Bu da kış soğuk geçecek demek' dedi. Yapraklar erken sararınca kışlar soğuk geçermiş."

"Soğuğu mu seviyor?"

"Sevdiği şey havanın soğuk, kendisinin sıcak olmasıdır. Kısacası, bir kürk manto istiyor."

"Yaa."

"Boyü bir altmış beş, ölçüsü on altıdır. Kimi zaman perhiz yapıp on ikiye iner, kimi zaman makarnayı fazla kaçıır on sekize çıkar. Ama kürkün eldiven gibi olması gerekmez, değil mi?"

"Kürkler hakkında pek bilgim yoktur."

"Vizon istiyor. Fanatiğin biri olduğundan öyle vahşi ya da soyu tükenmekte olan hayvan kürkü değil. Vizonları çiftliklerde yetiştirdiklerinden öyle kapanlar içinde ıstırap çekmeleri ya da soylarının tükenmesi söz konusu değildir. Onları gaz vererek öldürüp postlarını soyarlar."

"Vizonlar adına sevindim. Dişçiye gitmek gibi bir şey olmalı."

"Rengi konusunda fazla titizlik yapmayacak. Moda olan renklerden biri olsun yeter. Platin, şampanya falan. O eski koyu kahve renklerden istemiyor."

Başımı sallayarak gözlerimin önünde kürklere bürünmüş bir Bayan Kirschmann hayali canlandırmaya çalıştım. Kadının neye benzediğini bilmediğim için şişmanca bir Edith Bunker düşünmüştüm, Birdenbire, "Bunu bana söylemenin bir nedeni var" dedim.

"Eh, düşünüyordum, Bern."

"Ben o işi terk ettim, Ray."

"Benim demek istediğim, önüne böyle bir kürk çıkarsa falan, bilmem anlatabildim mi? Yani seninle hukukumuz eskidir, sen ve ben..."

"Ben artık hırsız değilim, Ray."

"Ben beş bir şey düşünmüyordum, Bernie. Uzlaşırđık."

"Artık hırsızlık yapmıyorum, Ray."

"Onu duydum, Bernie."

"Artık eskisi kadar genç değilim. Kimse eskisi kadar genç değildir ama ben artık bunu hissediyorum. Gençken hiçbir şeyden korkmazsın. Ama yaşlanınca insan her şeyden ürüyor. Bir daha hapse girmek istemiyorum, Ray. Hapishanelerden hoşlanmıyorum."

"Günümüzün hapishaneleri kulüpten farksızdır."

"O zaman son bir iki yılda büyük değişiklikler oldu demek. Ben oldum olası hapishanelerden hoşlanmadım, insan üçüncü mevki trende bile daha düzgün kimselerle karşılaşır."

"Senin gibi biri hapishane kütüphanesinde çalışabilir."

"Geceleri yine de kilitliyorlar insanı."

"Demek artık nedamet getirdin, ha?"

"Öyle."

"Ben buraya gireli epey oldu, değil mi? İçeri bir kişinin bile girdiğini görmedim."

"Belki de üniforman onları engelliyordur Ray."

"Belki de işler eskisi kadar iyi değildir. Kaç ay oldu bu işe başlayalı, Bern? Altı ay mı?"

"Yediye yakın."

"İddiaya girerim ki, kiranı bile çıkaramıyorsundur."

"Gayet memnunum." Üç Asker'deki yerimi işaretledim, kitabı kapayıp arkamdaki rafa koydum. "Bu öğleden sonra bir müşteriden kırk dolar kazandım ki, bunun hırsızlıktan çok daha kolay olduğuna yemin edebilirim."

"Öyle mi? Sen işler yolunda gittiğinde bir buçuk saatte yirmi bin dolar kazanmış bir insansın."

"Ve işler yolunda gitmediğinde de hapse girmiş."

"Kırk dolar!"

"Namuslu para ile öteki arasında bir fark vardır."

"Doğru ve bu fark da 19.960 dolardır. Bern, açık konuşalım. Bu parayla yaşayamazsın."

"Ben hiç o kadar çalmadım, Ray. Öyle lüks bir yaşıntım asla olmadı. Yukarı batı yakasında küçük bir dairem var. Gece kulüplerinden uzak durur, kendi çamaşırimi kendim yıkarım, Dükkânın düzenli bir getirışı var. Bana biraz yardım eder misin?"

Ucuzluk tezgâhını dışarıdan içeri taşımama yardım etti. "Şu işe bak" dedi. "Bir polisle bir hırsız birlikte birşeyler kaldırıyor, Birisi resmimizi çekmeli. Bunlardan ne kazanıyorsun? Kırk sent, üç tanesi bir dolar. Ve bunlar da seni yediyor içiriyor ha?"

"Ben dikkatli bir tüketiciyim."

"Bak, Bern. Bu manto içinde bana yardımcı olmak istememen için bir neden varsa..."

"Polisler" dedim. "Polislere ne olmuş?"

"Bir insan doğru yolu seçiyor ve sen buna inanmamakta ısrar ediyorsun. Bir yandan da doğru yola girmem için başımın etini yiyorsun."

"Ben sana ne zaman doğru yola girmeni söyledim? Sen birinci sınıf bir hırsızsın. Sana neden değişmeni söyleyeyim ki?"

Bir alışveriş torbasına ciltli polisliyeri doldurdum. Kepenkleri indirdim. O, atlara ve emfetamin haplarına özel bir ilgi duyan genç ortağından bahsetmeye başladı.

"Hep kaybeder, sonra da söylenir" diye şikâyet etti, "Ama bu hafta birden tuttuğu atlar kazanmaya başladı. Şimdi hep kazanıyor ve yemin ederim ki, kaybederken çok daha iyiydi."

"Talihi sonsuza kadar devam edemez, Ray."

"Ben de kendi kendime öyle diyorum. O ne, vitrine bir de çelik kepenk mi? Hiç risk almıyorsun, değil mi?"

Kepenkleri kapayıp kilitledim. "Kepenken zaten vardı" dedim. "Kullanmamak aptallık olur."

"Başka bir hırsızın işini kolaylaştırmanın anlamı yok, değil mi? Hırsızlar arasında şeref olmaz derlerdi, ne dersin? Anahtarı unutursan ne yaparsın, Bern?"

Bir yanıt almadı; hoş beklediğini de sanmıyordum ya. Onun yerine kıs kıs gülererek elini omzuma dayadı. "Herhalde bir çilingir çağırırsın. Artık hırsız olmadığına göre kendin maymuncukla açmazsın. Sen yalnızca kitap satan bir insansın artık."

Barnegat Kitabevi Broadway ile Üniversite Meydanı arasında, Doğu Onbirinci Sokak'tadır. Kilitleme işini tamamlayınca alışveriş torbamı iki dükkân ötedeki Fino Fabrikası adındaki köpek kuaför salonuna taşıdım. Carolyn Kaiser, Yorkie türü bir köpeği masaya yatırmış küçük tırnaklarını törpülüyordu. "Hey, vakit geldi mi?" dedi beni görünce. "Prese Philip'in işini bitirir bitirmez gideriz. Eğer bir an önce bir içki içmezsem köpek gibi havlamaya başlayacağım."

Carolyn köpeğin pedikürünü tamamlayıp kafesine sokana kadar bir kanepeye oturup bekledim. O da bu arada sevgilisinden şikâyet etti. Randy bir gece önce eve geç ve sarhoş gelmişti ve kendisi de artık bundan bıkmıştı.

"İlişkiyi sona erdirmeye zamanı geldi artık" dedi. "Ama bunu sona erdirmek konusunda ben ne hissediyorum? Ve doğrusunu istersen duygularıyla bağlantı kuramadığım için ne hissettiğimi bilemiyorum ve onlarla bağlantı kurmadığım takdirde hiç hissetmeyeceğimi de düşünüyorum, o yüzden bir yere gidip içelim şimdi. Şu anda kendimi daha iyi hissetme dışında bir şey istemiyorum çünkü. Senin günün nasıl geçti, Bernie?"

"Biraz uzun sürdü."

"Evet, epey tükenmiş görünüyorsun. Gidelim mi? Bu yerin kokusundan bıktım artık. Sanki ıslak köpek parfümü sürünmüşüm gibi hissediyorum kendimi."

Köşenin ardındaki Bum Rap adlı gayet yorgun bir bara kapağı attık. Müzik kutusu western-country türü müzikle doluydu ve Barbara Mandrell biz tezgâhın önünde yerimizi aldığımızda zıyayla ilgili bir şarkı söylüyordu. Carolyn bir buzlu votka martini istedi. Ben bir limonlu soda istedim ve Carolyn'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

"Ekim ayındayız" dedi.

"Doğru."

"Perhiz günleri baharda başlar."

"Doğru."

"Doktorun emri falan mı yoksa? Karaciğeri mi biraz dinlendiriyorsun?"

"Bu akşam canım içmek istemiyor."

"Eh, olabilir. O zaman suçluluğa içelim. Hey, yoksa yanlış bir şey mi söyledim?"

Böylece Ray Kirschmann ile vizon düşkünü karısı konusu açıldı ve anlayışlı sesler çıkarma sırası Carolyn'e geldi. Birbirimize karşı bu rolü oynamakta bayağı ustalaşmıştık, O otuzuna yaklaşıyordu, kumral saçları ve insanı şaşırtacak derecede berrak mavi gözleri vardı. Yüksek topukla bir elli beşti ve hiç yüksek topuk giymezi ve yangın musluğu gibi bir yapısı vardı ki, sürekli köpeklerle uğraştığından bu biraz tehlikeli sayılırdı.

Onunla kitapçı dükkânını devraldığım sırada tanışmıştım. Randy'yi fazla görmediğim için fazla tanıımıyordum. Fino Fabrikası, Carolyn'in kendi tek kişilik işiydi. Randy hostesti, daha doğrusu bir yolcuyu ısırp da uçması yasaklanana kadar hostesti. Carolyn'den daha uzun boylu, daha zayıf ve bir iki yaş da küçüktü. Randy ile arkadaşız ama Carolyn ile can dostlarıyız.

Can dostum anlayışla şaklattı dilini. "Polis dedin mi duracaksın" dedi. "Hepsi de baş belasıdır. Randy'nin bir ara bir polisle ilişkisi olmuştu. Bunu sana anlatmış mıydım?"

"Sanmıyorum."

"Bir lezbiyen olarak ortaya çıkmaya hazır olmadan önceki panik dönemindeydi, üç ay kadar falan sürdü. Bir tür inkâr mekanizmasıydı sanırım. Düzinelerce erkekle yatmıştı. Bu polis iktidarsızdı, Randy kendisiyle alay edince tabancasını kızın kafasına yapıştırdı ve Randy de kendisini öldüreceğini sandı. Ki, bunu biri yapsa hiç fena olmaz. Hey, ben neden yine ondan söz etmeye başladım, ha"

"Ne bileyim ben."

"Bu akşam işin var mı? Hâlâ o galerici kadınla görüşüyor musun?"

"Kendi yollarımıza gitmeye karar verdik."

"Ya çılgın şair ne oldu?"

"Onunla zaten hiç anlaşılamamıştık."

"Neden yemeğe gelmiyorsun öyleyse? Fırında çok esaslı bir şey var. Bu sabah ne kadar öfkeli olduğumu hatırlamadan önce ağır ateşe koymuştum. Bira ve mantar soslu ve daha bir sürü iyi şeyli dana rostosu, içecek olarak da bol miktarda Amstel biramla, eğer bu perhize devam etmek istiyorsan Perrier madensuyu var."

Sodamı yudumladım. "Gelmeyi isterdim. Ama bu gece olmaz."

"Bir iş mi var?"

"Yorgunum. Eve gideceğim ve yapacağım tek aktif şey de Aziz Yuhanna'ya bir dua etmek olacak."

"Bilmem gereken biri mi?"

"Kitapçıların koruyucu azizidir."

"Yok canım! Köpek kuaförlerinin koruyucu azizi kim peki?"

"Hiç bilmiyorum."

"Umarım biri vardır. O kadar çok ısırdım, tırmalandım ve üzerime işendi ki, sığınacak bir yerim olması gerekir. Söz açılmışken, acaba lezbiyenlerin bir koruyucu azizleri var mıdır? Manastırlarda o kadar rahibe olduğuna göre bir tane olmalı. Ciddi söylüyorum, sence böyle biri var mıdır?"

Omuzlarımı silktilim, "Öğrenebilirim sanırım. Aziz Yuhanna'yı da Bay Litzauer'in dükkâna astığı çerçevesi resimden biliyorum. Ama koruyucu azizlerin listesinin bulunduğu bir kitap olmalı, Belki de dükkânda öyle bir şey vardır."

"O dükkânın sahibi olmak esaslı olmalı. Kütüphanede yaşıyorsun gibi."

"Eh, bir bakıma öyle sayılır."

"Fino Fabrikası ise köpek kulübesinde yaşamaktan farksız. Gidiyor musun? İyi geceler, Bern."

"Teşekkür ederim. Yarın Aziz Safo'yu araştırırım,"

"Fırsatını bulursan. Hey, hırsızların da bir koruyucusu var mıdır?"

"Ona da bakarım."

Üç ayrı metroyla Broadway ve Seksen Altıncı Sokak kavşağına gittim, bir blok kadar yürüyüp Cinayet Mürekkebi Kitabevi'ne uğradım ve torbamdaki kitapları Carol Bremer'e sattım, Bütün eski polisiye romanlarımı ona götürürüm. Rafta müşteri beklemektense ona toptan satmak bana daha kârlı geliyor.

"Charlie Chan, Philo Vance... bunlar müthiş eserler, Bernie. Elimde bunları arayanların uzun bir listesi var. Sana bir içki ısmarlayayım mı?"

Bu aralar herkes bana bir içki ısmarlamak istiyordu. Ona başka sefere deyip çıktım ve otobüsü kıl payı kaçırıp evime kadar on altı blok yolu yürüdüm. Güzel bir sonbahar akşamı olduğundan yürümek iyi gelir diye düşünmüştüm. Bütün gün; kitapçı dükkânında otura otura insan hamlaşıyordu.

Kutudan postayı aldım, yukarı çıkıp çöp sepetine attım. Telefon çaldığında soyunmaya başlamıştım bile. Chelsea'de bir kreş işleten bir kadın dostum arıyordu; çocuklardan birinin babası kendisine baleye iki bilet vermişti ve bu ne esaslıydı, değil mi? Esaslı olduğunu kabul ettim ama gelemeyeceğimi söyledim. "Çok yorgunum" dedim. "Kendime yemeksiz bir yatak ismarladım. Aradığında telefonu fişten çekmek üzereydim."

"Öyleyse biraz kahve iç. Adı neydi, o dansediyor işte. O Rus hani."

"Onların hepsi Rus'tur zaten. Yarıda uyur kalırım. Kusura bakma."

Kadın bana iyi rüyalar dileyip telefonu kapattı. Ben de fişi çektim. Carolyn'in rostosunu yemekten de zevk alacaktım, Rus'un sahnede hoplayıp zıplamasını seyretmekten de. Telefonun bana başka neler kaçırdığını bildirmesini istemiyordum. Soyundum, ışığı söndürdüm ve yattım. Bir süre iki kolumu iki yana uzatmış halde gözlerim kapalı yattım, derin soluklar alarak kafamı boşalttım. Ya rüya ya da hayal görüyordum ki dokuzda saat çaldı. Kalktım, bir duş alıp tıraş oldum, temiz giysiler giyindim, kendime bir fincan çay yaptım. Saat dokuzu çeyrek geçe telefonun fişini taktım. Tam dokuz yirmi dokuzda çaldı.

Açıp alo dedim. "Değişiklik yok" dedi bir ses.

"Güzel."

"Senin tarafında her şey planlandığı gibi mi?"

"Evet."

"Güzel" dedi ve telefonu kapattı. Ad ve ayrıntı gerekmezdi. Bir an telefona baktım, sonra kapattım. Biraz düşündükten sonra kulaklığı bir daha yerinden çıkardım. Bir süre vızıldadı ama çayımı içerken artık susmuştu.

Giymemi tamamladım. Üç parçalı bir lacivert takım elbise, bir Wedgewood mavisî gömlek giymiş, lacivert üzerine yeşil ve sarı dar çizgileri olan kravatımı takmıştım. Ayakkabılarım siyah deri mokesendi ve altları kalın krepsoldu. Evin içinde hiç ses çıkarmadan dolaşıp eşyalarımı topladım, son hazırlıklarımı yaptım.

Ayakkabılarım ses çıkarmıyordu ama midem guruldayıp duruyordu. Dokuz saatten bu yana bir şey yememiştim. Ama yemek istemiyordum ve hiçbir şey içmemem gerektiğini de iyi bilirdim.

Şimdi olmazdı.

Aldıklarımı bir daha kontrol ettim. Hole çıktım. Kapımı iki kere kitledim. Girişteki bekçiye görünmemek için asansörle bodruma indim ve servis kapısından dışarı çıktım.

Hava hafif serindi. Kolumda taşıdığım pardesüyü giydim.

Hırsızların koruyucu bir azizi var mıydı? Varsa da ben adını bilmiyordum. Çabucak bir dua okudum, kimi ilgilendiriyorsa ona gönderdim ve kanun dışı hayatıma devam etmek için yola koyuldum.

3

Queensboro Köprüsü'nün yarısına geldiğimde gözüm yakıt göstergesine ilişince ibrenin büyük E'yi bir hayli geçmiş olduğunu gördüm. Önümdeki köprü gözüme bir mil uzunmuş gibi geldi. Doğu Nehri'nin ortasında benzinsiz kaldığımı görebiliyordum. Çevremde kornalar çalınmaya başlayacaktı ve kornalar çalınınca polis fazla uzakta olmazdı. Benzinsiz kaldığım için önce anlayışlı davranacaklardı ama çalıntı bir otomobil sürdüğümü anladıklarında sempatileri birden yok olacaktı. Ve neden benzinini denetlemeden otomobil çaldığımı merak edebilirlerdi.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Şeridimde kalarak ayağımı pedaldan hafifçe kaldırdım ve çevreci reklamlarında benzinden tasarruf etmek için neler önerildiğini hatırlamaya çalıştım. Hızlı kalkış, freni köklemek, soğuk sabahlarda motoru ısıtmak yasaktı. Bunların hepsi de gayet sağlam öğütlerdi ama bana ne gibi bir yararı dokunacağını bilemiyordum doğrusu. Direksiyonu sıkı sıkı kavrayarak motorun susmasını ve dünyanın çökmesini beklemeye koyuldum.

Bunların hiçbirisi olmadı. Köprüden bir blok ilerde bir Chevron istasyonu buldum ve benzinciye depoyu doldurmasını söyledim. Otomobil, yakıt krizinden haberi olmayan eski bir Pontiac'tı, Orada oturduğum yerde yirmi iki galon süper benzini yutmasını seyrettim. Depo kapasitesinin ne kadar olduğunu merak ettim. Herhalde yirmi galondur ve pompalar hileliydi. Dışarıda bir gücü gücü yetene dünyası vardı.

Hesap on beş küsur dolar tuttu. Oğlana bir yirmilik verdim, o da bana para üstü yerine iki pompa arasındaki tabelayı gösterdi. Akşam sekizden sonra ya tam para verecektiniz, ya da kredi kartıyla benzin alacaktınız. Bize suçla mücadele etmemizde yardımcı olun, diye yazıyordu. Bir şeyle mücadele edip etmediklerini bilmiyordum ama bundan bayağı kâr ettikleri belliydi.

Cebimde bir iki tane kredi kartı vardı. Hatta onlarla bir iki kapı bile açmıştım. Ancak ne Queens'de bulunduğuma dair bir delil ne de birinin kalkıp Pontiac'ın plaka numarasını yazmasını istemiyordum. Onun için paranın üstünü namussuza bırakarak kendi kendime söylenerek Queens Bulvarı'nda doğuya doğru yola devam ettim.

Önemli olan para değildi. Beni rahatsız eden farkında olmadan boş depoyla yola çıkmamdı. Ben pek sık otomobil çalmam. Hatta pek otomobil de kullanmam. Tatile falan giderken bir tane kiralırım ve Queens'ten depoları hep dolu verirler. Benzin aklıma gelmeden Vermont yolunu yarılamış olurum.

Bu gece Vermont'a değil yalnızca Forest Hills'e gidiyordum ve oraya metroyla da rahatça gidebilirdim. Zaten birkaç gün önce keşfe gittiğimde öyle yapmışım. Ama eve dönerken de metroya binemezdim, elim kolum başkalarının mallarıyla doluyken kamu taşıma araçlarından mümkün olduğu kadar kaçınırdım.

Yetmiş Dördüncü Sokak'ta Pontiac'ı bulduğumda bunun gökten bir işaret olduğunu düşünmüştüm. Benim için en kolay girilen ve en kolay çalıştırılanlar GM otomobilleridir ve bu da Jersey plakalı olduğundan sürerken bir yanlışlık yaparsam fazla bir şaşan olmazdı. Sahibi de otomobilinin çalındığını bildirecek değildi. Bir yangın musluğu önünde bıraktığı için onu polislerin çektiğini sanacaktı.

Jesse Arkwright, Forest Hills Gardens'de oturuyordu. Forest Hills, Queens İlçesi'nin tam ortasındaki Flushing Meadows'un güneyinde orta sınıf insanların yaşadığı bir mahalledir. Dört evin üçünde en az bir tane, Zayıflama Kulübü toplantısında olmadığı zaman mahjong oynayan kadın vardır. Oradaki bütün evler üç katlıdır, pencerelerin üstünde tepelikleri ve kiremit döşeli çatıları vardır. Bütün bahçeler bakımlıdır. Sokaklar bir mahalle derneğine ait olduğu için sürekli onarılır ve ancak orada oturanların sokakta park etmelerine izin verilir.

Daha az ayrıcalıklı mahallelerden buraya sürekli otomobiller gelir ve bunlardan çıkan insanlar kadınları dirsekleyip timsah derisi çantalarını alıp kaçarlar. Özel polis otomobilleri de aynı sokaklarda günde yirmi dört saat devriye gezerek bu olayları mümkün olduğu kadar aza indirmeye çalışırlar. Burası her yayanın şüpheli görüldüğü Beverly Hills değil ama güvenlik yine de çok sıkıdır.

Copperwood Crescent üzerinde özellikle sıkıdır. Burası kocaman taş ve tuğla malikanelerin küçük korular içine serpiştirildiği yarım daire şeklinde bir mahalledir. Buranın sakinleri bir armatör varisi, iki yüksek dereceden mafiozo, bir cenaze evleri zinciri sahibi ve iki üç düzine kadar bunlara benzer vatandaşlardır.

Forest Hills Gardens, Queens'in yumuşak karnıysa, Copperwood Crescent de onun göbeğindeki yakuttur.

Yakutu bulmakta güçlük çekmedim. Daha önce geldiğimde elimde bir cep atlası ve not defterimle bütün mahalleyi dolaşmışım -elinde not defteri olan biri hiç kuşku çekmez. Copperwood Crescent'den şimdi olduğu gibi o zaman da hiç duraklamadan geçmişim. Jess Arkwright'ın malikânesi Tudor biçiminde inşa edilmiş kocaman bir evdi. Üç katın üçünde de camın ardında bir ışık yanıyordu.

Caddenin sonunda sert bir dönüş yaparak Copperwood-Silverwood-Ironwood-Pewterwood-Chancery devriyesinin sınırları dışında olan çıkmaz sokak Bellnap Court'a girdim, iki heybetli meşe ağacının arama park ettim, motoru kapayıp koyduğum teli kontakten çıkardım..

Sokakta park için bir etiket gerekliyse de, bu aslında gündüz için geçerlidir. Geceleri otomobil çekilmez. Otomobili orada bırakıp Copperwood Crescent'e döndüm. Ortalıkta ne devriye vardı, ne de herhangi bir yaya.

Arkwright'ın evinde o üç ışık hâlâ yanıyordu. Hiç duraksamadan evin sağındaki araba yoluna yürüdüm. Fenerimi garaj penceresinden içeri soktum, içerde bir kenarda parıltılı bir Jaguar vardı. Öteki yer ise boştu.

Güzel.

Yan kapıya gittim. Kapı pervazında zilin altında bir anahtar deliği olan küçük bir madeni plaka vardı, içinde yanan kırmızı ışık hırsız alarminin devrede olduğunu gösteriyordu. Eğer ben elinde anahtarı olan Bay Arkwright olsaydım, anahtarı deliğe sokup alarmı kapatırdım. Anahtarının dışında başka bir şey sokacak olursam alarm çalışır ve en yakın karakola hemen bir sinyal giderdi.

Güzel.

Zili çaldım. Otomobil yoktu, alarm kurulmuştu. Herşey evde hiç kimsenin olmadığını gösteriyordu ama yine de tedbirli olmak gerekirdi. Bu zili elimde not defterimle gelip olmayan bir kanalizasyon araştırması için anlamsız sorular sorduğum zamanı da çalmışım. O zaman olduğu gibi şimdi de dört notalı zilin evin içinde çınlamasını dinledim. Kulağımı kalın kapıya yasladım ve zil sesi kesilince içerden gelen herhangi bir ayak sesi duymadım. Ne ayak sesi ne de bir canlı olduğunu gösteren herhangi bir işaret. Bir daha çaldım ve yine bir şey duymadım.

Çok iyi.

Tekrar evin arkasına yürüdüm. Bir an durdum sonra, hava normalin dışında açık ve temizdi. Durduğum yerden mehtap görünmüyorsa da, başımın üstünde yıldızlan görebiliyordum. Beni şaşırtan şey sessizlik oldu. Queens Bulvarı birkaç blok ilerdeydi ama trafik gürültüsü buraya kadar gelmiyordu. Herhalde ağaçlar sesi kesiyorlardı.

New York'tan millerce uzakta gibiydim. Arkwright'ın evi bir Gotik romanından çıkmış, rüzgârın cirit attığı kırlara bakarak düşünüyor gibiydi.

Benim düşünecek zamanım yoktu. Rahat etmek için avuç içleri kesilip çıkarılmış ince lastik eldivenlerimi giydim ve mutfak kapısına bakmaya gittim.

Hırsız alarmları, maymuncuk işlemez kilitler ve sıkı güvenlik sistemleri için Allah'a şükürler olsun. Bütün bunlar amatörlerin cesaretlerini kırdıkları gibi sahiplerine de esaslı bir güvenlik ve huzur duygusu verir. Onlar

olmasaydı herkes esaslı mallarını banka kasalarına kilitlerlerdi. Bu sistemler bunun ötesinde hırsızlığı heyecanlı bir meslek haline dönüştürürler ki, ben bundan hep hoşlanmışımdır. Her küt parmaklı ahmak bu işi yapabiliyor olsaydı bunun ne zevki kalırdı ki?

Arkwright'ın evinde birinci sınıf bir hırsız alarmı vardı: Fischer Sistem'in NCN-30 modeli. Bütün zemin kat pencere ve kapılarına tel geçirilmiş olduğunu görüyordum. Teller üst kat pencerelerine kadar uzanıyor olabiliirdi -çoğu insan bu zahmete girmezdi- ama bunu öğrenmek için duvara tırmanmaya da hiç niyetim yoktu. Sistemi yeniden bağlamak daha basitti.

Hırsız alarmının üstesinden gelmenin birkaç yolu vardır. Vahşi olan doğrudan yöntem eve akım sağlayan elektrik hatlarını kesmektir. Ama bunun hiç de inceliği yoktur -her şeyden önce evin bütün ışıkları söner -ve NCN-30 gibi bir sistemde-bunun ters etkisi olur. Bu sistemlerde böyle durumlarda çalışmaya geçen mekanizmalar vardır. (Elektrik kesintilerinin ilginç sonuçları olur bu yüzden de.)

Her neyse, ben getirdiğim telleri kullanarak uçlarını açıp gerekli yerlere bağladıktan sonra izole bandla sardım; işim bitince sistem eskisi gibi mükemmel çalışıyordu ama şimdi mutfak kapısı devre dışı kalmıştı. NCN-30'un ruhu bile duymadan bir süvari alayı geçebilirdi artık. Bu operasyon sıradan bir hırsızın yapacağı bir şey değildi. Eh, ne de olsa ben de sıradan bir hırsız değildim.

Alarm devre dışı kalınca dikkatimi başka bir çetin ceviz olan kalın meşe kapıya yönelttim. Kapının özgün kilidi kolaylıkla açıldı ama biri Rabson, diğeri Segal olmak üzere iki kilit daha vardı. Bir elimde fenerim, diğerinde maymuncuklarım olduğu halde çalışırken zaman zaman da kulağımı kapıya dayıyordum. (Bunlar da deniz kabukları gibidir: Dikkatle dinlerseniz ormanın sesini duyabilirsiniz.) Sonuncu pim de yerinden oynadıktan sonra kapıyı ittim ve bir şey olmadı.

İçerde bir el sürgüsü vardı. Feneri kapının kenarına tutarak sürgünün yerini saptadım, sonra bir testere lamasından yaptığım becerikli aleti aradan sokup ileri geri sürterek onu da bertaraf ediverdim. Kapıyı bir daha yokladım ama inanır mısınız, bu kere de karşıma kapının bir karıştan fazla açılmasını önleyen bir zincir çıktı. Onu da testeremle ikiye biçebilirim ama buna ne gerek vardı ki? Elimi sokup kancasını yuvasından çıkarmak çok daha kolaydı.

Kapıyı ardına kadar açıp düzenbaz bir muhasebecinin gurur duyacağı bir yasadışı giriş yaptım. Bir an kendimle övünerek orada öylece durdum. Sonra kapıyı kapadım, kilitleri yeniden kilitledim, kestiğim sürgü için bir şey yapamazdım ama zinciri de tekrar yuvasına soktum.

Sonra evi keşfe çıktım.

Bu duyguya benzeyen başka bir şey kesinlikle yoktur.

Ray Kirschmann'a söylediğim her şeyi unutun. Evet, yaşılanıyordum. Doğru, köpekler tarafından ısırılmak, öfkeli evsahipleri tarafından vurulmak ya da yetkililer tarafından maymuncuk işlemez bir cezaevi hücrelerine kapatılmak olasılığından ürküyordum. Bunların hepsi doğrudu ama ne çıkardı bundan? Başka birinin evine girip de onun bütün dünyevi malları bir şölen sofrasındaki yemekler gibi önüme serilince bunların ne önemi kalırdı? O kadar da yaşlı değildim! Ve o kadar da korkmuyordum yani!

Bundan gurur duyuyor değilim. Bir suçlunun zamanımızın gerçek varoluşçu kahramanı olduğu hakkında bir sürü palavra da sıkabilirim. Ama ben suçlular konusunda öyle deli değilim ve cezaevi yaşantısının en kötü yanlarından biri de onlarla bir arada olmak zorunluluğuydu. Ben namuslu insanlar arasında namuslu bir insan olarak yaşamak isterim ama bunu yapabileceğim namuslu bir iş bulmuş değilim henüz. Hırsızlığın ahlaki bir yanı olmasını isterdim, ama ne yapalım ki, yok işte. Ben doğuştan hırsızım ve bu işe bayılıyorum.

Bir kilerden ve tuğla zeminli geniş bir mutfaktan geçtim, bir koridoru da aştıktan sonra oturma odasına vardım. Sokaktan gördüğüm ışık odaya sıcak bir parıltı vermişti. Işık kaynağı Tiffany marka kurşunlu camlı değerli bir lambaydı. En son Madison Caddesi'nde bir antikacı mağazasında üzerinde 1.500 dolar fiyatla bir tane görmüştüm ve o da üç beş yıl önceydi.

Ama ta Queens'e kadar eşya çalmaya gelmemiştim. Buraya gayet belirli bir amaçla gelmişim ve oturma odasında bulunmamın hiç gereği yoktu. Envanter çıkarmam gerekmezdi ama insanın canı çıksa da huyu çıkmıyor işte.

Lambanın yanıyor olması beni fenerimi kullanma zahmetinden kurtarmıştı. Kordonun ucunda bir zaman ayarı mekanizması olduğundan lamba gündüzleri söner, akşam hava kararınca hemen nöbete girer ve sabaha kadar yanarak sokaktan gelip geçenlere evde kimsenin bulunmadığını ilan ederdi.

Hırsız için bir ışık bırakacak kadar incelik sahibi insanlar diye düşündüm.

Lamba antika bir Fransız yazı masasının üstündeydi. Masanın altı çekmecesinden dördü sahteydi, ama diğer ikisinden birinde kılıfında bir av sahnesi oyması olan bir Patek Phillipe cep saati vardı.

Saati rahatsız etmeden çekmeceyi kapattım..

Yemek odası incelenmeye değerdı. Büfe silme gümüşle doluydu ve aralarında iki tane komple gümüş çatal bıçak takımıyla bir ton imzalı George stili servis takımı vardı. Porselen ve kristalin ise hesabı tutulacak gibi değıldı.

Hiçbirine el sürmedim.

Yine zemin katta olan kütüphaneye seve seve işte benim odam diyebilirdim. Oda yaklaşık beş metreye sekiz metreydi ve parke zeminin büyük bir kısmı şahane bir Kirman halısıyla kaplıydı. Özel olarak İngiliz meşesinden yaptırılmış raflar iki duvarı tümüyle örtmüştü. Odanın ortasında bir Tiffany tavan lambasının altında turnuva boyutlarında bir bilardo masası duruyordu. Odanın öteki ucundaki duvardan Arkwright'm iki atası oval çerçeveleri içinden bu sahneye ciddi bir onayla bakmaktaydılar.

Duvardaki iki dolabın birince istakalar, diğerinde av tüfekleri duruyordu. Birkaç tane gayet rahat meşin koltuk. Uçan kuş motifleriyle süslü kristal kadehlerin bulunduğu zarif bir bar. Orta boy bir yatın içinde rahatça yüzebileceği miktarda içki ve odanın uygun yerlerine serpiştirilmiş seri, port ve konyak sürahileri. Bir sehpa üzerinde birkaç düzine gülağacından pipo ve kılıfları içinde iki lületaşı pipo. Sedir ağacından bir kutuda Havana puroları. Doğrusu kapıyı kapayıp kendime bir Armagnac doldurmak ve sonsuza kadar orada kalmak geldi içimden.

Ama bunu yapmak yerine rafları gözden geçirdim. Kitaplar karmakarışıkta ama dolar değerleri de epey yüksekti doğrusu. Hiç açılmamış ciltli anı kitaplarının yanı sıra iyi kitapçıkların ve mezat salonlarının katalogları dışında görmediğim pek çok kitap vardı. Gözüm Smolett'in en nadir bulunan romanı The Adventures of Sir Laurence Greaves'in birinci baskısına takıldı. Daha pek çok özel ciltli birinci baskı kitap vardı ve hepsi belirli bir düzen olmadan rastgele sıralanmışlardı.

Raftan bir kitap aldım. Yeşil bez ciltliydi ve sıradan bir cep kitabından fazla büyük değıldı, Kitabı açtım, ilk sayfasındaki ithafı okudum. Şöyle bir karıştırıp yerine bıraktım.

Kütüphaneyi olduğu gibi bırakarak çıktım.

Merdiven karanlıktı. Fenerimi yakıp üç kere çıkıp indim. Basamaklardan biri gıcırđıyordu. Üstten dördüncüsü. Diğerlerinden ses çıkmıyordu.

Büyük yatak odasında çifte yatak ve her birinin birer komodini vardı. Erkek ve kadın dolapları. Erkeğinkilerde Brooks Brothers elbiseleri ve deri ayakkabılar. Özellikle hafif çizgili lacivert bir takım elbisede gözüm kaldı. Benim üzerimde olandan pek de farklı değıldı. Kadının dolabı elbiseler ve kürklerle doluydu. Hele Ray'in karısı birini görse ağzının suyu akardı. Etiketleri de etkileyiciydi doğrusu. Fransız Provencal stili beyaz lakeli, kenarları yaldızlı konsolun bir çekmecesinde mücevherler vardı. Çevresi incilerle süslü yakut bir kokteyl yüzüğü dikkatimi çekti.

Komodinlerden birinin üst çekmecesinde onluk ve yirmilik banknotlardan birkaç yüz dolar vardı. Öteki komodininde bir banka hesap defteri buldum: Elfrida Grantham Arkwright'in tasarruf hesabında bin sekiz yüz dolar.

Bunlardan hiçbirini almadım. Ne konsolun üstündeki Faberge mücevher yumurtalarını, ne platin kol düğmeleriyle kravat iğnesini, ne de kol saatlerini.

Jesse Arkwright'in ikinci katın arkalarındaki çalışma odasında bir tomar banka defteri buldum. Bir lastik bant geçirilmiş yedi tanesi sağ üst çekmecedeki posta pulları ve hesap defterleri ve diğer öteberi arasındaydı. Şöyle kafadan bir hesap yapınca tasarruf hesabında altmış bin doları çıktı.

Orada bir an durduğumu söyleyebilirim.

Bir zamanlar Murray Hill'de bir evi soymuş olan bir hırsız tanımıştım. Adam bir yastık kılıfına mücevherleri ve gümüşleri doldururken beş rakamlı bir miktar yazan bir banka defteri bulmuştu. Akıllı olduğundan aldığı her şeyi çıkartıp yerli yerine yerleştirmiş ve evden yalnızca banka defteriyle çıkmıştı. Evsahipleri böylece eve hırsız girdiğini anlamayacaklar ve banka defterinin kaybolduğunu da fark etmeyeceklerdi. Onlar olayı anlayana kadar o bankadaki hesabı hortumlayabilecekti.

Ah, şu aksilikler olmasaydı! Adam ertesi sabah, erkenden defter elinde olduğu halde banka veznesinin önüne dikilmişti. Ortalık yoklamak için az bir miktar çekecekti. Ama işe bakın ki, o gün nöbette olan veznedar hesap sahibini tanıyordu ve bizimki de kendini Dannemora'da orta vadeli bir cezayı çekerken buluverdi. Ben kendisini orada tanımıştım.

Banka defterine de dokunmayacaktım.

Güney Afrikalı'ların sarı madene yatırım yapmaktan hoşlananlar için çıkardıkları o iki avuç dolusu altın Kruggerandlara da. Altını severim -sevilmeyecek bir yanı mı var?- ama bunlar çekmecedeki bir tabancanın yanında duruyorlardı ve ben altını sevdiğim kadar tabancadan nefret ederim. Kütüphanedeki silahlar gösteriş içindi ama bu buraya hırsızlara ateş etmek için yerleştirilmişti.

Krugerrandlara da dokunmadım. Önü camlı bir dolapta duran Boehm kuşlarına, Art Nouveau vazolarına ve cam kâğıt ağırlıklarına da. Bir kenarda tıpkı babaannemin sehpaı üzerinde durana benzeyen bir Lalique kül tablası, çok esaslı bir Daum Nancy vazosu, Baccarat ve Millefiori parçaları gördüm ve...

Bütün bunlar bana dokunmaya başlamıştı. Nereye baksam çıalmak istediğim on şey görüyordum. Odada düz olan her yerde her biri çok etkileyici olan bir sürü bronz vardı. Çok rastlanan boğa ve arslanlardan başka bir lejyonerin yanında diz çökmüş bir deve özellikle dikkatimi çekti.

Birkaç pul albümü. Biri fazla değerli gibi durmayan genel dünya albümüydü. Ama diğeri Benelüks ülkeleri için Scott'un Özel Albümü'ydü ki, şöyle bir karıştırınca içinde fazla bir boşluk kalmamış olduğunu gördüm.

Ve bir sikke koleksiyonu. Tanrım, bir sikke koleksiyonu! Öyle albüm falan değil, yirmi beş santim boyunda ve beş santim eninde bir düzine siyah karton kutu. Her biri ikişerlik sikke ' zarflarıyla doluydu.

Bunları nasıl bırakabilirdim?

Ama bıraktım. Bir tekini bile almadım.

İkinci kattaki konuk yatak odalarından birinde fenerimi duvarlar üzerinde dolaştırıp kurşun kalemle imzalı bir Rouault taşbarmasına hayranlıkla bakarken dışardan bir otomobil sesi geldi. Saati me baktım. 11:23. Otomatik garaj kapısının yukarı doğru açıldığını, motorun kapatıldığını duydum. Kapı kapanırken koridora çıkıp üçüncü kata çıkan merdivenin başına kadar yürüdüm. Jesse Arkwright'ın anahtarı evin yan kapısının kilidinde dönerken ben yukarı çıkmış ve sahanlıkta çömelmişim bile. Arkwright önce hırsız alarmını kapattı, sonra kapıyı açtı ve Elfrida ile içeri girdikten sonra kapatıp kilitleti.

İki kat yukardan pek işitilmeyen konuşmalar. Eldivenli parmağım ile alnımda biriken terleri sildim, Bunları planlamışım kuşkusuz, hatta basamakların gıcırdamadığından emin olmak için tavanarasına çıkan merdiveni bile kontrol etmişim.

Yine de durumdan hoşlanmamışım. Hırsızlık çok kritik bir iştir, ama ben genellikle işimi sessizlik içinde yapmayı severim. Eğer ben iş üzerindeyken evsahipleri gelirse normal olarak hemen çıkar giderim.

Bu kere kalmak zorundaydım.

İki kat aşağıda bir çaydanlığın içindeki su kaynayıp fokurdadı, sonra da biri ateşin üzerinden kaldırdı. Çaydanlığın düdüğünü bir an polis sirenleri sanmışım. Sinir, diye düşündüm, birkaç kere derin soluk alıp hırsızların koruyucu azizine beni sakinleştirmesi için yalvardım.

Belki de Kirshmann'a söylediklerimde haklıydım. Belki bu iş için yaşlanmışım artık. Belki de gereken soğukkanlılığa sahip değildim. Belki...

Çömelip durmak çok rahatsız ediciydi, Güçlölkle doğruldum. Tavanarasının orta koridoru halıyla kaplıydı. Evin ön tarafına kadar yürüdüm. Burada da zaman ayarlı bakır bir abajur perdeleri kapalı bir pencereden dışarı kırk mumluk bir ışık yayıyordu. Her ne kadar evde artık yatılı hizmetçi bulunmasa da burası görüldüğü kadarıyla hizmetçi odasıydı.

Duvarlardan birinin önünde portatif bir yatak vardı. Yatağa uzandım, yeşilli sarılı tüylü örtüyü üzerime çektim ve gözlerimi kapadım.

Olduğum yerden fazla bir şey duyamıyordum. Bir ara merdivende ayak sesleri duyduğumu sandım; sonra da kütüphanedeki bilardo masasının üstünde yuvarlanan top seslerini duyduğumu hayal ettim. Ama bunlar herhalde yalnızca hayalimdeydi. Tiyatro dönüşünde Arkwrightlar hep belli şeyleri yaparlardı. Saat onbir buçukta dönüş. Kahvaltı köşesinde bir çay ya da kahve, sonra Jesse bir iki el bilardo oynarken Elfrida'nın bir bilmece kitabı alıp yatak odasına çekilmesi, Jesse'nin de bir konyak içip meşin ciltli kitaplarının birinden bir iki sayfa okuması ve karısının yanına çıkması.

Adam aşağı katı dolaşıp bütün kapıları yoklar mıydı acaba? Mutfak kapısının sürgüsünün kesilmiş olduğunu fark eder miydi? Ve hatta ben bu gayet ciddi olasılıkları düşündüğüm bu sırada telefonu açmış polisi arıyor olabilir miydi?

Balede bir Rus'un bir ceylanı taklit etmesini seyreliyor olabilirdim. Carolyn'le gidip Flaman rostosunu yeyip Danimarka birası içiyor olabilirdim. Ya da evde kendi yatağım da uyuyabilirdim.

Olduğum yerde kalıp bekledim.

Saat bir buçukta kalktım. Yarım saattir evde çıt çıkmamıştı. Sessizce merdivenden indim, evsahiplerimin mışıl mışıl uyuduklarını umduğum yatak odasının önünden geçtim, ön merdivene gidip zemin kata vardım. Üstten dördüncü basamağı hatırlamak işten bile değildi. Son yirmi, dakikadır yalnızca onu düşünmüştüm.

Zemin katın o renkli abajur dışındaki ışıkları söndürülmüştü. Kütüphaneye girene kadar fenerimi kullanmak zorunda kalmadım, ama oraya girince yaktım.

Arkwright odasına bir gece ziyareti yapmıştı. Masanın üzerinde bir iki topla bir ıstaka bırakmıştı. Büyük koltuklardan birinin yanındaki sehpa da küçük bir konyak kadehi duruyordu. Alıp koklayınca yakın bir geçmişte içinde çok esaslı bir konyak bulunduğu anlaşıyordu.

Kadehin yanında kırmızı meşin ciltli bir kitap vardı: Sheridan'ın Oyunları.

Kitap raflarına gittim. Arkwright gece alışkanlığı olarak yeşil bez ciltli küçük kitabı incelemiş miydi? Daha önceki yerinde durduğu için bunu bilemezdim. Ama onun hazinesiydi o. Herhalde bakmıştı.

Kitabı raftan alıp ceketimin cebine yerleştirdim. Sonra kalan boşluğu doldurmak için diğer kitapları birbirlerine yaklaştırdım.

Ve kütüphaneden çıktım.

Arkwright eve girmek için alarmı kapamış, girdikten sonra tekrar çalıştırmıştı. Ancak alarm evin mutfak kapısı dışında her yerini korumaya devam etmekteydi. Ben de o kapıdan çıkıp kilitleri yine aynı sistemle kilitledim. Fakat zinciri açıkta bırakmışım ve daha önce kestiğim sürgü için de bir şey yapamazdım. Ne yapalım, kimse kusursuz değildir.

Ama alarm sistemini eski haline sokmakla doğrusu kusursuzluğa yaklaşmışım, içgüdülerim evden bir an önce uzaklaşmamı söylüyorsa da, birkaç dakika daha fazla uğraştım ve ortada elektrik tellerinin yapışkan bantla bağlantısı dışında sisteme el sürüldüğünü belli edecek hiçbir şey bırakmadım.

Profesyonellik mi? Ben buna mükemmeliyeti arama derim.

Polis otomobili köşeyi döndüğünde ben Copperwood Crescent'in ucuna varmışım. Adımlarımı yavaşlatmadan başımı eğerek bir gülümseme ve baş eğmesiyle kendilerini selamladım.

Onlar da yollarına devam ettiler. Neden etmesinlerdi ki? Mahalle sakinlerinden biri olması gereken iyi giyimli ve kendinden emin bir beyefendiyle karşılaşmışlardı yalnızca.

Avuç içleri olmayan lastik eldivenleri görmemişlerdi. Onlar ben Arkwright'ların bahçesinden ayrılmadan önce cebime tıklmışlardı,

Pontiac bıraktığım yerdeydi. Telimi çıkarıp düzkontakt yaptım ve yola koyuldum. Bir süre sonra Yetmiş Dördüncü Sokak'taydım. Bir yangın musluğu önünden otomobil çalmanın iyi yanı onu genelde bulduğunuz yere bırakabilmektir. Telimi çıkardım, otomobilden indim, kilitleri aşağı ittikten sonra kapıyı kapattım. .

Bir elinde köpeğinin kayışını, ötekinde de bir kâğıt mendil tutan bir adam bana otomobilin çekileceğini söyledi. Verecek bir yanıt bulamadığımdan yürüyüp gittim.

"Çılgın bunlar" dedi köpeğine. "Buradakilerin hepsi de çılgın, Max."

Eh, buna bir itirazım olamazdı.

Eve dönünce peksimet ve peynirimi yeyip özel durumlar için sakladığım skoç'umdan bir kadeh içerken saat gibi işleyen o seyrek durumlardan birini yaşamış olmanın keyfini çıkarıyordum. Bütün o gerilim, o rahatsızlık, o heyecan... hep bunun gibi anlar için çekilirdi.

Daha önce o portatif yatağa uzanmışken Arkwright'ın evindeki o hazineleri düşünmekten kendimi alamamışım. Nakit para, mücevherler, pullar, sikkeler, sanat eserleri. Kapıya bir kamyonet dayayıp yerdeki halılardan tavandaki kesme kristal avizelere kadar her şeyi çalmayı hayal etmişim. Bu iş ancak öyle yapıldı. Seçmek isteyen biri pek çok sorunla karşılaşır. Önce neyi çalacağına karar veremezdi.

Ve ben bu zahmetimin karşılığında ne almışım?

Her ne kadar yıllar boyunca üzerine bazı şeyler dökülmüşse de, bu kere ben de viski damlatmamaya dikkat ederek kitabı elime aldım. Doğrusu pek matah bir mala benzemiyordu ve şimdi dikkatli bakınca daha önce fark etmediğim kusurları görebiliyordum. Sayfalardan bazıları değiştirilmişti. Ön kapak su almıştı. Aradan geçen yarım yüzyıl küçük cilde fazla iyi davranmamıştı ve hiçbir kitapçı buna Çok İyi'den yüksek bir derece veremezdi.

Kitabı şöyle bir karıştırıp oradan buradan bir dördlük okudum. Yazarın vezni ve kafiyeleri kusursuzdu, ama okuduklarım bana deli saçması gibi geliyordu.

Krugerrandlar'ı, Faberge ve Baccarat'ları ve Daum Nancy'yi bunun için bırakmışım, incili yakut yüzüğü bunun için kadife kutusuna geri koymuştum.

Bay Whelkin benimle gurur duyacaktı.

4

J. Rudyard Whelkin'e bu küçük hırsızlığımdan iki hafta önce işlerin kesat gittiği bir Çarşamba sabahı rastladım. Henüz müşteri gelmemişti ve doğrusu bunu fazla umursadığım da yoktu. Tezgâhın ardında karton kapaklı bir cep kitabı okuyordum. Benim dükkânımda karton kapaklı kitaplar bulunmaz, arasına düşenleri de Üçüncü Sokak'ta yalnızca bunları satan birine toptan veririm.

Ama kimi zaman önce benim okuduğum da olur. O sırada Richard Stark'ın Parker kitaplarından birini okuyordum. Parker profesyonel bir hırsızdı ve kitapların hepsi hemen hemen aynıydı. Parker bir çete kurar, silah ve kamyon almak için Güney Carolina'da Spartanburg gibi bir yere gider, işe para yatıracak Yankton Falls'lu bir dişçi bulur, arkadaşlarıyla işi yaparlar, sonra da bir aksilik olur. Öyle aksilik olmasa kitapların hepsi yetmişinci sayfada biterdi ve Parker artık Karayipler'de kendine bir ada satın almış olurdu.

En son içeri girdiğimde Parker herkesin gözdesiydi. Meslektaşlarım onun hakkında ele geçirdikleri her şeyi okurlardı, okumak için dudaklarını kıpırdatmak zorunda kalsalar bile. Cezaevinde birbirlerine kitaplardan bölümleri ezbere okuyan kaşarlanmış sabıkalıları bile görmüşümdür. Bunlar özellikle Parker'in . birini yaraladığı yerleri pek severlerdi. Bir kasa hırsız Parker'in değersiz bir arkadaşıyla hesaplaşırken üç önemli kemiğini kırıp kendisini bir bataklıkta terk ettiği yeri anlatırdı. Kendisi için önemli olan oradaki sıfattı: Önemli kemiklerin özellikle kırılması.

Ben Parker'in Handy McKay'e Maine'de Presque Adası'ndaki lokantasına telefon ettiği yere gelmişim ki, kapının üzerindeki çingiraklar içeri birinin geldiğini bildirdi. Ziyaretçim tezgâha yaklaşırken karton kaplı kitabı ortadan yok ettim. Ne de olsa biz antika kitap satıcılarının sürdürmek istediğimiz bir imajımız vardır. Öyle palavra şeyler okumamız beklenmez.

Gelen iri yarı, kırmızı yüzlü, bir buldog gibi sarkık yanaklı, dazlak kafası üzerinde arkaya taranmış seyrek saçlı bir adamdı, sırtında dirsekleri deri kaplı koyu kahve tüvit bir ceket, açık kahve bir gömlek, tütün rengi bir yelek, boynunda çikolata rengi örgü bir kravat vardı. Burnu uzun ve dardı, altında kır bir asker bıyığı. Gür kaşları altındaki gözleri giyimine uyacak kadar kahverengi, dikkatli, tetikte ve biraz da kanlıydı.

Bay Litzauer'in ne zaman geleceğini sordu, ben de dükkânın el değiştirdiğini söyledim. "O yüzden beni aramadı demek" dedi. "Ben koleksiyoncuym, o da hoşuma gideceğini tahmin ettiği bir şeye rastlayınca bana hemen haber verirdi."

"Ne koleksiyonu yaparsınız?"

"Viktorya Çağı şairleri, ama kendi zevkime göre. Usta kafiyecileri çok severim. Thomas Hood. Algernon Charles Swinburne, William Mackworth Praed. Ve en çok da Kipling tabii."

Kendisine raflarımda olanları saydım. O bakmaya gitti, ben de tezgâh altından Parker'i çıkartıp suç dünyasına döndüm. Parker'in adamlarından ikisi tam ihanete hazırlanıyorlardı ki, tüvitli müşterim elinde bez ciltli bir kitapla tezgâhın önünde belirdi. Austin Dobson'un şiir derlemesini almıştı ve ben de kitaba altı ya da yedi dolar bir fiyat koymuştum. Parayı ödedi, ben de kitabı sardım.

"Eğer hoşuma gideceğini tahmin ettiğiniz bir şey çıkarsa bana bir telefon edersiniz belki" dedi.

Verdiği kartta adı, Doğu Otuzlarda bir adres ve Murray Hill 8'le başlayan bir telefon numarası vardı. Kartta adamın geçimini neyle sağladığı konusunda bir bilgi yoktu.

Adamın yüzüne baktım. "Kipling koleksiyonu yapıyorsunuz."

"Diğerlerinin yanı sıra, evet."

"Bir aile bağı mı var?"

Gülümsedi. "Ad yüzünden mi? Doğal bir tahmin kuşkusuz, Hayır, ben Kipling'in akrabası değilim. Rudyard bir aile adı değil, bir göl adıdır."

"Ya?"

"Staffordshire'da. Kipling'in ana babası Rudyard Gölü'nde bir piknikte tanışmışlar. Oğulları doğunca da göbek adı olarak gölün adını vermişler. Asıl adı Joseph'ti ama onu hiç kullanmamıştır ve çocukluğunda bile Ruddy diye çağırılırdı."

"Ve sizin de adınız..."

"James'tir, ama ben de onu kullanmam. James Rudyard Whelkin. Kipling öldüğünde sekiz yaşındaydım ve o günü çok iyi hatırlıyorum. 1936'da V. George'un ölümünden iki gün sonraydı. Evimizde tam bir yas vardı. Babam Kipling hayranıydı. Oğluna onun adını vermesinden belli, değil mi? Çünkü ben adımı Staffordshire'daki gölden değil, Kipling'den almışımdır. Babam," 'Önce kral, sonra da imparatorluk Şairi,' demişti. 'Bu sözlerimi sakın unutma, Ruddy. İki yıla kadar Avrupa'da savaş çıkacak' Bir yıl yanılmıştı. Kipling'in ölümünün Hitler'in Polonya'yı işgaliyle bir ilgisi yoktu sanırım, ama onun kafasında iki olay birbirlerine bağlanmışlardı işte." Gülümseyince kalın kaşları titredi. "Siz Kipling'le ilgilenir misiniz, Bay Rhodenbarr?"

"Çocukken okumuştum."

"Bir daha denemenizi salık veririm. Yıllarca ihmal edildikten sonra yine moda olmaya başladı. Son zamanlarda hiç Kim'e bakmış mıydınız? Ya da The Light That Failed'e. Ya da... ama okumak sizin için pek dinlenince olmaz herhalde. Uzun bir günün sonunda yazılı sözcüklerden bıkmış olursunuz sanırım."

"Okumaktan hâlâ hoşlanırım. Belki de Kipling'i bir daha denerim."

"Okuyun. Raflarınızda epey eseri var. Bakın, bayım, acaba bu öğleyin benimle yemek yer miydiniz? Sizi ilgilendirecek bir önerim vardı."

"Memnun olurum."

"Kulübümde o halde. Martingale'i bilir misiniz? Saat yarım iyi mi?"

Kulübün nerede olduğunu bildiğimi ve saat yarımın uygun olduğunu söyledim.

Beni ilgilendirecek bir şey söylemişti bile.

Martingale Kulübü onun giyimine ve o çok hafif Hindistan görmüş havasına tam da uyuyordu. Kulüp Madison Caddesi'yle Otuzuncu Sokak köşesindeydi ve büyük ölçüde gayet rahatsız Jacobean üslubu meşe mobilya ve sayısız ölü hayvan başıyla süslenmişti.

İkinci katta büyükçe bir salonda sözde Theodore Roosevelt tarafından tahmin bile edemeyeceğim nedenlerle vurulmuş olan bir bizonun camdan bakışları altında yedik yemeğimizi. Yemek biraz meşinimsi bir karışık ızgarayla derin dondurucudan çözölmüş bezelye ve lezzetsiz patates kızartmasından oluşuyordu. Bu pisliği önümüze getiren garson da ayaklarının sancısı kendisi öldürüyormuş gibi yürüyen ıslak gözlü biriydi. O da bizon kadar kederli görünüyordu.

. Yemek boyunca Whelkin'le kitaplardan konuştuk, ikimiz de tatlı istemedik. Üzgün bakışlı garson trenlerde servis yaptıkları türden gümüş bir kap içinde kahvelerimizi getirdi. Kahve bir zamanlar Pennsylvania hattında ikram edilenden bile güzeldi.

Masamız pencere yanındaydı. Kahvemi içerken Madison Caddesi'ne baktım. Dondurmacıların sonuncusu köşede pek yoğun olmasa da biraz iş yapıyordu. Mevsim değişince birkaç güne kadar yerini sıcak simit ve kestane satanlara bırakacaktı. Bu pencereden yaprakların sarardığını göremezdin ama zamanın geçtiğini sokak satıcılarına dikkat ederek kestirebilirdin.

Whelkin öksürerek bu hayallerimi dağıttı. "H. Rider Haggard" dedi. "Onu da topladığımı söylemiş miydin?"

"Sözünü etmişsiniz sanırım."

"İlginç bir adamdır. Kipling'in Hindistan için yaptığını o da Güney Afrika için yapmıştır. She, King Solomon's Mines... ama eserlerini bilirsiniz herhalde."

"Genel olarak."

"Kipling'le iyi dost olmuşlardı. Her ikisi de Bloomsbury sosyetesinin dışında yaşıyorlardı, ikisi de edebi ünlerinin solduğunu görecektir kadar uzun yaşadılar. Kamuoyu onları gözden düşmüş bir emperyalizmin savunucuları olarak görmeye başlamıştı, J. K. Stephens'in şiirini bilir misiniz?"

Değil şiiri, kimden söz ettiğini bile bilmiyordum. Ama o şiiri ezberden okumayı becerdi:

"Bizi mantık tanımayan
Ve kulağa hiç de hoş gelmeyen
Nesir lanetinden kurtaracak
Bir mevsim hiç gelmeyecek mi:
Dünyanın şaşkınlığı geçmeyecek mi
Bir Eşeğin dehasına?
Ve bir oğlanın egzantrik bir yanlığı
Başarıya ulaşmasın.
İnsanlık dergilerin savaşından
Hepten kurtulduğunda
Ve mürekkep hokkaları
Paramparça edildiğinde.
Fudyard'lar Kipling'den kopup
Haggard'lar yoldan silindiklerinde."

Kahve fincanlarımızı bir daha doldurdu. "Edepsizliğin dikası, değil mi? Ama bu gibi şeyler ikisini birbirlerine daha da yaklaştırmıştır. Haggard gününü evinde olduğu kadar Kipling'in Surrey'deki evinde geçirirdi. Aslında çoğunlukla Kipling'in çalışma odasında uzun bir masanın iki ucunda oturup çalışırlar, birbirlerine fikir danışırlar, sonra deliler gibi yazmaya başlarlardı."

"İlginç" dedim.

"Değil mi? 1918 ateşkesinden bir süre sonra iki adam Özgürlük Birliği diye pek de başarılı olmayan bir tür Komünist aleyhtarı bir şey de kurmaya çalıştılar. Birinin yazdığı bir taşlama Özgürlük Birliği'nin güncel olaylara bakışı hakkında epey fikir verir. Şiiri biliyor musunuz?"

"Sanmıyorum."

"Çok ustaca kafiyeleleri vardır ve sanırım size kafiye düşkünlüğümünden söz etmiştim.

Kipling dedi Haggard'a,
'Bütün Bolşevikler hayduttur.'
'Ve bayırlar kafa çekmeye,'
Dedi Haggard Kipling'e.
'Ve lanet bir yabancısıdır,'
Dedi Rudyard Rider'e.
'Yurtları kangölüdür'

Dedi Rider Rudyard'a.

"Çok esaslı, değil mi? Buna benzeyen daha pek çoğunu ezberden okuyabilirim, ama size o kadar da işkence yapmayacağım."

Adama az daha teşekkür edecektim. Yanıldığımı ve beni oraya yalnızca şiir okumak için getirdiğini düşünmeye başlayacaktım nerdeyse. Neyse, kahve iyiydi hiç olmazsa.

"Özgürlük Birliği" dedi sonunda. "Birlik dağıldıktan sonra Kipling güç günler geçirdi. Sağlığı kötüydü. Gastritini kanserin habercisi olarak görüyordu. Ama sonunda ülseri olduğu ortaya çıktı. Sık sık bunalımlar geçiriyordu ve bu da düşünmesini etkilemiş olabilirdi.

Kipling Britanya İmparatorluğu'nun uluslararası Yahudi finansörlerle Yahudi Bolşevikleri'nin ittifakının tehdidi altında olduğu gibi garip bir fikre kapılmıştı. Bu birbirleriyle bağdaşmayan iki güç, denizasırlı sömürgelerini İngiliz tacının elinden alarak hristiyanlığı yok etmek için birleşmekteydiler. Kipling Yahudi düşmanlığına kolaylıkla kapılacak bir ahlak düşkünü değildi ve bunun üzerinde fazla durmadığı gibi bu fikirleri eserlerini de fazla etkilemiş değildi.

Ancak Yahudi düşmanlığı konusunda çok garip bir eser yazmıştır. Bu Bucklow Kalesi'nin Alınışı adlı üç bin iki yüz mısralık balad türü bir şiirdir. Şiirde kahraman bir İngiliz alayı Hindistan'ı? Yahudi kışkırtıcıların yarattığı ayaklanmadan kurtarmaya çalışmaktadır ve Bucklow Kalesi savaşının yalnızca bu savaşın önemli bir muharebesi olması dışında Kipling'e göre insanlığın kaderini tayin için iyilikle Kötülük güçlerinin çarpışması olduğu anlaşılmaktadır.

Üç Asker'i hatırlıyor musunuz? Learoyd, Ortheris ve Mulvaney'i? Kipling onları bu eserinde geri getirip Bucklow Kalesi'ni kurtaran kahramanlar yapıyor. Çok heyecanlı savaş sahneleri var. Hele birinde Doğu ve Batı Baladı'nda olduğu gibi 'iki cesur erkek karşı karşıya' geliyorlar ki, müthiş bir şey; ancak zavallı Kipling bunu yazdığında pek formunda değildi. Mantık saçma, kararlılık zayıf ve kimi yerlerde farkında olmadan kendi kendisiyle alay eder duruma düşüyor. Zaten kendi kendisiyle alaya hep yakın olmuştur ama burada dengesini kaybedip tam içine düşmüş.

Belki de bu huyunun bilincindeydi. Belki de Musevi Komplosu hayali yayım dünyasını kapsıyordu. Her neyse, Bucklow Kalesi'nin Alınışı'nı Londra'daki yayımcılarına sunmamıştı. Bel-. ki bunu daha sonra yapacaktı ama bu arada telif hakkını sağlama almak için şiiri özel bir baskı olarak yayımlamayı seçti."

"Ya."

"Öyle. Kipling, Tunbridge Wells'de Smithwick ve Oğlu adında bir yayınevi buldu. Smithwick ondan önce ya da sonra bir kitap basmışsa ben rastlayamadım. Ama bunu yüz elli kopya bastı. Pek usta biri olmadığı için parlak bir baskı değildir. Ama işi yapmıştı ve kitap şu anda çok seyrek rastlanan bir meta oldu."

"Herhalde. Yüz elli adet..."

Whelkin gülümsedi. "Evet, basılan o kadardı. Bugün bunlardan kaç kalmıştır dersiniz?"

"Hiçbir fikrim yok. Bucklow Kalesi'nin Alınışı! Adını bile duymadım."

"Buna şaşıtığımı söyleyemem."

"Elli adet mi? Yetmiş beş mi? Bilemem."

Kahveleri bitmişti. Whelkin kaşlarını çatıp duvardaki zile bastı. Garson yeni kahveyi getirene kadar konuşmadı.

"Kipling şiiri 1923'te yazdı" dedi. "O yılın Noel'inde arkadaşlarına vermeyi umuyordu, ancak Smithwick kitapları teslim edemeden tatil gelip geçti. Kipling kitapları 1924 Noel'ine kadar saklamaya karar verdi, ancak o yıl içinde aklı başına gelmişti ve şiirin bir küfürname olduğunu anladı, ayrıca kötü de yazılmıştı.

Kipling âdeti olduğu üzere karısı Carrie'ye imzalı bir kitap armağan etmişti. Onu geri aldı. Surrey'de Lonsdale adında bir komşusuna doğumgünü armağanı olarak verdiğini de adama başka kitaplar vererek geri alabildi. Bu iki kitap, diğer ciltler, matbaanın baskı kopyaları ve Kipling'in özgün elyazması hep Bateman'da yakıldı."

"Bateman mı?"

"Bateman Kipling'in evinin adıydı. Londralı bir tanıdığına 1924'ün yaz sonunda yazdığı bir mektup var. Kipling burada kendini çocuğunu yakarak Moloch'a kurban eden İsraili baba gibi hissettiğini yazar. 'Ama bu benim kötü çocuğumdur ve onu yakarken memnun da oldum.'" Whelkin kahvesinden bir yudum alıp fincanı tabağın üzerine bıraktı. "Ve bu Bucklow Kalesi'nin Alınışı'nın sonuydu."

"Ama değildi."

"Elbette, Bay Rhodenbarr. Rider Haggard'a verilen kopya kalmıştı. Kipling kitaplar Smithwick'ten gelir gelmez bir tanesini en yakın arkadaşına vermişti. Diğer kopyaları toplarken bunu unutmuş muydu? Sanmıyorum.

Haggard o sıra hastaydı. Ve Kipling zaten kitabı Haggard'a ithaf etmişti ve kendisine armağan ettiği kitabın başına da elyazısıyla yüz kelimelik ek bir ithafta Haggard'ı Yahudi felaketini ya da o anlamda bir tehlikeyi paylaşan bir dost olarak selamlıyordu. Texas Üniversitesi koleksiyonunda Rider Haggard'ın bu

armağanı aldığını belirten ve şiiri öven bir mektubu var galiba. Kipling bütün bunlardan sonra şiiri beğenmediğini söyleyip kitabı geri isteyemezdi sanırım. Her neyse, Haggard bir yıl sonra öldüğünde kitap hâlâ kendisindeydi."

"Sonra ne oldu?"

"Haggard'ın kütüphanesiyle birlikte satıldı. Ancak kitabın kimsenin dikkatini çekmediği anlaşıyor. Dünya böyle bir kitabın varlığını bilmiyordu ve hiç kuşum yok, Kipling'in diğer kitaplarıyla birlikte ucuz bir fiyata satılmıştır. Kipling'in Yahudi aleyhtarı bir şiir yazdığı ancak ölümünden sonra ortaya çıktı. İngiliz Faşistler Birliği kitabı yayımlamak istiyordu ve İngiltere ile Almanya arasında savaş çıktığında Unity Mitford'un Haggard'ın kopyasının izinde olduğu söylentileri dolaşmaktaydı.

Savaş sona erene kadar bir daha kitaptan söz edilmedi ve bir satış sırasında kuzeyli bir baronun elinde ortaya çıktı. Kitap, on ikinci Ponsonby Lordu'nun terekesinin Trebizond ve Ortakları tarafından yapılacak satışında bir kere daha ortaya çıkacağı bildirilene kadar üç beş kere el değiştirmişti."

"Bildirilene kadar mı?"

"Evet. Programlanmıştı, kataloga alınmıştı ve sonra geri çekilmişti. Altı hafta önce kitabın açık artırmasına girmek için uçakla Londra'ya gittim. Satışın epey zorlu geçeceğini tahmin ediyordum. Kipling'in epey koleksiyoncusu vardır ve kendisi yazar olarak yeniden eski ününe kavuşmaya başlamıştır. Texas Üniversitesi'nin kütüphanesi büyük bağışlarla kurulmuştur ve ellerinde bayağı esaslı bir Kipling koleksiyonu vardır. Başka kurumlardan da alıcı çıkacağını tahmin ediyordum."

"Onlardan yüksek fiyat verebileceğinizi umuyor muydunuz?"

"Bir denemek niyetindeydim. Ne kadar kadar çıkacağım hakkında bir fikrim yoktu ve artırmanın ne kadar yükseleceğini bilemezdim. Londra'ya gelince kitabı bir Suudi'nin istediğini öğrendim. Söylendiğine göre adam bir Hintli prens ya da mihracenin ajanıymış ve Kipling'in seyrek bulunan baskılarına olağanüstü bedeller ödemekle ün salmış. Bu insanlardan yüksek fiyat verebilir miydim? Bilemiyorum. Bucklow Kalesi'nin Alınışı ilginç ve eşi olmayan bir eserdir, ancak önemli olacak derecede reklam edilmemiştir ve edebi açıdan ise çok düşük niteliktedir." Adam kaşlarını çattı. "Yine de açık artırmada talihimi denemek isterdim."

"Ama kitap satıştan çekildi diyorsunuz."

"Satıştan hemen önce, mirasçılar tarafından. Trebizond Firması yetkilisi çok özür diledi; zaten kendisi de anlaşılır bir şekilde öfkeliydi. Mirasçılarla yaptığı kontratta onların özel anlaşmalar yapma hakları yoktu. Ama elinden bir şey gelmezdi. Sonunda biri kitabı, mirasçılar da paralarını aldılar ve olay kapandı."

"Peki, neden özel bir satış yapmış olsunlar ki?"

"Vergiler yüzünden, Bay Rhodenbarr. Miras vergisi. Gelir vergisi. Vergi yasaları hepimizi üçkâğıtçı yapmıyor mu zaten? El altından para verildikten sonra mirasçılar kitabı kendilerine alıkoyduklarını iddia edebilirler. Kendilerine inanılmaz ama elden de bir şey gelmez."

"Kitabı kim satın aldı?"

"Trebizond'dakiler bilmiyorlardı elbette. Mirasçılar da söylemiyorlardı, resmen kitabın satılmadığını iddia etmekteydiler." Adam dirseklerini masanın üzerine dayayıp parmaklarını birleştirdi. "Ben kendi başıma bazı araştırmalar yaptım. Bucklow Kalesi'nin Alınışı uluslararası ticaretle uğraşan Jesse Arkwright'a satılmıştı."

"O da bir koleksiyoncuymuş herhalde?"

"Yalnızca satın alıcı, beyefendi. Koleksiyoncu değil. Kendi iç çirkinliğini her nasılsa örteceğini umarak çevresini zarif nesnelerle dolduran kaba saba bir adam. Bay Rhodenbarr, adamın bir kütüphanesi var, göstermek istediği imaja uysun diye toplanmış kitaplar, Bazıları değerli olan kitapları var ama hepsini de gerçek bir kütüphane için olmazsa olmaz şeyler olduğu için almış. Ama koleksiyoncu sayılmaz ve Kipling koleksiyoncusu olmadığı da kesin."

"O zaman neden..."

"O kitabı mı aldı? Ben istediğim için, Bay Rhodenbarr. Bu kadar basit işte."

"Ya."

"Dönen Jenny'yi hatırlar mısınız?"

"Bir dans modasıydı galiba."

Adam garip bir bakışla yüzüme baktı. "Bir makineydi. Pamuk ipliği üreten ilk makine. Sir Richard Arkwright patentini 1769'da almış ve modern İngiliz tekstil sanayiini, başlatmıştır."

"Sanayi Devrimi falan" dedim.

"Evet öyle. Jesse Arkwright Sir Richard'ın soyundan geldiğini iddia ediyor. Ama başka konularda olduğu gibi buna da pek inanasım gelmiyor doğrusu."

"Demek kitabı sizin almanıza engel olmak için satın aldı?"

"Bir zamanlar ben de onun istediği bir şeyi almıştım. Böylece benden intikam almış oldu."

"Ve şimdi de kitabı satmıyor."

"Kesinlikle hayır."

"Ve kitabın bir başka kopyası da yok."

"Yarım yüzyıldır böyle bir şeye rastlanılmadı."

"Ve siz hâlâ o kitabı istiyorsunuz."

"Her zamankinden çok hem de."

"Talihiniz varmış ki, bu sabah Barnegat Kitabevi'ne gelmişsiniz."

Yüzüme baktı.

"Ben size daha adımı söylemeden bana adıyla hitap ettiniz. Dükkâna Bay Litzauer'i değil, beni görmeye gelmişsiniz. Elden düşme kitap sattığım için değil de, eski bir hırsız olduğum için, Ve beni hâlâ hırsız sanıyorsunuz."

"Ben..."

"İnsanların değişebileceklerine inanmıyorsunuz. Siz de polis kadar kötüsünüz, 'insan bir kere hırsız oldu mu, hep hırsız kalır.' Öyle düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Yanılmışım" diyerek bakışlarını indirdi.

"Hayır" dedim. "Haklıdınız."

5

Kaçta yattığımı bilmiyorum ama bir mucize eseri ertesi sabah saat on buçukta dükkânı açabildim. Saat onbire çeyrek kala J. Rudyard Whelkin'in kartvizitindeki telefon numarasını aradım. Bir dakika kadar çaldırdıktan sonra kapatıp Martingale Kulübü'nün numarasını almak için 411'i çevirdim. Telefon etmek paraydı ve aradığım numarayı rehberde bir dakikada bulabilirdim, ancak bir gece önce bir servet kazanmışım ve bu zenginliğimi paylaşmaya bir diyeceğim yoktu.

Martingale Kulübü memuru Bay Whelkin'in orada olduğunu sanmadığını ama yine de anons ettireceğini söyledi. Bir süre sonra telefona gelip Bay Whelkin'in anonsa yanıt vermediğini söyledi, bir mesaj bırakmak isteyip istemediğini sordu! Bırakmak istemedim.

Dükkâna iki kişi girmişti bu arada. Biri hırsıza benzediğinden adam Biyografiler ve Edebiyat kısmına göz atarken ben de gözümü üzerinden ayırmadım. Ama sonunda Macaulay'ın tarihi denemelerine bir iki dolar ödeyerek beni şaşırttı.

Öğleden az önce Carolyn gelip tezgâhın üzerine bir kesekâğıdı bıraktı. "Sana sandviç getirdim. Felafelli. Bugün değişik bir şey çektin canım. Felafel sever misin?"

"Elbette."

"Broadway ve Onikinci Sokak köşesindeki o yere gittim. Sahibi Arap mıdır, İsraili mi anlayamadım ya, orası işte."

"Bunun önemi var mı?"

"E, yanlış bir şey söylemek istemem. Ya ona mutlu Rosh Hashana dilesen, bu da asla duymak istemediği bir şeyse? Ben de hiç konuşmadan paranın üstünü alıp çektim geldim."

"En sağlamı da bu zaten."

"Öyle. Dün gece müthiş bir yemek kaçırdın. Rostonun yarısını yedim, öteki yarısını dondurucuya attım, sonra da televizyonda dizi film seyrettim. Sesini açmadığım için fena değildi. Ama erken yattım, deliksiz bir uyku çektim ve bugün çok keyifliyim."

"Belli oluyor."

"Sen ise berbat görünüyorsun. Soda içerek geçirilen bir gecenin sonu böyle mi geliyor?"

"Herhalde."

"Belki sen de uykuyu fazla kaçırmışsındır. Çok uyumak da insanı böyle yapar."

"Öyle diyorlar."

Telefon çaldı. Whelkin'in aradığını tahmin ederek arka odadan konuştum. Ama arayan bir kadındı ve yeni Rosemary Rogers kitabının gelip gelmediğini soruyordu. Kendisine yalnızca eski kitap alıp sattığımı, Brentano'yu aramasını söyledim. Kadın kitapçının numarasını sordu; tam rehbera uzanıyordum ki, aklım başıma geldi, telefonu suratına kapattım.

Yine sandviçime döndüm. "Bir aksilik mi var?" diye sordu Carolyn.

"Hayır. Neden sordun?"

"Telefon çalınca havaya sığırdın. Kahve iyi mi?"

"İyi."

"Sandviç?"

"Çok lezzetli."

Pazartesi ve Çarşamba'ları öğle yemekleri bendendir ve Fino Fabrikası'nda yeriz. Salı ve Perşembe'leri Carolyn yemeği dükkâna getirir. Cumaları bir yere gidip hesabı kimin ödeyeceğine karar vermek için yazı tura atarız. Tabii bütün bunlar son dakikada iptal edilebilir, örneğin benim Whelkin'le bir iş yemeği randevum olduğunda olduğu gibi.

"Sabahı boş geçirmiş değilim" dedim.

"Ben öyle bir şey söylemedim ki."

"Araştırma yaptım. Koruyucu azizler üzerine."

"Sahi mi? Benimki kimmiş?"

"Senin koruyucu azizin olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Bilmem. Çok kitap karıştırdım ve bölük pörçük bilgiler buldum. Zaten resmi bir tam liste olup olmadığını bilmiyorum." Çevreme bakıp daha önce bir şeyler çiziktirdiğim not defterini buldum. "Sana Aziz Yuhanna'dan söz etmişim, değil mi?"

"Evet, ama ne olduğunu unuttum."

"Kitapçıların koruyucusu. 1495'te Portekiz'de doğmuş. Çobanlık yapmış, sonra kendini içkiye ve kumara vermiş."

"Aferin ona. Sonra da modaya dönüp aziz olmuş, öyle mi?"

"Kitaplarda sodadan söz edilmiyor. Adam kırk yaşına gelince yaşıldönümü krizine girip Gırnata'ya göçmüş. 1538'de biri dükkân açmış..."

"Kitap satmak için mi?"

"Herhalde, ama o zaman kitapçı var mıydı ki? Daha matbaa bile tam olarak yerleşmemiştir. İki yıl sonra Hospitalers Biraderleri'ni kurmuş ve on yıl sonra da ölmüş. Eğer görmek istersen resmi de masamın üzerinde asılı."

"Görmesem de olur. Öğrendiğin yalnızca bu mu?"

"Hayır." Notlarıma baktım. "Hırsızların koruyucu azizi olup olmadığını sormuştun. Hırsızların koruyucu azizi Dismas'tır, O İncil'deki İyi Hırsız'dır."

"Evet, onu hatırlıyorum."

"Aynı zamanda Aziz Joseph Gafasso ile mahkûmların da koruyucusudur. Sen aksini sansan da, hırsız ve mahkûm ille de aynı kişi değildir."

"Ve mahkûmların başları gerçekten belada olduğundan fazladan bir koruyucuya ihtiyaçları vardır."

"Mantıklı. Ev soyan insan bir hırsızdır ama onun özel bir azizi yok gibi. Aziz Dunstan'dan başka belki de."

"O kimmiş?"

"Çilingirlerin koruyucu azizi. Ev soyguncuları ve çilingirler hemen hemen aynı iş yaptıklarından her ikisinin de başları dara girince Dunstan'a yalvarmalarını için bir neden yok. Durum eğer gerçekten kötüyse, bir soyguncu o zaman Aziz Jude Thaddeus'a ya da Aziz Gregori'ye başvurabilir."

"Neden?"

"Çünkü onlar başı dertte olan insanların koruyucu azizleridir. Hırsızlık günlerimde onların yardımına ihtiyacım olduğu anlar olmuştur. Sen şu işe bak ki, kayıp eşya arayıcılarının koruyucu azizi Padua'lı Aziz Anthony'yi hiç duymamıştım."

"Şu halde aradığın şeyi bulamadığın zaman..."

"Çok doğru. Gülüyorsun. Bu da Aziz Vitus'a şükretmem gerektiğini gösteriyor."

"Dansözlerin koruyucu azizi mi?"

"Aslında komedyenlerin. Dansözlerinki başkadır ama lütfen onun da kim olduğunu sorma, çünkü bilmiyorum."

"Ya köpek kuaförlerinin ki?"

"Daha başka kaynaklar bulmam gerek."

"Ve sevicilerin. Seviciler hakkında gerçekten bir şey bulamadın mı?"

"Aklıma gelen biri var, ama adamın adını da bilmiyorum, aziz olduğunu da sanmıyorum."

"Semicilerin erkek koruyucuları mı var?"

"Aziz sayılmaz herhalde."

"Merakta bırakma insanı. Kim o?"

"O küçük Hollandalı oğlan."

"Hangi Hollandalı oğlan?"

"Bilirsin canım. Hani parmağını şeye sokan..."

"Kimse ukalalardan hoşlanmaz, Bernie. Aziz Vitus bile."

Öğleden sonrası, daha fazla koruyucu aziz konuşması olmadan hızla geçti. Birkaç küçük satış yapıp bir takım Trollope'u haftalardır gelip gidip peşinde dolaşan birine sattım. Herif altmış dolarlık bir çek yazdı ve kitapları kucakladığı gibi gitti.

Bulduğum her boş anda Whelkin'i arıyordum ama biri kere olsun yakalayamadım. Martingale Kulübü'ndeki anonsa yanıt vermeyince Bay Haggard'ı araması için bir not bıraktım. Böylece kimliğimi anlamış olacaktı.

Telefon saat dörtte çaldı. "Barnegat Kitabevi" dedim ve bir an karşılık alamadım. Bir telefon sapığı ile karşı karşıya olduğumu tahmin etmişsem de, "Bay Haggard?" dedim.

"Efendim?"

Whelkin'di kuşkusuz. Mesajı almamıştı; bütün gün ne evine ne de kulübe uğramamıştı. Güçlkle konuşuyor, cümleler, arasında uzun uzun duraklıyordu. Öğleyn bir martini fazla içmiş olmalı, diye düşündüm.

"Bu akşam gelebilir miydiniz, Bay Rhodenbarr?"

"Kulübe mi?"

"Hayır, bu uygun olmaz. Size adresimi vereyim."

"Bende adresiniz var."

"Nasıl?"

"Bana kartınızı vermiştiniz" diye hatırlattım. Adresi okudum.

"Bu gece orada olmayacağım" dedi. Sanki biri dilini bisiklet pompasıyla şişirmiş gibi konuşuyordu. Altmış Altıncı Sokak'ta, Birinci ve ikinci Cadde'ler arasında bir adres verdi. "3-D dairesi" dedi. "İki kere çalın."

"Postacı gibi yani."

"Efendim?"

"Saat kaçta geleyim?"

Bir an düşündü. "Saat altı buçukta."

"Peki."

"Ve... şeyi, getireceksiniz, değil mi?"

"Eğer siz de ...şeyi... parayı hazırlarsanız."

"Her şeyin gereğine bakılacaktır."

Telefonu kaparken, çok garip, diye düşünüyordum. Dört saatlik uykuyla ayakta durmaya çalışan bendim. Oysa sesi bitkin olan oydu.

Sih'in ne zaman geldiğini tam olarak bilemeyeceğim. Uzun boylu, kocaman kara sakallı, sarıklı adam raflar arasında dolaşıyordu, insan böyle bir şeye dikkat ettiği için dikkatimi çekmişti, yoksa merakla ya da şaşkınlıkla bakıyor değildim. Ne de olsa New York'taydım ve bir Sih de Merihli değildi.

Dükkân saat beşten kısa bir süre önce boşaldı. Elimin tersiyle esnememi bastırarak dükkânı erken kapatmayı düşündüm. Tam o sırada Sih, kitaplar dünyasından çıkıp tezgâhın önünde belirdi. Ben onu çoktan gözden kaybetmişim ve gittiğini sanıyordum.

"Bu kitap" dedi. Görmem için kaldırdığı kitap iri kahverengi elleri arasında küçücük kalmıştı. Orman Çocuğu'nun ucuz bir baskısı. Rudyard Kipling'in.

"Evet" dedim. "Kurtların büyüttüğü Mowgli'nin hikâyesi."

Adam tahmin ettiğimden de uzun boyluydu. Üzerinde gri takım elbise, beyaz bir gömlek, düz bir kestane rengi kravat vardı. Sarığı beyazdı.

"Bu adamı tanıyor musunuz?"

"Kipling'i mi?"

"Onu tanıyor musunuz?"

"Artık yaşamıyor. 1936'da öldü." Ve tarih dersi için sana çok teşekkür ederim, J. R. Whelkin.

Adam gülümsedi. Dişleri çok iri, düzgün ve gömleğinden bile beyazdı. İri üzgün bakışlı iri gözleri tam da Ray Kirschmann'ın karısının Noel için istemediği eski moda vizon kürklerin rengindeydi.

"Kitaplarını bilir misiniz?" dedi.

"Evet."

"Başka kitapları da var mı sizde? Raflardakilerin dışında yani."

Kafamın bir köşesinde bir alarm zili çaldı. "Elimdekilerin hepsi raflardadır" dedim.

"Başka bir kitabı. Özel bir kitap, belki de."

"Ne yazık ki, yok."

Gülümsemesi solarak ağız, kenarları kalın kara sakalının arasında kaybolan bir çizgiye dönüştü. Elini ceketinin cebine soktu, Bir daha çıkardığında avcunun içinde bir tabanca vardı. Tabancayı gelip geçenlerin göremeyeceği biçimde gövdesini siper ederek tutuyordu ve tam da göğsüme nişan almıştı.

Tabanca çok küçük, nikel kaplı bir otomatikti. O boyda sahte tabancalar yaparlardı ama bunun kılık değiştirmiş bir çakmak olmayacağını biliyordum.

Böyle iri bir elin içinde o kadar küçücük bir tabanca komik görünür gibi gelirse de, size bir şey söyleyeyim. Bana çevrilmiş tabancalar asla komik değildir.

"Lütfen" dedi adam sabırlı bir sesle. "Mantıklı olalım. Ne istediğimi biliyorsunuz."

6

Adamın gözlerinin içine bakmak istiyordum ama tabancaya bakmaktan kendimi alamıyordum. "Bir şey vardı" dedim.

"Evet."

"Tezgâhın ardında bir tane vardı, ama özel bir merak nedeniyle..."

"Evet."

"Ama sizin bir Kipling düşkününü olduğunuz anlaşıyor, onun için..."

"Kitap lütfen."

Kitabı tezgâhın üzerine bıraktığım an boş olan elini uzatıp kaptı. Gülümsemesi, eskisinden daha yayvan olarak gelmişti yine. Kitabı ceketinin cebine sokmaya çalıştı ama sığmadı. Bir an tezgâhın üzerine bırakıp ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. Tabancayı hâlâ bana çevrili tutuyordu ve ben de bundan vazgeçmesini istiyordum.

Zarfı önüme atarak, "Zahmetin için" dedi. "Ve de mantıklı bir insan olduğun için."

"Brütüs gibi."

"Efendim?"

"Hayır, o şerefliydi, değil mi? Bense mantıklıyım." Tezgâhın üzerindeki kitap cıyak cıyak bağıırıyordu bana. Elimi kitabın üzerinde havada sallayarak, "Bu kitap" dedim. "Siz ülkemde yabancısınız, bunu size..,"

Kitabı kaptı, dişlerini öfkeyle göstererek geriledi. Kapıya ulaşınca tabancayı cebine koydu, hızlı adımlarla dışarı çıkıp Onbirinci Sokak'ta batıya doğru yürüdü gitti.

Gitmişti ama unutulmamıştı.

Bir iki dakika kadar arkasından baktım. Sonra herhalde derin bir soluk alarak zarfı kaldırdım, sanki üstüne kaç tane pul yapıştıracağımı hesap edercesine şöyle bir tarttım. Doktorların faturalarını gönderdikleri tipten ama sol üst köşesinde herhangi bir yazı bulunmayan her kırtasiyeciden alınacak on sentlik adi bir zarftı.

Rudyard Whelkin bana istediği kitap için on beş bin dolar ödemeyi kabul etmişti. Bu küçük zarfta on beş bin dolar bulunacağına doğrusu hiç inanmıyordum. .

Zarfı açtım. İçinde numaraları bir sırayı takip etmeyen eski elli dolarlık banknotlar vardı.

On tane.

Beş yüz dolar.

Aman ne esaslı ticaret!

Ucuz kitap tezgâhını sokaktan içeri taşıdım. Üçü bir dolara bir iki kitap daha fazla satmak için bütün hevesim kaybolmuştu artık. Kapıya "Kapalı" tabelasını astım, yazarkasadaki paraları cüzdanıma yerleştirdim, Trollope takımı için aldığım çeki bankaya yatırmak için bir makbuz doldurdum.

On elliliği pantalomun arka cebine sokup cebin düğmesini ilikledim. Ve çekmecedeki kahverengi paket kâğıdına sarılı bir kitabı alıp dışarı çıktım, çelik kepenklerimi kilitledim.

Birkaç dakika kadar Broadway'de kuzeye gittikten sonra Otuzuncu Sokak'a saptım ve Üçüncü Cadde'ye çıktım. Üçüncü Cadde ile Ondördüncü Sokak köşesi her türlü yasal ve yasadışı maddenin bağımlılarıyla doluydu. Esrarkeşler kaşınıyorlar, ayyaşlar şişeleri elden ele dolaştırıyorlar, bir methadon bağımlısı da düşünceli tavırlarla elinin içini tuğla bir duvara vurup duruyordu. Dükkândan çıkmadan önce taktığım kravatımın düğümünü düzelttim, arka cebime güven verici bir tokat atmak isteğimi bastırarak yoluma devam ettim.

Beş yüz dolar.

Beş yüz dolarla on beş bin dolar arasında büyük bir fark vardır, ikincisi bir gecelik emeğin karşılığı olarak akla uygun bir miktardır, birincisi insanın canını ve de özgürlüğünü tehlikeye atmasının karşılığı değildir. Bu nedenle Bucklow Kalesi'nin Alınışı için beş yüz dolar para bile sayılmazdı.

Diğer yandan, sarıklı ve sakallı dostumun benden silah zoruyla aldığı Grosset ve Dunlap baskısı Üç Asker için beş yüz dolar çok esaslı bir miktardı. Bunun onun istediği kitap olduğunu pek tahmin etmiyordum ama insan umduğunu değil bulduğunu yer değil mi?

Kitaba 1,95 dolar fiyat koymuştum. Bucklow Kalesi'nin Alınışı ise kahverengi paket kâğıdına sarılı olarak kolumun altındaydı. Rudyard Whelkin kitabı görünce nasıl da sevinecekti ama.

Oysa olaylar hiç de beklenildiği gibi gelişmez.

7

Erken gelmişim. Whelkin'le randevum saat altı buçukta idi ve ben Sih'in yaptığı yanlışlığı anlaması olasılığına karşılık dükkânı beşi birkaç dakika geçte kapatmışım. Duvarda satılan malın geri, alınmadığını belirten bir tabela vardı ama içimden bir ses onun kendi durumu için beni bir istisna yapmaya zorlayabileceğiydi. Böylece ağır ağır yürümeme rağmen İkinci Cadde ile Altmış Altıncı Sokak köşesine vardığımda hâlâ yirmi dakikam vardı. Köşedeki bir bar pek davetkâr görünüyordu ve ben de onun davetini kabul ettim.

Ben çalıştığım zamanlar içmem. Ama bu pek çalışma sayılmazdı, hem Sih'in otomatik tabancasının namlusuna baktıktan sonra bir şeyler içme ihtiyacıydım. Aslında oraya gelene kadar Üçüncü Cadde'de bir barda bir tek atmışım da. Şimdi ise uzun ve dondurulmuş bir kadehte bir Rob Roy gibi daha uygarca bir şey istiyordum.

İçimi yudumlarken önemli görünen noktaları parmağımla sayarak biraz düşünmeye başladım.

Nokta Bir. Kitabı Arkwright'm evinden çalacağımı yalnızca J. Rudyard Whelkin biliyordu.

Nokta İki: Whelkin kitabın bende olduğunu yalnızca saat dörtte haber almıştı. Oraya gideceğimi biliyordu ama kitapçıya] telefon edene kadar Queens seferimin başarılı olup olmadığını bilmesine imkân yoktu. Şu anda büyük bir olasılıkla Arkwright'in bile kitabın çalındığından haberi yoktu.

Nokta Üç: Sih garip bir rastlantı, yaşamı tartışmasız olarak heyecan yüklü yapan o olgulardan biri değildi. Sih, Arkwright'in evinden Bucklow Kalesi'nin Alınışı kitabını çaldığını bildiği için dükkânıma gölgesini düşürmüştü.

Düşünmek epey yorucu bir işti doğrusu. Saati baktım, Rob Roy'umdan bir yudum, daha aldım.

Varsayım: Sih'in mistik güçleri yoktu. Bilgi Whelkin aracılığıyla kendisine iletildiği için kitabın bende olduğunu biliyordu.

Öneri: J. Rudyard Whelkin bütün cimriler gibi on beş bin dolarından ayrılmak istemiyordu. Kitabın bende olduğunu saptadıktan sonra sadık yerli hizmetkârını bana göndermiş ve kabaran tüylerini yatıştırmak için de on tane elliliği toka etmesini bildirmişti.

Bu öneri üzerine dişlerimi gıcırdatıp bir de yumruk salladım. Sonra içkimden bir iki yudum daha alıp derin derin soludum.

Çürütme: Bu öneri mantıklı değildi. Whelkin beni soyacaksa dükkâna birini göndermesine ne gerek vardı? Madem Altmış Altıncı Sokak'ta randevu vermek zahmetine girmişti, orada gayet esaslı bir pusu da düzenleyebilirdi.

Alternatif Öneri: Sih başkasının sadık hizmetkârıydı. Whelkin, Trebizond'un Londra'daki müzayedesinde pek çok alıcı olduğunu söylememiş miydi? Bunlardan birinin kitabın ardından New York'a gelip Arkwright'in elinden almayı planlamış olması ama sonra B. G. Rhodenbarr adında biri tarafından yürütüldüğünü görmüş olması mümkün değil miydi?

Bu daha mantıklı görünmüşse de, hâlâ altına bakılmadık bir iki taş kalmıştı. Sih'in patronu Üç Asker'e bakınca ne olacağını merak ediyordum. Kitabı Whelkin'e ne kadar çabuk teslim eder ve on beş bin dolarımı tahsil edersem, onunla o kadar iyi başa çıkabilirdim. Bu başa çıkmanın en iyi yolu da bir yere tatile gidip ganimetin bir kısmını harcamak ve böylece de adama sakinleşmek ya da kentten ayrılmak, ya da her ikisini birden yapmak için zaman tanımaktı.

Ayağa kalktım. Sonra yine oturdum.

Whelkin'den korkmam için neden var mıydı? Sih'i onun göndermediğinden hemen hemen emindim ama ya yanılıyorsam? Ya Sih'i o göndermediyse ve hatta Sih'ten haberi bile yoksa, ama beni ücretimden yoksun bırakmak için başka fikirleri varsa? O kibar tavırlarının ve Martingale Kulübü üyeliğinin beni kandırmasına izin vermiş olmam mümkün müydü? Zenginlerin, paralarından ayrılmamakta çok daha titiz olduklarına dikkat ettim. Ve şimdi de onunla onun kendi alanında buluşacak ve ağzında gazeteyi getiren bir köpek gibi ona kitabı götürecektim. Whelkin'in on beş bin doları olduğuna bile tanıklık edemeyecekken onu bana vereceğine nasıl emin olabiliyordum?

Kitap elimde olduğu halde tuvalete girdim. Çıktığımda iki elim de boştu. Kitabı arkama, belime yerleştirmiştim ve ceketin altından görünmüyordu.

İçkimi bitirdim. Canım bir tane daha çekti ama o da alışverişimi bitirmemi bekleyebilirdi.

Önce iş gelirdi.

Altmış Altıncı Sokak'taki ev kahverengi taştan zarif bir binaydı. İki yanında yüksek binalar varsa da, eski yapı onların arasında onurunu korumaktaydı. Beş altı basamaklık merdiveni çıkıp girişteki zillere göz gezdirdim.

M. Porlock, 3-D.

Zili iki kere çaldım. Bir an bir şey olmayınca saati baktım. Tam 6:29'du ve saatim pek az aksardı. Zile parmağımı bir daha dayadığım anda otomatiğin sesi duyuldu, kapıyı iterek açtım.

Zemin katta iki, onun üstündeki üç katta dörder daire vardı. Halıyla kaplı iki kat merdiveni bir beklenti ve korku duygusuyla çıktım. D daireleri binanın arka tarafındaydı. 3-D'nin kapısı aralıktı. Kapı, tıklattığım anda geniş omuzlu, pötikare etekli ve bakır düğmeli lacivert bleyzerli bir kadın tarafından açıldı. Koyu kahverengi saçları ya sarhoş bir arkadaşı ya da modayı çok iyi bilmeyen biri tarafından yapılmıştı.

"Bay Rhodenbarr mı? Buyrun" dedi.

"Ben burada..."

"Ruddy Whelkin'le buluşacaktınız. Kendisini her an bekliyorum. On dakika önce telefon edip kısa bir süre gecikeceğini söyledi." Birden gülümsedi. "Bana sizi rahat ettirmemi söyledi. Madeleine Porlock."

Uzattığı eli sıktım. "Bernie Rhodenbarr. Ama bunu zaten biliyorsunuz."

"Ününüz sizden önce geldi. Oturmaz mısınız? Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Şimdi istemem" dedim. Eldiven yumuşaklığında yeşil Naugahyde derisi bir koltuğa oturdum. Oturma odası küçük ama konforlu. Koltuktan başka Viktorya stilinde bir aşk koltuğu ve üzeri çiçek desenli kumaşla kaplı bir de iskemle vardı. Aşk koltuğunun arkasında, duvarda bol renkli soyut bir yağlıboya tablo odayı tamamlıyordu. Sevimli bir yerdi ve bunu da söyledim.

"Teşekkür ederim. Biraz seri alsaydınız."

"Şu anda içmeyeyim daha iyi."

Radyoda klasik müzik çalıyordu; Vivaldi'ye benzeyen bir ahşap üflemeli çalgılar topluluğu. Madeleine Porlock gidip sesi kıstı. Kadının tanıdık bir şeyi vardı ama ne olduğunu çıkaramamıştım.

"Ruddy az sonra gelir" dedi. "Onu çoktandır tanıyor musunuz?"

"Ruddy'yi mi? Yıllar oldu sanki."

Onları bir çift olarak hayal ettim. Ağza aynı solukta alınacak kişilermiş gibi görünmüyorsa da, pek de mantıksız değildi hani. Adam kadından epey yaşlıydı, orası kesindi, insanların yaşını tahminde pek usta değilsem de, kadın otuz otuz beş arasıydı.

Onu bir yerden tanıyor muydum?

Tam bunu soracaktım ki, özgül ağırlık ilkesini o anda bulmuş gibi ellerini çırttı. "Kahve" dedi.

"Efendim?"

"Bir fincan kahve içersiniz. Taze yaptım, içersiniz, değil mi?"

Dikkatimi yitirmek istemediğim için içkiyi reddetmiştim. Bu da kahveyi içmek için ek bir nedendi. Süt ve şekerde anlaşıttan sonra kadın kahveyi hazırlamaya gitti. Koltuğa yerleşip müziği dinledim ve tuba çalmanın ne iyi bir şey olduğunu düşündüm. Tubaların büyük para ettiğini bilirdim, öğrenmesinin! çok güç olduğunu duymuştum üstelik ben nota bile bilmezdim. Bir tuba alıp derse başlayacağımı hiç sanmıyordum ama yine de bir konserde sesini duyduğumda bir sabah uyandığımda bir tubamın olup da çalmasını öğrenmiş olduğumu fark etmemin ne hoş bir şey olacağını düşünürdüm.

Her şey hayalde o kadar kolay oluyor ki. Böylece bütün zahmetli işlerden kurtulmuş oluyorsunuz.

"Bay Rhodenbarr?"

Kahve fincanını aldım. Üzerinde geometrik desenler olan kocaman, seramik bir fincanla getirmişti. Kahveyi koklayıp güzel koktuğunu kabul ettim.

"Seveceğinizi umarım" dedi. "Son zamanlarda kullandığım bir Louisiana karışımıdır, içinde hindiba vardır."

"Ben hindiba severim."

"Sahi mi? Ben de." Sanki ortak beğenimizin büyük bir şeyin başlangıcı olabileceği gibi söylemişti bunu. Müzik sona erdi. Sunucuya bakılırsa Vivaldi'ydi ve yerine bir Haydn senfonisi başlamıştı.

Kahvemden bir yudum aldım. Kadın güzel olup olmadığını sordu, bir şeye benzememesine rağmen çok güzel olduğunu söyledim. Krema ve şekerin altında belli belirsiz berbat bir tat vardı; hindibanın aslında hoşlanmadığımı ama hoşlandığımı sandığım şeylerden biri olduğuna karar verdim.

"Ruddy ona bir şey getireceğinizi söylemişti, Bay Rhodenbarr."

"Evet."

"Çok heyecanlıydı. Yanınızdadır herhalde."

Bir yudum kahve daha aldım ve o kadar da kötü olmadığına karar verdim. Haydn senfonisi dalga dalga yayılıyor, küçük odanın içinde yankılanıyordu.

"Bay Rhodenbarr."

"Güzel müzik" dedim.

"Kitap yanınızda mı, Bay Rhodenbarr?"

Gülümsüyordum. Bunun sersemce bir şey olduğunu hissediyor, fakat bir şey yapamıyordum.

"Bay Rhodenbarr?"

"Çok güzelsiniz."

"Kitap sizde mi, Bay Rhodenbarr?"

"Sizi bir yerden tanıyorum. Hiç yabancı gelmiyorsunuz." Üzerime kahve dökülüyordu ve her nasılsa ben de bundan çok utanıyordum. O Rob Roy'u içmemem gerekirdi diye düşündüm. Madeleine Porlock fincanı benden alıp dikkatle cam üstüklü sehpa bırakmıştı.

"Hep bunlara çarparım" dedim. "Cam sehpalara yani. Görmem, bir de bakarım ki, küt diye çarpmışım. Saçlarınız turuncu sizin."

"Gözlerinizi kapatın, Bay Rhodenbarr."

Gözlerim kapandı. Güçlkle açıp kadına baktım. Kıvrık turuncu saçları vardı. Ama bakarken saçlar birden kaybolup yerine kısa ve koyu renk olanı geldi. Yeniden turuncu yapmak için gözlerimi kırıştırdım ama saçının rengini değiştiremedim.

"Kahve" dedim. "Kahvenin içinde bir şey vardı."

"Arkanıza yaslanıp kendinizi bırakın, Bay Rhodenbarr."

"Bana ilaç verdiniz." Ellerimi koltuğun kenarlarına bastırıp kalkmaya çalıştım. Ama kıcımlı bile kaldıramadım. Kollarımda güç kalmamıştı, bacaklarım yok gibiydi.

"Turuncu saçlar" dedim.

"Gözlerinizi kapatın, Bay Rhodenbarr."

"Kalkmam gerek..."

"Arkanıza yaslanıp rahatınıza bakın. Çok yorgunsunuz."

Bu doğrudu işte. Derin bir soluk aldım, uyuşukluğumu gidermek için başımı şiddetle salladım. Ama bu yanlış bir hareketti, kafatasımın gerisinde binlerce küçük havai fişek patlar gibi oldu. Haydn yükselip alçalıyordu. Gözlerim yine kapandı, güçlükle açtığımda kadının üzerime eğilmiş ne kadar uykulu olduğumu söylediğini fark ettim.

Gözlerimi zorla açık tuttum. Yine de görüş alanımın kenarları kararmaya başlamıştı. Sonra orada burada kara lekeler belirdi, ardından daha da büyüyerek her yeri kapladılar, ben de pes edip kendimi bıraktım ve ta dibe kadar yuvarlandım.

Türkiye'de bir deprem görüyordum rüyamda, çevremde evler yıkılıyor, dağlardan kayalar yuvarlanıyordu. Su yüzeyine çıkmaya çalışan bir yüzücü gibi rüyadan çıkmaya çalıştım. Türkiye depremi radyodaki saatbaşı haberlerindeydi. Belçika'da Sosyal Demokratlar parlamento seçimlerinde önemli kazançlar elde etmişlerdi. Hollywood'da bir aktör aldığı aşırı doz uyku ilacı sonunda ölmüştü. Başkan'ın bir şeyi veto etmesi bekleniyordu.

Yakınlarda bir zil sesi haberlerin monotonluğunu kesmekteydi. Gözlerimi açtım. Başım ağrıyordu, ağzımda vitamin kutusunun ağzındaki pamuk parçasını emerek uyumuşum gibi bir tat vardı. Zil yine çalıyordu ve neden kimsenin gidip kapıyı açmadığını merak ediyordum.

Gözlerimi bir kere daha açtım. Ben farkında olmadan kapanmış olmalıydım. Radyoda spiker beni Backpacker dergisine abone olmaya çağırıyordu. Bunu istemiyordum ama reddedecek gücüm de yoktu. Zil hâlâ çalıyordu. Madeleine Porlock'un o aşk koltuğundan kalkıp kapıyı açmasını ya da ne yapıp edip zil sesini kesmesini isterdim.

Radyoda müzik başlamıştı. Kemanlı bir şey. Sakinleştirici. Gözlerimi bir daha açtım. Zil sesi kesilmişti ve merdivende ayak sesleri vardı.

Ben hâlâ koltuktaydım. Sol elim ölü bir küçük hayvan gibi kucağımda yatıyordu. Sağ elim koltuğun kenarından aşağı sarkıyordu, elimde bir şey vardı.

Gözlerimi bir daha açarak başımı salladım. Kafamın içinde bir şey oradan oraya yuvarlanıyordu. Biri kapıyı yumrukluyordu. Kadının açmasını istedim ama o da benden iyi durumda değildi.

Kapıyı daha sert yumrukladılar, gözlerimi bir daha açtım, bu defa doğruldum ve kendime gelir gibi oldum. Derin soluklar alıyor, gözlerimi kırıştırıyordum. Nerede olduğumu ve orada ne aradığımı hatırladım.

Sol elimi arkama götürüp belimi yokladım. Bucklow Kalesi'nin Alınışı yoktu.

Eh, o kadarını tahmin edebilirdim.

"Açın kapıyı!"

Tak tak tak; kendimi Macbeth'teki sarhoş kapıcı gibi hissediyordum. Bir dakika beklemlerini söyleyip arka cebimdeki beş yüz dolara uzandım. Ama sol elimle cebe yetişemezdim. Hem neden solumu kullanıyordum ki? Ha, tamam. Çünkü sağ elimde ağır bir şey vardı.

"Polis! Açın kapıyı!"

Kapı yine şiddetle vuruldu. Sağ elimi kaldırdım. Elimde bir tabanca vardı. Aptal aptal baktıktan sonra kaldırıp namlusunu kokladım. Kısa bir süre önce ateşlenmiş bir tabancanın yağ ve barut kokusu vardı.

Boş bulmayı umarak, daha önce gördüğüm şeyin bir hayal olmuş olmasını isteyerek aşk koltuğuna bir daha baktım.

Ama Madeleine Porlock hâlâ oradaydı ve gördüğüm kadarıyla bir daha da oradan kendiliğinden kalkacak değildi.

Alnında bir kurşun deliği görülüyordu ve o kurşunun da hangi tabancadan çıktığını tahmin edebiliyordum.

8

Yerimden biraz fazla hızlı kalktığım için kan birden ayaklarıma indi ya da böyle durumlarda her ne olursa o oldu ve az daha yeniden koltuğa yığılıyordum. Ama ayaklarımdan üstünde durabildim ve kafamın içini toparlayabilmek için mücadele ettim.

Radyo hâlâ çalıyordu. Kapatmak istedim ama elimi bile sürmedim. Polisler kapıyı yumruklamayı bırakmışlar, şimdi olanca güçleriyle yükleniyorlardı. Kapı her an kırılacak ve içeri dalacaklardı.

Bunu başardıkları zaman orada olmak istemiyordum.

Lanet tabanca hâlâ elimdeydi. Yere attım, ama sonra kaldırıp parmak izlerimi sildikten sonra yine attım, radyonun yanından geçip bir yanında bir banyo ile bir dolabın, öteki yanında küçük bir mutfakın bulunduğu bir koridora çıktım. Koridorun öteki ucundaki kapı epey büyükçe bir yatak odasına açılıyordu. Odanın öte yanında bir pencere vardı ve o da yangın merdivenine açılmaktaydı. Pencereyi açtım.

Temiz, soğuk hava. Ciğerlerimin ikisini de doldurdum ve beynimdeki örümcek ağlarının bir kısmının uçtuğunu hissettim. Yangın merdivenine çıkıp pencereyi arkamdan kapattım. Artık kapıya yüklenen polislerin gürültüsü epey uzaktan geliyor gibiydi.

Şimdi ne yapacaktım?

Aşağıya bakınca başım dönmeye başladı. Uyuşturucu ilaç şişelerinin üzerindeki makine ve araba kullanmaya karşı uyarıları hatırladım. Başdönmesi olursa yangın merdivenlerinden uzak durun.

Bir daha baktım. Yangın merdiveni aşağıda üç tarafı duvarla çevrili bir avluda son buluyordu. Bodruma girebilirdim ama aşağıda mutlaka bir polis nöbetteydi, iki kat merdiveni çıkmak istemeyen şişman bir polis.

O yüzden yukarı çıkmaya başladım. Dördüncü katı da aşım çatıya çıktım. Biri kızılağaçtan bir güneşlenme güvertesi yapmıştı. İri saksılar içinde ağaçlar ve bitkiler vardı. Her şey çok güzeldi ama oradan çıkmak imkânsızdı, iki yandaki binalar benim bulunduğumdan otuz metre kadar daha yüksekti ve binanın arkasına inen kalın yangın kapısı da anahtarsız açılmazdı. Aletlerim yanımda olsaydı bu işten bile değildi ama onlara ihtiyacım olacağı nasıl aklıma gelebilirdi?

Yeniden yangın merdivenine döndüm. Dördüncü kat sahanlığında durup aşağıda bekleyen polisle şansımı deneyip denememeyi düşündüm bir an. Bodruma girip ortalık yatışana kadar kazan dairesinde saklanabilirdim. Ama bunu yapmayı gerçekten istiyor muydum? Daha da önemlisi, polis içerdeyken Porlock'un yatak odası penceresi önünden geçmeyi istiyor muydum bakalım?

Bir an durup dördüncü kattaki diğer iki daireyi gözden geçirdim. Porlock'un dairesinin hemen üstünde, sağdaki 4-D'nin perdesi çekilmişti. Kulağımı cama dayayınca televizyondaki Brady Bunch dizisini seçebildim. 4-C'de perde çekiliyordu ama içerden ses gelmiyordu ve perde kenarından sızan ışık da yoktu.

Pencere kilitliydi elbette.

Elimde bir cam kesici olsaydı, camda yuvarlak bir delik açar, elimi sokup kilidi açardım. Ya da bir rulo izole bandım olsaydı kuru bir dalın kırılması kadar bir sesle camı kırabilirdim. Eğer...

Eğer istekler at olsaydı hırsızlar süvari olurlardı. Cama bir tekme indirdim ve kırılma sesi sona erene kadar gözlerimi yumdum. Açtığım deliğe kulağımı yaklaştırıp bir iki dakika kadar içersini dinledim, sonra kilidi açıp pencereyi kaldırdım ve içeri; girdim.

Birkaç dakika sonra da daireden girdiğimden daha normal yolla, kapıdan çıktım ve merdivenden aşağı indim. Üçüncü katta karşıma bir iki tane üniformalı polis çıktı. 3-D'nin kapısı açıktı ve diğer polisler içerde bir şeyler yapıyorlardı. Koridordaki bu iki tanesinin yapacak bir işleri yoktu anlaşıldığı kadarıyla.

Birine ne olduğunu sordum. Çenesini ileri çıkartarak olağanüstü bir şey olmadığını söyledi. Rahata ermiş gibi başımı salladım, diğer iki merdiveni inip sokağa çıktım.

Eve gitmek istiyordum. Oraya kalben bağlı olmayabilirim, ama hırsızlık aletlerim oradaydı ve bir işçi gibi bir hırsız da ancak aletleri kadar iyidir. Ben aletlerim olmadan kendimi çıplakmışım gibi hissedirim. Polislerin benden kuşkulunup kuşkulamadıklarını bilemiyordum. Ama çok geçmeden kuşkulunacaklarından emindim. Onlar beni aramayı düşünmeden eve girip çıkabileceğimi tahmin ediyordum. Aletlerim ve param oradaydı, ilerde başıma neler geleceğini bilmediğimden oraya uğramak gerekliydi.

Doğrusunu isterseniz durum hiç de parlak görünmüyordu. Madeleine Porlock'un kafasında geleneksel olandan fazla delik vardı ve parmak izlerim hiç kuşkusuz evin her tarafına yayılmıştı -kahve fincanı, cam tablalı sehpa ve kimbilir daha nerelerde. Parmaklarım arasına o tabancayı sokan her kimse bundan emin olmuş olmalıydı.

Polis bana bir sürü soru soracak ve yanıtlarımı dinlemeyecekti bile. Diğer yandan benim de yanıt aradığım bazı sorular vardı.

Madeleine Porlock kimdi? Bu işin neresindeydi? Bana neden ilaç vermişti? Katil nereden gelmişti ve onu neden öldürmüştü?

Rudyard Whelkin ne olmuştu?

Ve son olarak da, Sih bu işin neresindeydi?

Sonuncu soruya yanıt diğerlerinden kolaydı ama bu aynı zamanda bana evime gidemeyeceğimi de söylüyordu. Sih ya da onu gönderen her kimse şu anda aldatıldığını anlamış olmalıydı ki, bu da benim, onların beni arayabilecekleri yerlerden uzak durmam gerekiyor demektir. Dükkâna gidemezdim, Manhattan rehberine bakan herkesin adresimi bulması işten bile olmadığından evime gitmek de söz konusu olamazdı.

Bir taksiye el ettim. Sürücüsü genç ve İspanyol asıllıydı. Uyanık bakışları vardı. O gözler nereye gideceğimi sorarken beni belleğine kaydediyor muydu?

"Village'e" dedim.

"Neresine?"

"Sheridan Meydanı."

Başını salladı, yola koyulduk.

Carolyn Kaiser'in apartmanı, eğer ancak belirli bir noktadan başladığım takdirde bulabileceğim o karmakarışık sokaklardan birindeydi. Sheridan Meydanı yanlış yer olduğundan ta Greenwich Caddesi'ne kadar yürüyüp sonra batıya ve güneye dönmem gerekti. Binayı hatırlayamadığım için birkaç tanesinin kapılarına giderek zillerine baktım ve sonunda bulup zile bastım.

Evde kimse yoktu. Önceden telefon edecektim ama numarası yanımda değildi ve rehberde de kayıtlı değildi. Telefon idaresinden kayıtlı olmayan bir numarayı almak devenin gözünden iğne geçirmeye çalışmaktan güçtür. Zaten kayıtlı numaraları bile almak başlı başına bir iştir ya. Üst katlardan bir ikisinin zilini çaldım, biri otomatiğe basarak kapıyı açtı. Carolyn birinci katta oturuyordu. Kapısındaki kilitlere bir göz attıktan sonra hemen apartmandan çıktım.

Hudson Caddesi'ndeki bir iki hırdavatçıya uğradım ama hepsi kapalıydı. Bir çilingir vardı ama ondan bana hırsızlık araç gereci satmasını isteyebilir miydim? Bir markete girip seloteyp ve kıstırkaç, birkaç fırkete ve bir iki tırnak törpüsü aldım. Sigara bölmesinden iyi çelikten olduğu belli olan bir pipo karıştıracağı alınca işim tamamlandı.

Carolyn'in apartmanına gidip üst kat kiracılarını yine rahatsız ettim, ikinci kez açılan kapıdan girdim. Ondan sonra Carolyn'in kapısına gidip işe koyuldum.

Kendi özel aletlerimle operasyon beş dakika bile sürmezdi, ama marketten topladığım öteberiyle on dakika sürdü ve bu arada binaya iki kişi girmiş, bir kişi çıkmıştı. Eğer beni görmüşlerse bile bir sahne yaratmayacak kadar kibardılar. Ben de işimi tamamlayıp eve girdim.

Pek rahat görünüşlü, tam da Village'e uygun bir yerdi, Yirmi metre kare kadar bir oda, arkaya sıkıştırılmış ve oturduğu zaman dizlerinin kapıya değdiği bir tuvalet. Eskilerden kalma pençe ayaklı banyo küveti mutfak bölmesindeydi. Carolyn küvetin üstüne yerleştirdiği kontrplak bir kapağı sebze doğramak için kullanırdı. Duvarlar koyu mavi, pencere pervazları ve borular parlak sarıydı.

Tuvaleti kullandım, sabahtan kalmış olan kahvenin altını yaktım, kedilerden birinin beni incelemesine ses etmedim. Kedi Birmanya türüydü ve hiçbir şeyden korkmuyordu. Arkadaşı Rus kedisi ise üzerine uzandığı yatağın örtüsünün rengine uymaya çalışmaktaydı. Birmanya kedisinin kulağının arkasını kaşdım, o da kedilere özgü o garip sesi çıkarıp başını ayak bileğime sürttü. Sınavı vermiştim sanırım.

Kahve kaynamıştı. Bir fincana doldurup tattım ve Madeleine Porlock'un bana verdiği ilaçlı kahveyi hatırladım. Kahveyi boşalttım, su ısıtıp çay hazırladım, sonra onu da rafta bulduğum bir California konyağıyla güçlendirdim.

Porlock'un evindeki randevuma altı buçukta gitmiştim ve yedi haberleri okunurken oradan kaçmışım. Bir daha Carolyn'in hasır koltuğuna oturup ayaklarımı uzatarak kucağımda Rus kedisi olduğu halde ikinci konyaklı çayımı içerken saate baktım. Dokuzu on sekiz geçiyordu,

Carolyn'in radyosunda bir haber istasyonu bulup yine yerime döndüm. Kedi yine yerine oturdu ve Türkiye'deki depremle başkanın vetosunu birlikte dinledik. Washington Heights'da tatminsiz bir Arnavut iki kişiyi rehin almıştı. Ben Rus kedisini sabırla okşarken Birmanyalı arkadaşı kitap dolabının üstüne çıkmış miyavlayıp duruyordu.

Carolyn'in anahtarının kilitte döndüğünü duyduğumda saat on bire geliyordu. O sırada ben bir FM caz istasyonu bulmuştum ve kedilerin ikisi de kucağımdaydı. Carolyn kapıyı açarken yerimden kalkmadım ve açtığında da, "Benim Carolyn, korkma" dedim.

"Neden korkayım ki?" İçeri girip kapıyı kapattı, kilitledi. "Çoktandır burada mısın? Ben Düşes'teydim, orasının da nasıl olduğunu bilirsin. Ama bilemezsin tabii, oraya erkekleri almazlar çünkü." Ceketini çıkartıp kapı koluna astı, kahve güğümüne doğru yürürken birden dönüp bana baktı. "Hey, yoksa bir randevumuz vardı da, unuttum mu?"

"Hayır."

"Seni Randy mi içeri aldı? Onun Bath Beach'teki lanet teyzesini ziyarete gittiğini sanıyordum. Burada ne işi vardı? Sonra Brooklyn'e mi gitti?"

"Randy'yi görmedim."

"O zaman içeri nasıl girdin, Bernie?"

"Kendi kapımı kendim açtım işte."

"Orasını anladık, anahtarı nereden buldun?" Kaşlarını çatarak baktı yüzüme. Sonra birden jeton düştü. "Tamam! Başka insanların anahtara ihtiyaçları vardır. Sen Hayalet Casper gibisin. Duvarlardan geçersin."

"Eh, pek öyle denemez ya."

Kediler kucağımdan inmişler, yiyecek verilmesi için onun ayaklarına sürtünüp duruyorlardı. Carolyn onlara bakmadı bile.

"Bernie?" dedi.

"Radyo."

"Ne?"

"Sorunun bir kısmının yanıtı oradan gelecek."

Carolyn başını yana eğip dinledi. "Monk'a benziyor, ama bilemem, Monk kadar dalgalı değil ve sol elini çok kullanıyor."

"Jimmy Rowles çalışıyor ama onu demek istemedim. Plak sona erince, Carolyn."

Plak sona erince Bahama'lara bir yolculuk için bir reklam çıktı, bunun üzerine yanıtın o olmadığını söylemek zorunda kaldım. Saat on bir haberlerinde Türkiye'deki deprem, çılgın Arnavut, başkanın vetosundan sonra beklediğim haber geldi: Bernard Rhodenbarr adında sabıkalı bir hırsız Altmış Altıncı Sokak'taki evinde tabancayla vurulan Madeleine Porlock'u öldürmekten aranıyordu.

Spiker başka konulara geçti. Carolyn adamın sözünü ortasında kesip bir an bana baktı, sonra mutfağa gidip kedilerini besledi. "Bu gece tavuk ve böbrek var" dedi kedilere. "En sevdiğiniz şey yani, beyler."

Bir süre sırtı bana dönük olarak durup kedileri seyretti. Sonra gelip yatağın kenarına oturdu.

"Jimmy Rowles olduğunu bilmeliydim" dedi. "Onu Bradley'de sık sık dinlerdim ama Randy cazdan nefret ettiğinden uzun zamandır oraya gitmemiştim. Her neyse, eğer bozuşursak, ki bozuşacak gibi görünüyoruz, ondan sonra yine caz kulüplerine gidebileceğim."

"Doğru."

"Madeleine Doorlock mu? Garip bir ad."

"Porlock."

"O da garip. Kimdi o, Bern?"

"Bilmiyorum. Bu öğleden sonraya kadar birbirimiz için yabancıydık."

"Onu öldürdün mü?"

"Hayır."

Carolyn bacak bacak üstüne attı, dirseğini dizine dayadı, çenesini avcu içine yerleştirdi. "Hazırım. Anlat bakalım."

"Epey uzun bir hikâye" dedim.

9

Gerçekten uzun bir hikâyeydi ve o da sonuna kadar sabırla dinledi, yerinden yalnızca konyak şişesini getirmek için kalktı. Hikâyem bitince yeni bir şişe açıp ikimize de cömertçe birer kadeh doldurdu. Ben benimkini çayla sulandırmaktan vazgeçmiştim, o zaten böyle bir işe girişmiş bile değildi.

Kadehini kaldırarak, "Soygun şerefine içelim" dedi. "Bunu son söylediğimde az daha sodanı dökecek olmana şaşmamalı desene. Demek soyguna o zaman karar vermiştin. O yüzden içmiyordun, ha?"

"Ben çalıştığım zamanlar hiç içmem."

"Ben de içtiğim zaman asla çalışmam. Aynı ilke. Bütün bunlara alışmam biraz zaman alıyor, Bernie. Senin eski bir hırsız olduğuna ama şimdi bütün bunları geride bırakıp eski kitap sattığına gerçekten inanmıştım. O polise söylediklerin..."

"Bir noktaya kadar doğruydum. Dükkândan bir kâr sağlamıyorum, ya da belki sağlıyorum. Muhasebeye pek aklım ermez. Alıp satarak kira, elektrik ve telefonu da sayarsan herhalde masrafımı da çıkarıyorum. Daha fazla çalışırsam belki geçimimi bile sağlayabilirim. Eğer toptan satacak yerde karton kapaklıları da raflarda sergilesem, kitapçı dergilerine her hafta aranıyor ilanları versem, çevreye haftalık fiyat listeleri falan göndersem..."

"Bunun yerine gidip ev soyuyorsun."

"Arada sırada."

"Özel durumlarda."

"Evet."

"Geçimini sağlamak için."

"Öyle."

Carolyn düşünürken kaşlarını çattı, kafasını kaşdı, konyağından bir yudum aldı. "Buraya güvenli bir yer olduğu için geldin, değil mi?"

"Evet."

"Çok soğukkanlısın doğrusu. Biz arkadaşız, değil mi? Bunun bir kaçağa yataklık etmek demek olduğunu biliyorum ve umursadığım da yok. Arkadaş böyle günler içindir."

"Sen milyonda bir bulunan insanlardansın, Carolyn."

"Hem de nasıl. Bak, burada istediğin kadar kalabilirsin ve herhangi bir şey diyecek değilim, ama bir iki sorum olacak, eğer istemezsen onları da sormam."

"İstediğin her şeyi sorabilirsin."

"Neden Arkwright'ların eve gelmelerini bekledin? Neden tavşan gibi bir girip bir çıkmadın? Ben hırsızların insanlarla karşılaşmaktan kaçındıklarını sanırdım."

Başımı salladım. "Bu Whelkin'in fikriydi. Kitabın çalındığını Arkwright'm fark etmesini istemiyordu. Eğer başka bir şey almamışsam, eve bir zarar vermemişsem ve Jesse Arkwright yatmadan önce bilardosunu oynadığında kitap oradaysa, kaybolduğunu fark edene kadar en az bir gün geçecekti. Kitabı çok istediği için ve Arkwright'la aralarında o kan davasını andıran ilişki olduğundan başlıca zanlılardan biri Whelkin olacaktı. Olay anında başka bir yerde olduğunu kanıtlaması da fazla bir anlam taşımayacaktı, zira Arkwright onun hırsızlık için birini tutmuş olduğunu tahmin edecekti."

"Ki, onun da yaptığı buydu."

"Doğru. Ama Arkwright'ın kitabın kaybolduğunu anlaması ne kadar uzun sürerse, ne zaman kaybolduğunu anlaması da o kadar güç olacaktır ve Whelkin de kitabı asla bulunmayacağı bir yere saklamak için o kadar çok zaman bulacaktı..."

"O yüzden mi yalnızca kitabı çalıp çıktın oradan?"

"Evet."

"Eh, o kısmını artık anladım sanırım. Peki, Whelkin'e ne oldu?"

"Bilmem."

"Kadını o mu öldürdü sence?"

"Sanmıyorum."

"Neden olmasın? Randevuyu o verdi. Kadına sana ilaç vermesini o söyledi ve sen bayılınca da onu öldürdü."

"Neden?"

"Suçu sana atmak için herhalde. Seni sahneden çıkarmak için."

"Neden beni öldürsün ki?"

"Bilmiyorum." Carolyn parmağını kemirdi bir süre. "Bu kadın öyle havadan ortaya çıkmış olamaz. Seni ona Whelkin gönderdi. O da kahvene ilaç koydu. Ve sen kendini kaybetmeden önce sorduğuna göre o da kitabın peşindeydi. Sonra üzerini aradı ve kitabı aldı."

"Ya da katil aldı."

"Silah sesi duymadın mı?"

"Kendimi kaybetmişim. Belki de bir susturucu kullanmıştı, ama kullandıysa da, alıp beraberinde götürmüştür. Kitapla birlikte Sih'in bana verdiği beş yüz doları da aldı." Omuzlarımı silktilim. "Eh, onun da Üç Asker'in o baskısı için epey fazla olduğunu düşünmüştüm zaten. Haydan gelen huya gider."

"Öyle derler. Belki de kadını Sih öldürdü."

"Bunu nereden çıkarıyorsun?"

"Belki birlikte çalışıyorlardı ve kadın sonunda adamı aldatmıştı. Bilemiyorum, Bern. Yalnızca varsayım benimki. Ama kadının Whelkin'le bir ilişkisi olmalıydı, değil mi?"

"Sanırım. Whelkin beni kadının evine gönderdi. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama neden kitabı satın almadı?"

"Belki parası yoktu. Ama haklısın, yapabileceği en kolay iş oydu. Sana bir avans vermişti, değil mi? Kaç para borcu kalmıştı?"

Yanıt vermedim. "Bernie?"

İçimi çektim. "Daha dün bir hırsız hırsızlık yapamayacak kadar aptal olduğunu söylemişim. Aptal olan yalnızca o değildi."

"Yani sen..."

"Hiç avans almadım."

"Oh!"

Omuzlarımı silktilim, içtim. "Martingale Kulübü üyesiydi, İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Çok esaslı bir tüvit elbise vardı üzerinde."

"Ee?"

"Senin anlayacağın, gösterişine kurban gittim işte. Bütün avans konusunu ustalikle atlattı. Nasıl oldu bilemiyorum ama o eve girdiğimde ceplerimde ellerimden başka bir şey yoktu. Carolyn, benzin ve köprü parasını bile cebimden ödedim. Kendimi gerçekten çok aptal hissediyorum şimdi."

"Whelkin seni üçkâğıda getirdi. Seni tuzağa düşürdü, kadın ilaç verip soydu, sonra Whelkin de kadını öldürüp suçu sana attı."

Düşündüm. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Sanmıyorum. Kadını kullanmaya ne gerek vardı? Kadın gibi o da bana uyku ilacı verebilirdi. Başka bir şey daha var. Onunla son konuştuğumda, bana kadının evinde randevu verdiğinde sesi bir garipti. Hatta onu sarhoş bile sanmışım."

"Ee?"

"Ona da ilaç verdiklerine bahse girerim."

"Sana verdikleri gibi mi?"

"Aynı ilaç değildir, yoksa zavallı hiç konuşamazdı. Bana ne verdiğini merak ediyorum doğrusu. Epey güçlü bir şeydi. Hayal görmeye başladım."

"Asit gibi mi?"

"Ben hiç asit kullanmadım."

"Ben de."

"Ve bu öyle hayallerden değildi, hani duvarlardan çıkan hayvanlar falan gibi. Kendimi kaybetmeden önce idrakim çarpılmıştı. Müzik bir yükseliyor, bir hafifliyordu örneğin. Ve baktığımda yüzü eriyor gibi oluyordu ama kendimi kaybetmeden hemen önceydi."

"Saçları hakkında da bir şeyler söylemiştin."

"Evet. Saçları turuncuya dönüşüyordu. Aslında saçları koyu kahveydi ve kısaydı. Oysa ben parlak turuncu kıvrıcık bir saç görüyordum. Gözlerimi kırptırınca saçları yine eski rengine dönüşüyordu. Şimdi hatırladım!"

"Neyi, Bernie?"

"Onu daha önce nerede gördüğümü. Kıvrıcık turuncu saçları vardı. Bir peruk olmalıydı."

"Koyu renk saçları mı?"

"Turuncu saçları. Dükkâna gelmişti ve herhalde turuncu peruğunu takmıştı. Aynı kadın olduğundan eminim. Aynı geniş omuzlar, aynı cüsse, dört köşe çeneli yüz... evet, olduğundan eminim. Dükkâna üç dört kere gelmişti."

"Rudyard Whelkin'le mi?"

"Hayır. Whelkin bir kere geldi. Sonra aynı gün Martingale Kulübü'nde yemek yedik. Daha sonra bir kere kulüpte buluşup bir içki içtik ve birkaç kere de telefonda konuştuk. Kadın dükkâna onu ilk ne zaman fark ettiğimi hatırlamıyorum ama

"Ama ne?"

"Ama neden kitabı satın almadı?"

"Belki parası yoktu. Ama haklısın, yapabileceği en kolay iş oydu. Sana bir avans vermişti, değil mi? Kaç para borcu kalmıştı?"

Yanıt vermedim. "Bernie?"

İçimi çektim. "Daha dün bir hırsıza hırsızlık yapamayacak, kadar aptal olduğunu söylemişim. Aptal olan yalnızca o değildi."

"Yani sen..."

"Hiç avans almadım."

"Oh!"

Omuzlarımı silktim, içtim. "Martingale Kulübü üyesiydi, İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Çok esaslı bir tüvit elbise vardı üzerinde."

"Ee?"

"Senin anlayacağın, gösterişine kurban gittim işte. Bütün ; avans konusunu ustalıkla atlattı. Nasıl oldu bilemiyorum ama o eve girdiğimde ceplerimde ellerimden başka bir şey yoktu. Carolyn, benzin ve köprü parasını bile cebimden ödedim. Kendimi gerçekten çok aptal hissediyorum şimdi."

"Whelkin seni üçkâğıda getirdi. Seni tuzağa düşürdü, kadın ilaç verip soydu, sonra Whelkin de kadını öldürüp suçu sana attı,"

Düşündüm. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Sanmıyorum. Kadını kullanmaya ne gerek vardı? Kadın gibi o da bana uyku ilacı verebilirdi. Başka bir şey daha var. Onunla son konuştuğumda, bana kadının evinde randevu verdiği sesi bir garipti. Hatta onu sarhoş bile sanmışım."

"Ee?"

"Ona da ilaç verdiklerine bahse girerim."

"Sana, verdikleri gibi mi?"

"Aynı ilaç değildir, yoksa zavallı hiç konuşamazdı. Bana ne verdiğini merak ediyorum doğrusu. Epey güçlü bir şeydi. Hayal görmeye başladım."

"Asit gibi mi?"

"Ben hiç asit kullanmadım."

"Ben de."

"Ve bu öyle hayallerden değildi, hani duvarlardan çıkan hayvanlar falan gibi. Kendimi kaybetmeden önce idrakim çarpılmıştı. Müzik bir yükseliyor, bir hafifliyordu örneğin. Ve baktığımda yüzü eriyor gibi oluyordu ama kendimi kaybetmeden hemen önceydi."

"Saçları hakkında da bir şeyler söylemiştin. "

"Evet. Saçları turuncuya dönüşüyordu. Aslında saçları koyu kahveydi ve kısaydı. Oysa ben parlak turuncu kıvrıcık bir saç görüyordum. Gözlerimi kırptırınca saçları yine eski rengine dönüşüyordu. Şimdi hatırladım!"

"Neyi, Bernie?"

"Onu daha önce nerede gördüğümü. Kıvrıcık turuncu saçları vardı. Bir peruk olmalıydı."

"Koyu renk saçları mı?"

"Turuncu saçları. Dükkâna gelmişti ve herhalde turuncu peruğunu takmıştı. Aynı kadın olduğundan eminim. Aynı geniş omuzlar, aynı cüsse, dört köşe çeneli yüz... evet, olduğundan eminim. Dükkâna üç dört kere gelmişti."

"Rudyard Whelkin'le mi?"

"Hayır. Whelkin bir kere geldi. Sonra aynı gün Martingale Kulübü'nde yemek yedik. Daha sonra bir kere kulüpte buluşup bir içki içtik ve birkaç kere de telefonda konuştuk. Kadın dükkâna... onu ilk ne zaman fark ettiğimi hatırlamıyorum ama geçen hafta içinde olmalı. Dün benden bir kitap aldı. Vergilius'un Eclogues'i Heritage Kulübü yayınlarından. Evet oydu. Bundan hiç kuşkum yok."

"Dükkânda ne yaptı?"

"Kitaplara baktı. Benim elimde defterle Forest Hills'e gitmem gibi. Keşif. Radyoyu açabilir miyim?"

"Neden?"

"Gece haberleri."

"Saat o kadar oldu mu? Aç tabii."

Kedilerden birini üstümden atıp radyoyu açtım. Oturunca kedi yine kucağıma döndü. Haberler on bir haberlerinin tekrarıydı, yalnızca Arnavut, rehinelerine bir zarar vermeden teslim olmuştu. Madeleine Porlock hâlâ ölüydü ve polis hâlâ Bernard Rhodenbarr'ı arıyordu.

Kediyi yine kucağımdan indirip radyoyu kapattım, yine yerime oturdum. Carolyn polis tarafından aranıyor olmanın nasıl bir şey olduğunu sordu. Berbat bir şey olduğunu söyledim.

"Seni nasıl buldular, Bernie? Parmak izlerinden mi?"

"Ya da cüzddandan."

"Ne cüzddanı?"

"Benim cüzddanım. Üzerimi her kim aramışsa cüzddanı da yürütmüş, Madeleine Porlock ya da onun katili. Kitap, beş yüz dolar ve cüzddan. Belki de biri cüzddanı polisin bulacağına emin olduğu bir yere bırakmıştır."

"Polis geldiğinde senin baygın olman gerekmiyor muydu?"

"Belki de cüzddan bir tür sigortaydı. Ya da katil cüzddanın içinde kendisinin suçlanmasına yol açacak bir şey olduğunu düşünerek almıştır, Whelkin'in kartı ya da benim aldığım bazı notlar gibi bir şey." Omuzlarımı silkdim. "Cüzddan şimdi herhangi bir yerde olabilir. Biri hesabıma bir sürü uçak bileti almadan kredi kartımın kullanımını durdurmak için bir şeyler yapmam gerekir herhalde. Ama her nedense bu öncelikler listesinin en altında geliyor şu anda."

"Bunu anlayabiliyorum." Carolyn çenesini yine eline dayayıp öne eğilerek mavi gözlerini yüzüme çevirdi. "Listenin başında ne var, Bernie?"

"Ne?"

"Öncelikler listesinin. Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilemiyorum."

"Düşünürken bir içkiye ne dersin?"

Başımı salladım. "Yeteri kadar içtim."

"Ben iki üç kadeh önce yeteri kadar içmiştim ama böyle küçük bir şeyin bana engel olmasına izin veremem." Şişeyi alıp kadehini doldurdu. "Sen ne zaman yettiğini bilip durabilir misin?"

"Elbette."

"Esaslı bir şey." Konyağını yudumladı, kadehin üzerinden bana baktı. "Evde Porlock'tan başka birinin olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır. Oturma odasından ileriye gidemedim. Yalnızca ikimizin olduğunu ve Whelkin'i beklediğimizi sanıyordum."

"Katil öteki odada olabilirdi."

"Mümkündür."

"Ya da kadın yalnızdı, sana ilaç verdi, kitabı, parayı ve cüzddanı aldı ancak kapıdan çıkarken içeri silahlı biri girdi."

"Olabilir."

"Kim? Sih mi? Whelkin mi?"

"Bilemiyorum, Carolyn."

"Kadın neden peruk taksın ki? Yani, zaten kim olduğunu biliniyordur, değil mi? Neden kılık değiştirmek istesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ya Sih? O da kılık değiştirmiş miydi? Belki de Sih aslında Rudyard Whelkin'di."

"Sakalı ve sarığı vardı."

"Sakal takma olabilirdi. Sarık da başına koyup çıkaracağın bir şeydir."

"Sih çok iriydi. En azından bir doksan, belki daha da fazla."

"Sen hiç yüksek ökçe diye bir şey duymadın mı?"

"Whelkin, Sih değildi" dedim. "Güven bana."

"Zaten sana güvenmekten başka bir şey yaptığım yok ki. Öteki soruya dönelim. İçinde bulunduğun bu pislikten nasıl kurtulacaksın? Polise gidebilir misin?"

"Yapamayacağım tek şey o. Beni kasten adam öldürmekten tutukladılar. Daha hafif bir suçu kabul ederek belki anlaşabilirim ya da avukatım jürinin kafasını karıştıracak bir şey bulabilir ama büyük bir olasılıkla önümdeki on yılı bedava yemek ve yatakla geçiririm. Bunu da yapmak istemiyorum doğrusu."

"Seni anlayabilirim. Peki, şey yapamaz mısın?"

"Ne?"

"Onlara bana anlattıklarını anlatsan? Bunu hiç sormamış olayım, değil mi? Kabahati konyakta bul artık. Sana neden inansınlar ki? Bu hikâyene köpekleri tıraş eden bir seviciden başka kim inanır ki? Bernie, bu işin bir çıkış yolu olmalı, ama ne?"

"Gerçek katili bulmak."

"Doğru ya!" Carolyn eliyle alnına bir şaplak indirdi. "Bunu neden düşünmedim ki? Gerçek katili bul, cinayeti çöz, çalınan kitabı geri al. Televizyon dizilerinde olduğu gibi, değil mi? Her şey son reklama kadar zamanında toparlanır biter."

"Ve gelecek haftanın programından da birkaç sahne" dedim. "Onu unutma."

Bir süre daha konuştuk. Sonra Carolyn art arda esnemeye başladı ve esnemesi bana da bulaştı. Biraz uyumamızın iyi olacağına karar verdik. Zaten kafalarımız doğru dürüst çalışamayacak kadar yorgundu ve konuşmakla bir yere varamıyorduk.

"Burada kalırsın" dedi. "Sen yatağı al."

"Saçmalama. Ben divanda yatarım."

"Sen saçmalama. Sen bir seksensin, yatak da bir seksen. Ben bir elliyim, divan da bir elli. Sih'in uğramadığı iyi oldu, çünkü onu yatıracak yerim yoktu."

"Ben düşündüm ki..."

"Divan gayet rahattır ve ben sık sık orada yatarım. Randy ile orta şiddette kavga ettiğimiz zamanlar."

"Orta şiddette kavga nedir?"

"Kendi evine gitmediği kavgalar."

"Onun evi olduğunu bilmiyordum. Sizi birlikte oturuyorsunuz sanıyordum."

"Birlikte oturuyoruz, ama Morton Sokağı'nda bir yeri var. Bilmem inanır mısın, bundan bile küçük, iyi ki ayrıldığımızda gidecek bir yeri var aslında."

"Carolyn, belki bu gece gidip orada yatarsan daha iyi olur." Bir şey söylemek üzereyken ben sürdürdüm. "Eğer onun evinde olursan, suça ortaklık etmiş olmazsın. Ama buradaysan bir kaçağı sakladığın konusunda herhangi bir kuşku olamaz ve..."

"Bu riski göze alacağım, Bernie."

"Eh..."

"Ayrıca, Randy, Bath Beach'e gitmemiş olabilir. Belki de evindedir."

"Onunla kalamaz mısın?"

"Eğer yanında başka biri varsa, hayır."

"Oh."

"Öyle ya. Sonsuz olasılıklar dünyasında yaşıyoruz. Sen yatağa, ben divana. Tamam mı?"

"Tamam."

Divanı hazırlamasına yardım ettim. O tuvalete gidip üstünü orada değiştirdi.

Ben mutfak musluğunda yıkandım, ışığı söndürdüm, iç çamaşırlarıma kadar soyunup yatağa girdim. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

Bir süre sonra, "Bern?" dedi. "Efendim?"

"Sevici kadınlar hakkında ne bildiğini bilmiyorum ama bazılarımızın çifte cinsiyetli olduğunu herhalde biliyorsundur. Esas olarak seviciyiz ama arasıra bir erkekle de yatarız."

"Biliyorum."

"Ama ben öyle değilim."

"Ben de seni öyle sanmamıştım, Carolyn."

"Ben yalnızca seviciyim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Bunun böyle anlaşılacağını tahmin ettim ama deneyimlerime göre bir şeyin baştan söylenmesi çok daha iyi olur."

"Anlıyorum." Yine sessizlik.

"Bernie? Kadın beş yüz doları da, cüzdanı da aldı, öyle, mi?"

"Cüzdanımda da iki yüz dolar kadar vardı. Doğrusu bana ikram ettiği kahve çok pahalıya geldi."

"Taksiye nasıl para ödedin?"

"Ne?"

"Buraya gelmek için bindiğin taksiye. Ve kilidimi açmak için marketten o şeyleri nasıl aldın? Hangi parayla?"

"Ha" dedim.

"Acil durumlar için ayakkabının içinde birkaç dolar mı saklarsın?"

"Hayır. Aslında fikir fena değil ama, hayır, Carolyn."

"Ee?"

"Sana yangın merdiveninden söz ettim, değil mi? Hani çatıda içeri giremeyince dördüncü kattaki bir daireye girmiştin?"

"Evet, anlattın."

"Eh, hazır oraya girmişken biraz çevreme bakındım, bir iki çekmece açtım."

"Dördüncü kattaki dairede mi?"

"Evet Bir çekmecede biraz para vardı, mutfaktaki kutularda bir şeyler buldum işte."

"Ve onları aldın, öyle mi?"

"Elbette. Altmış dolar kadar tuttu. Emekliye ayrılacak kadar değil ama taksiyle markete yetti işte."

"Altmış dolar."

"Daha doğrusu altmış beş dolar. Bir de bilezik."

"Bilezik mi?"

"Dayanamadım. Başka mücevherler vardı ama onları pek beğenmedim, ama o bilezik... neyse, sabaha gösteririm."

"Sabaha gösterirsin." ...

"Elbette. Unutturma."

"Tanrım!"

"Ne oldu?"

"Gerçekten hırsızlık yaptın, ha?"

"Ama ben hırsızım, Carolyn."

"Buna alışmam gerekecek. Sen bir hırsızısın. Kendi paran çalındığı için polisten de kaçman gerektiğinden gördüğün parayı aldın."

"Evet."

"Ve bileziği de... bileziği neden almıştın, Bernie?"

"Şey..."

"Orada olduğu için. Everest Dağı gibi. Ama dağ yerine bilezikti ve bileziğe tırmanılamayacağı için çaldın sen de."

"Carolyn..."

"Tamam, Bernie. yemin ederim ki, tamam. Alışacağım. Bileziği bana sabah göstereceksin, değil mi?"

"İstersen şimdi gösteririm."

"Hayır, sabaha kalsın. Bernie?"

"Efendim?"

"İyi geceler, Bernie."

"İyi geceler, Carolyn."

10

İnsanın ihtiyacı olmayacak kadar çok havadan ve trafikten söz eden o sabah programlarından biriydi. Major Deegan Karayolu'nda büyük bir birikim vardı ve yağmur yağma olasılığı yüzde otuzdu.

Carolyn'e, "Hava raporları bir garip oldu" dedim. "Dikkat etmiş miydin, artık havanın ne olacağını asla söylemiyorlar. Şimdi yalnızca yüzdeleri bildiriyorlar."

"Biliyorum."

"Böylece hiç yanılmış olmuyorlar. Eğer yüzde beşi kar yağma olasılığı var derlerse ve belimize kadar kara batarsak, az olan yüzdenin gerçekleştiğini söylüyorlar."

"Bir dilim daha al, Bernie."

"Teşekkür ederim." Ekmeğime tereyağı sürdüm. "Hepsi milletin ahlaki çöküşüne bağlı" dedim. "Piyango biletleri. At yarışı. Atlantic City'de kumarhaneler. Yüzde otuz yağmur olasılığının ne demek olduğunu bana söyleyebilir misin, kuzum? Ne yapayım yani? Bir şemsiyenin üçte birini mi taşıyayım?"

"Haberler başlıyor, Bernie."

Ekmeğimi yeyip kahveni yudumladım ve haberleri dinledim. Hava raporuna olan tepkim bir yana bırakılacak olursa kendimi gayet iyi hissediyordum. Uykum derin ve kesintisiz olmuştu. Carolyn'in hindibasız ve uyku ilaçsız kahvesi gözlerimi faltaşı gibi açmıştı.

Böylece gözlerim açık olarak Altmış Altıncı Sokak'taki daireye yangın merdiveninden girdiğimi, daha önce Bay ve Bayan Arthur Bliny'nin dördüncü kat dairelerini ziyaret ederek miktarı açıklanmayan bir para ile bir elmas bilezik, bir Piaget kol saati, birkaç parça çeşitli mücevher ve uzun bir Rus vizon kürk mantosu çaldığımı öğrendim. Oradan 3-D dairesine inmişim, burada Madeleine Porlock beni hırsızlık yaparken suçüstü yakalamış ve bunun karşılığında da .32'lik bir tabancayla öldürülmüştü. Tabancayı olay yerinde bırakmışım, çaldığım eşyayla birlikte polis olay yerine gelmeden birkaç dakika önce kaçmışım.

Spiker öteki konulara geçince radyoyu kapattım. Carolyn'in yüzünde garip bir ifade vardı. Pantolomun cebinden bileziği çıkartıp masaya bıraktım. Bileziği elinde çevirince ışık taşlardan yansıdı.

"Güzel" dedi. "Kaç para eder?"

"Bir iki yüz dolar alabilirim herhalde. Bugünlerde Art Deco moda oldu artık. Ama bunu yalnızca hoşuma gittiği için aldım."

"Anlıyorum. Peki, manto nasıl bir şeydi?"

"Dolapları açıp bakmadım bile. Yani sen..." Başımı salladım. "Milletin ahlak düşüklüğünün yeni bir kanıtı işte. Ben yalnızca parayla bileziği aldım, Carolyn. Gerisi Blinn'lerin yapmaya çalıştıkları bir sigorta dolandırıcılığı."

"Yani..."

"Yani yıllardır boşuna prim ödedikleri akıllarına geldi. Bunca zamandır bekledikleri hırsızlıktan neden yararlanmayacaklardı ki? Bir manto, bir saat, birkaç parça mücevher... ve ayrıca çok daha fazla paralarının çalındığını iddia edeceklerdir. Sigorta şirketi ne kadar yontsa da, sonunda dört beş bin dolar alacaklardır."

"Herkes üçkâğıtçı desene."

"Pek öyle denemez. Ama bazan öyle görünür işte."

Carolyn kahvaltı bulaşığını yıkarken ben de yatağı yaptım. Sonra son bir kahve daha içmek için oturduk ve işe nereden başlayacağımızı konuştuk. Başlayabileceğimiz iki uç vardı Madeleine Porlock ve J. Rudyard Whelkin.

"Adamın nerede olduğunu bilseydik belki bir yere varırdık" dedim.

"Ama kadının nerede olduğunu biliyoruz."

"Fakat kim olduğunu bilmiyoruz. Cüzdanım yanımda olsaydı keşke. Whelkin'in kartı vardı. Adresi Otuzlu sokakların birin deydi ama ne sokağını hatırlıyorum, ne de numarasını."

"Bu kötü işte."

"Telefon numarasını hatırlamam gerekirdi. Dün kaç kere çevirdim." Telefonu açıp gerisini hatırlayacağımı umarak ilk üç numarayı çevirdim, ama sonra pes edip kapattım. Rehberde de, Istihbarat'ta da Whelkin'in numarası yoktu. Rehberde rastladığım bir M. Porlock numarasını çevirdim, birkaç kere çaldıktan sonra kapattım.

"Belki de işe Sih'le başlamak en iyisi" dedi Carolyn.

"Adını bile bilmiyoruz."

"O da doğru."

"Kadın hakkında gazetelerde bir şey olmalı. Radyo yalnızca yüzeysel bilgi veriyor, Times'da ayrıntılar mutlaka vardır. Çalıştığı yer, evli olup olmadığı falan gibi."

"Ve Whelkin Martingale Kulübü üyesiydi."

"Evet."

"Şu halde ikimizin de başlayacak birer noktamız var, Bernie. Ben şimdi dönerim." Carolyn on dakika sonra iki gazeteyle döndü. O News'u ben Times'ı okuduk, sonra da gazeteleri değiştirdik.

"Fazla bir şey yok" dedim.

"Yine de bir şeyler var. Hangisini istiyorsun, Whelkin'i mi, Porlock'u mu?"

"Senin köpek tıraş etmen falan gerekmez mi?"

"Ben Whelkin'i alıyorum. Porlock sana kaldı, Bernie. Tamam mı?"

"Tamam."

"Kulübe gitmem gerekecek sanırım. Belki böylece bir iki şey öğrenirim."

"Belki."

"Ya sen? Evden çıkmayacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Ben telefonla bilgi edinmeye çalışırım."

"İyi fikir."

"Belki biraz da dua ederim."

"Kime? Aziz Dismas'a mı?"

"Eh, bir zararı olmaz."

"Ya da kayıp eşya azizine, çünkü kitabı da geri almamız gerek."

"Padua'lı Antonio."

"Tamam, ona işte."

"Aslında ben daha çok yalan yere suçlananların koruyucusu Aziz Raymond Nonnatus'u düşünüyordum" dedim.

Yüzüme baktı. "Bunu uydurdun işte."

"Bu bir yalan yere suçlamadır, Carolyn."

"Uydurmadın mı, yani?"

"Hayır."

"Yani gerçekten..."

"Evet."

"O zaman ne duruyorsun? Hemen duaya başlasana."

Carolyn çıktıktan hemen sonra telefon çalmaya başladı. Beş kere çaldıktan sonra sustu. Times'ı elime aldım. Telefon yine çaldı ve bu kere on iki kere çaldıktan sonra sustu. Ama doğrusunu isterseniz, bana çok daha uzun çalmış gibi geldi.

Ben yine Times'a döndüm. Arka sayfalarda Madeleine Porlock'un kırk iki yaşında bir psikoterapist olduğu belirtiliyordu. Daily News'da yaşı yazıyordu ama geçimini neyle sağladığı belirtilmemişti. Onu elinde bir not defteri ve hafif bir Viyana aksanıyla bana rüyalarımı sorarken hayal etmeye çalıştım. Bir yerde muayenehanesi var mıydı? O aşk koltuğu geleneksel analizci sedirinden çok uzaktı doğrusu.

Belki de Whelkin onun hastasıydı. Kadına Bucklow Kalesi'nin Alınışı'nı elde etmek için yaptığı planları anlatmış olabilirdi, bunun üzerine kadın da onu hipnotize ederek bana telefon ettirmiş, ama sonra adam hipnotizmadan uyanınca kadını öldürmüştü, kitabı geri almış ve...

Times'a telefon açıp haber bürosundan birine bağlandım. Cleveland'da Plain Dealer gazetesinden Art Matlovitch olduğumu söyledim. Bu Madeleine Porlock'un Cleveland'ın eski sakinlerinden olduğunu tahmin ediyorduk, acaba ellerinde gazetede yazılanlardan başka bir bilgi var mıydı?

Fazla bir şey yoktu. Yakın akrabası bilinmiyordu. On dört ay önce o apartmana taşınmadan önce nerede oturduğu bilinmiyordu. Eğer Cleveland'da yaşamışsa o konuda da hiçbir bilgileri yoktu.

News'a ettiğim telefonda da bir sonuç çıkmadı. Konuştuğum adam Times'ın Porlock'un psikoterapist olduğunu nereden çıkardığını bilemediğini söyledi. Birinin metresi olduğunu tahmin ediyorlardı ama kadın bir soyguncunun kurbanı olduğundan araştırmaya değer bir durumu yoktu. Olay çok açık seçikti, hırsız yakalanınca paniğe kapılmış ve kadını öldürmüştü. "Bu bizim için haber sayılmaz" dedi. "Zaten yazmamızın tek nedeni Doğu Yakası'nda olması. Lüks bir mahalle falan filan. Bunun Cleveland'daki karşınının ne olduğunu bilemem tabii."

Ben de bilmediğim için bir şey demedim.

"Bu Rhodenbarr" diye News muhabiri devam etti. "Onu yarın, bilemedin öbür gün enselerler ve böylece bu hikâyenin de sonu gelmiş olur. Seks falan gibi renkli bir yanı yok. Sıradan bir hırsız işte."

"Sıradan bir hırsız" dedim.

"Ama bu kere birini öldürdü. Herifi deliğe tıkip anahtarını da atacaklardır. Adı daha önce de gazetelere geçmişti. Yaptığı bir soygun sırasında işlenen bir cinayet nedeniyle, Şimdiye kadar hep paçayı kurtardı ama bu kere fena kısıldı."

"Bundan pek emin olmayın" dedim.

"Ne?"

"Yani demek istediğim, böyle şeyler hiç bilinmez. Yasalarda suçluların bugünlerde adaletin elinde kaçabilecekleri pek çok gedik var."

"Tıpkı bizim yorumlarımızı yazıyormuşsun gibi konuşuyorsun" dedi.

Telefonu kapattığım anda yine çalmaya başladı. Ocağa taze kahve koydum. Telefon sustu. Tam başına gidip ben bir yeri arayacaktım ki, yine çalmaya başladı. Susmasını bekledim, sonra polisi aradım. Minneapolis Tribune gazetesinden Phil Ubanik olduğumu söyledim. Cleveland'lı olmaktan bıkmıştım. Polislerden birinden ötekine aktarıldıktan ve uzun uzun bekleme de bırakıldıktan sonra Madeleine Porlock hakkında öldüğünün dışında bir şey bilinmediğini öğrendim. En son konuştuğum polisin emin olduğu başka bir nokta da vardı.

"Rhodenbarr'ın kadını öldürdüğünde herhangi bir kuşku yok" dedi. "Tek kurşun, yakın mesafeden alınmış. Adli tıp raporunda ölümün ani olduğu söyleniyor ki, bunu bilmek için doktor olmaya gerek yok. Her iki dairede de parmak izi bırakmış."

"Çok dikkatsizlik etmiş" dedim.

"Artık yaşılanıyor. Ustalığını kaybediyor, Aslında iz bırakmamak için avuç içleri kesilmiş lastik eldiven giyerdi."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır, ama sabıka dosyasını gördüm. Çok usta biri olduğunu sanırsın dosyayı okuyunca, ayrıca şiddetten de hep uzak durmuş. Ama burada parmak izi bırakıyor ve bir de kadın öldürüyor. Ben ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence uyuşturucu var bu işte."

"Yani uyuşturucu mu kullanıyordu?"

"Öyle olmalı. Bir kere kullanmaya başlayıp da kendini kaybetti mi, artık her şeyi yapabilir."

"Ya tabanca? Onun muymuş?"

"Belki de orada bulmuştur. Henüz iz sürmedik. Belki de kadının korunmak için bulundurduğu kendi tabancasıydı. Ruhsatlı değildi, ama ne fark eder ki? Belki de üst kattan çalmıştır. Yukardakiler kendilerinin olmadığını söylediler ama ruhsatsızsa zaten inkâr edeceklerdi. Siz silahla neden ilgileniyorsunuz?"

"Hiç, laf olsun diye."

"Minneapolis mi demiştiniz?"

"Evet, Tutuklanmanın yakın olduğunu yazabilir miyiz?"

"Onu ergeç enseleyeceğiz. Rhodenbarr gibi biri alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemez. Bildik yerlerine uğrayacaktır ve biz de yakalayacağız. Yalnızca bir zaman sorunu."

Carolyn kapıyı açtığında ben de kapının hemen arkasında yerimi almıştım. Odaya girerken bana seslendi.

Mümkün olduğu kadar yumuşak bir sesle, "Arkadayım" dedim. Kalbinin kaçıp gitmesine engel olmak istercesine elini göğsüne bastırdı.

"Tanrım! Bunu yapma."

"Özür dilerim. Gelenin sen olduğundan emin değildim."

"Başka kim olabilir ki?"

"Randy olabilirdi."

"Randy" diye söylendi. Kediler gelip ayakları dibinde sekiz çizmeye başladılar. "Randy. Telefon etmedi, değil mi?"

"Etmiş olabilir. Telefon çok çaldı ama açmadım."

"Açmadığını biliyorum. İki keresinde ben aradım ama açılmayınca açmadığını düşündüm. Sonra burada sıkıntıdan patlayıp dışarı çıktığını düşünerek eve geldim. Sen içerde değildin ve ansızın arkamdan çıkıverdin. Bunu bir daha yapma, tamam mı?"

"Yapmam."

"Çok yoğun bir gün geçirdim. Saat kaç? İkiye geliyor galiba. Bütün gün dolaştım durdum. Bir şeyler öğrendim. Nedir bu?"

"Benim için bir telefon etmeni istiyorum."

Uzattığım kâğıdı aldı ama ona değil de, bana baktı. "Öğrendiklerimi dinlemek istemiyor musun?"

"Az sonra. Önce Times'a kapanmadan önce şu ilanı vermeni istiyorum."

"Ne ilanı?"

"Şimdi verdiğimi. Küçük ilanlar sayfasına."

"Pek de berbat yazın varmış. Sen doktor olmalıymışsın. 'Kipling Demeği'nin Bucklow Kalesi'ne yapacağı gezide boş yerler, ilgilenenler 989-5440 numarayı arayabilirler. Ama bu benim numaram."

"Ee?"

"Benim telefon numaramı gazeteye mi vereceksin?"

"Neden olmasın?"

"Biri okuyup buraya gelir sonra."

"Nasıl? Tellerin içinden geçerek mi? Numaran rehberde kayıtlı değil ki?"

"Değil. Ama burasını ben kiracısından kiraladım, Bern. Bu Telefon da Nathan Aranow'un adına kayıtlıdır. Yani kiraladığım kişinin. Bu kayıtsız numarası olmak gibidir, yalnızca ek masrafı yoktur. Rehberde kayıtlıdır yani."

"Ee?"

"Adresim de rehberde yazılıdır. Nathan Aranow, Arbor-Court 64 numara ve de telefon numarası."

"Biri ilanda numarayı okuyunca adresi bulmak için bütün rehberi tek tek tarayacak mı yani?"

"Yani numaradan adres bulunmaz mı?"

"Hayır."

"Ya. Aranow en başta olduğu için umarım rehberi taramaya kalkışmazlar."

"Belki de aramaya tersten başlarlar."

"Umarım öyle olur. Bu ilan..."

"Bu kitabı ele geçirmek isteyen pek çok kişi olduğu anlaşılıyor. Anladığım kadarıyla farklı insanlar. Ve bunlardan yalnızca biri kitabın bende olmadığını biliyor. Böylece kitabın bende olduğu izlenimini uyandırırsam belki içlerinden biri ilişki kurmaya kalkışır da, ben de neler olup bittiğini anlarım."

"Eh, mantıklı. Neden ilanı kendin yazdırmadın? Times'ın küçük ilanlar servisinden birinin sesini tanıyacağından mı korktun?"

"Hayır."

"İşte hırsız Bernard G. Rhodenbarr arıyor, haydi telefon tellerinden geçip yakalayalım' mı diyeceklerdi? Bernie benim numara hakkında paranoyakça fikirlerim olduğunu düşünüyorsun ve bir telefon etmeye korkuyorsun."

"Onlar geri arayabilirler" dedim.

"Ne?"

"Telefonla ilan verdiğinde şaka yapmadığından emin olmak için telefon açıp kontrol ederler. Telefon sürekli çalışıyordu ve ben de açmıyordum. Times da ilanı doğrulamak için arayacaktı ve ben onların aradığını nereden bilecektim? Böylece seni beklemek en iyisiydi, İlanı vereceksin, değil mi?"

"Elbette." Carolyn tam uzanırken telefon çaldı.

"Alo" dedi. "Bak, şu anda konuşamam. Neredesin, söyle de ben seni arayayım." Duraklama. "Arkadaş mı? Elbette ki, hayır." Duraklama. "Dükkândaydım. Bütün gün gidip geldim işte. Bir sürü iş çıktı." Duraklama. "Şimdi konuşamam diyorum..." Kulaklığı kulağından çekip yalvarırcasına bana baktı. "Yüzüme kapattı."

"Randy mi?"

"Başka kim olabilir? Arkadaşım olduğunu sandı."

"Var zaten."

"Evet ama seni kadın sandı."

"Tiz sesimden olacak."

"Ne demek istiyorsun? Sen hiç konuşmadın ki. Ha, anladım, şaka ediyorsun."

"Şaka olmaya çalışıyordum işte."

"Öyle," Carolyn telefona baktı, başını sallayıp kapattı, tün sabah burayı aramış. Dükkânı da. Ben yokmuşum. Şimdi de düşünüyor ki..." Ağzının kenarları ağır ağır kıvrıldı, "işe bak hele orospu kıskanıyor."

"İyi mi bu?"

"Müthiş hem de." Telefon çaldı, arayan yine Randy idi. Konuşmalarını dinlememeye çalıştım. Carolyn sonunda, "Burada kimin olduğunu bilmek istiyorsun demek?" dedi. "Pekâlâ, söyleyeyim. Bath Beach'ten teyzem geldi. Manhattan'da Bath Beach'te hayali teyzesi olan bir sen mi varsın sanıyorsun?"

Keyifli bir halde telefonu kapattı. "Bir daha telefon etmeden ilanı ver" dedi. "Ne kadar kıskanç olduğunu tahmin bile edemezsin."

İlanı yazdırdı, sonra da doğrulamak için telefon ettiklerinde gerekenleri söyledi. Sonra sofrayı kurup iki şişe Amstel açarken telefon bir daha çaldı. "Randy" dedi. "Açmayacağım."

"İyi"

"Bütün sabah telefon böyle çaldı, ha?"

"Sekiz on kere."

"Madeleine Porlock hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?"

Yaptığım konuşmaları anlattım. "Fazla bir şey öğrenememişsin" dedi. "Hemen hemen hiç."

"Ben dostun Whelkin hakkında bir iki şey öğrendim ama ne işe yarayacağını bilemem. Martingale Kulübü'ne üye değil."

"Saçmalama. Orada onunla yemek yedim."

"Öyle. New York'taki Martingale Kulübü Londra'da Pointdexter Kulübü'yle işbirliği yaparmış. Onu duymuş muydun?"

"Hayır."

"Ben de. Martingale'deki herif bunu herkesin bilmesi gereken bir şeymiş gibi söyledi. Martingale'in üç Londra kulübüyle anlaşması varmış. White, Pointdexter ve Dolphin. Ben üçünü de duymadım."

"Ben White'i duymuştum galiba."

"Her neyse, Whelkin konuk ayrıcalığından böyle yararlanmış. Ben onu Amerikalı sanmıştım."

"Bence de Amerikalı, İngiliz olabilecek bir aksanı var ama mahsustan öyle konuşuyor olabilir. Belki de orta okulda falan kapıldığı bir şeydir. Hayır, Amerikalıydı. Bir müzayedeye katılmak için Londra'ya gitmekten söz ettiğinde İngilizlerden 'gölün öte yanındaki kuzenlerimiz,' diye söz etmişti."

"Sahi mi?"

"Elbette. Bir Londra kulübüne üye bir Amerikalı olabilir ve bundan yararlanıp Martingale'e girebilir. Olmayacak şey değil bu."

"Pek çok şey mümkündür."

"Öyle. Ben ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Onun sahtekâr olduğunu."

"Beni üçkâğıda getiren bir sahtekâr. Düşündükçe bunu daha iyi anlıyorum. Ve avans almadan bana o kitabı çaldırttı. Bütün anlattıkları saçmasapan şeyler gibi geliyor şimdi. Haggard !'e Kipling hakkındaki o palavraları, okuduğu o şiirler."

"Yani sence hepsini uydurdu mu?"

"Hayır, ama..."

"Beni rahat bırak, Ubi. Sen Jarlsberg sevmezsin." Ubi Rus" kedisinin adıydı, Jarlsberg de yediğimiz peynirdi. (Merak ederseniz söyleyeyim, Birmanya kedisinin adı Archie'ydi.)

"Belki öyle bir kitap yoktur, Bernie."

"Kitap ellerimin arasındaydı, Carolyn."

"Doğru."

"Ben biraz önce biraz kafa çalıştırıyordum, örneğin kitabın gerçek bir kitap olmadığını, içinin eroin gibi bir şeyle dolu olduğunu düşündüm."

"O da bir fikir."

"Ama aptalca bir fikir, çünkü kitabı karıştırdım ve hatta bir iki yerini de okudum. Pek parlak bir durumda olmayan gerçek bir kitaptı. Hatta onun sahte olup olmayacağını bile düşündüm bir ara."

"Sahte mi?"

"Evet. Kipling'in kitabın bütün kopyalarını imha ettiğini düşün. Rider Haggard'ın olan bir kitap hiç olmamış olabilir ya da vardı ama o da kaybolup gitmiştir belki de." Cesaret verircesine başını salladı. "Birinin oturup uydurma bir şey yazdığını düşün. O kadar uzun bir ballad yazmak biraz zahmetli olsa da, Kipling taklidi en güç yazar değildir. Bir şair iki tebrik kartı işi arasında bunu pekâlâ yapabilir."

"Sonra?"

"Eh, kolayca açığa çıkabileceği için özgün elyazması diye satamazsın. Ama bunu basacak bir matbaa bulursan..." Başımı salladım, "işte burada iş aksıyor. Bir kopya basarsın, ciltlersin, eski havası vermek için binbir şey yaparsın, hatta kabul görececek bir H. Rider Haggard ithafı bile yazabilirsin. Ama sorunu görüyor musun?"

"Çok karmaşık bir iş."

"Evet. Çok karmaşık ve çok pahalı. Hani hırsızların yüz bin dolarlık eşya çalmak için bir milyon dolarlık masrafa girdikleri o serüven filmleri var ya, onun gibi işte. On beş bin dolara satılacak bir kitap için bu kadar zahmete giren bir üçkâğıtçı bence kafadan kontaklır."

"Belki de kitabın değeri bundan çok fazladır. On beş bin dolar Whelkin'le senin arandaki bir rakam."

"Bak bu doğru işte. On beş bin dolar fazla bir anlam taşımıyor, hele kokusunu bile alamadıktan sonra. Ama ben eski kitabı görünüşünden tanırım. Her gün binlercesini görüyorum ve eski kitaplar yenilerinden farklıdır. Aradan elli yıl geçince kâğıt bir başkalaşır. Evet, eski kâğıt kullanıyor olabilirler ama yine de zahmetine değmez. O gerçek bir kitaptı, Carolyn. Bundan eminim."

"Eski kitapları gördüğünü söyleyince aklıma geldi."

"Ne?"

"Biri dükkânını gözetliyor. Bugün bir ara benim dükkândaydım. Bir köpeği yıkamam gerekiyordu ve randevuyu iptal etmek için sahibini bulamamıştım. Senin dükkânın karşısında araba içinde biri vardı ve daha sonra oradan geçtiğimde hâlâ bekliyordu."

"Adamı görebildin mi?"

"Hayır. Plakasını da almadım. Almam gerekirdi, değil mi?"

"Neden?"

"Bilmem."

"Herhalde polisti" dedim.

"Ya."

"Evimi de gözetliyorlardır."

"Böyle yaparlar demek?"

"Televizyonda öyle yaparlar. Benim telefonda konuştuğum polis eski bildik yerlerime döndüğümde beni yakalayacaklarını söyledi. Evimi ve dükkânımı kast ediyordu herhalde."

"Ya da burasını."

"Ne?"

"Eh, biz arkadaşız. Buraya sık sık gelirsin. Eğer yeteri kadar insanla konuşturlarsa bunu öğreneceklerdir, değil mi?"

"Öğrenmeyeceklerini umarım." Telefon çaldı. Birbirimize baktık ve zil sesi kesilene kadar konuşmadık.

Arkalardaki bir bölmede oturan genç bir çiftse yalnızca birbirleriyle ilgileniyorlardı, içerde bizden başka müşteri yoktu. Tezgâhtar ise hiçbir şeyle ilgilenmiyordu, kahve makinesinin yanında durmuş ağzındaki nane kokulu kürdanı çiğniyor ve karşı duvardaki bir Yunan tepesinde keçileri kovalayan esmer tenli çocuklara bakıyordu. Zaman zaman başını iki yana sallamasına bakılırsa buralarda ne aradığını merak ediyor olmalıydı.

Ben de camdan dışarı bakarken hemen hemen aynı şeyi düşünüyordum. Oturduğum yerden bir blok ilerdeki apartmanımı görüyordum. Daha önce kaldırımdan daha yakından bakmışım ama polislerin binayı gözetleyip gözetlemediklerini anlayacak kadar yaklaşmamışım. Kuramsal olarak bunun önemi yoktu ama yine kuramsal olarak eşekarıları uçamayacaklarına göre insan kuramlara ne kadar güvenebilirdi ki?

Gençlerden biri kıkır kıkır güldü. Tezgâhın ardındaki adam esneyip kaşındı. Ben belki kırkıncı kere dışarı baktım ve Carolyn'in elinde küçük valizimle benden yana gelmekte olduğunu gördüm. Tezgâhın üzerine para bırakıp onu karşılamaya çıktım.

Çok sevinçliydi. "Kolay oldu. Hırsızlık çok basit bir işmiş. Bern,"

"Ama elinde anahtarlarım vardı, Carolyn."

"Eh. onların yararı oldu elbette. Ama doğru anahtarı doğru kilide sokmam gerekiyordu yine de."

"Binaya girişte herhangi bir güçlkle karşılaştın mı?"

Başını salladı. "Bayan Hesch müthişti. Kapıcı dahili telefonda kendisini arayınca beni hemen yukarı göndermesini söyledi, sonra da asansör kapısında karşıladı beni."

Daha önce Bayan Hesch'e telefon edip işi ayarlamışım. Kadın benim karşımdaki dairede oturan bir duldu ve hırsızlığı insanın arkadaşlarında ve komşularında göz yumulacak bir karakter bozukluğu olarak görürdü.

"Seninle görüşmek zorunda değildi" dedim.

"Eh, yanlış bir yere girmemi önlemek istiyordu. Aslında beni yakından görmeyi istediği. Senin için çok kaygılı, Bern."

"Hah, ben de kendim için kaygılıyım."

"Senin kitapçı dükkânı.falanla artık saygın biri olduğunu düşünmüş. Sonra dün gece haberlerde cinayeti duymuş ve kaygılanmaya başlamış. Ama senin kimseyi öldürmediğinden emin."

"Aferin ona."

"Benden hoşlandı sanırım. Kahve içmeye çağırdı ama fazla zamanım olmadığını söyledim."

"Kahvesi gerçekten iyidir."

"O da öyle söyledi. Kahvesini sen çok severmişsin. Kahveni sürekli yapacak birine ihtiyacın olduğunu da ima eden bir şeyler söyledi. Anladığım kadarıyla Batı Yakası'nda oturup Doğu Yakası'nda hırsızlık yapmak bir tür Robin Hood'luk hoş ama genç bir erkeğin de evlenip yerleşmeyi düşünmesi gerekirmiş."

"İkinizin böyle anlaşmış olmanız gerçekten çok hoş."

"Yalnızca birkaç dakika konuştuk. Sonra da gidip senin evini soydum." Elindeki valizi kaldırdı. "Her şeyi aldım sanırım. Hırsızlık araç gereçleri, cep feneri, istediklerinin hepsi. Gömlek, çorap ve iç çamaşırı. Gömlek çekmecende biraz para vardı."

"Var mıydı? Herhalde. Orada genelde birkaç dolar bulundururum."

"Otuz sekiz dolar."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Parayı aldım."

"Eh, otuz sekiz dolar büyük bir fark yaratmaz. Ama yanında olması da insana zarar vermez doğrusu."

Omuzlarını silktilti. "Sen para gördün mü alacaksın demiştin. Ben de aldım."

"İyi bir ilkedir. Biliyor musun? Bu gidişle hiç taksi bulamayacağız."

"Yağmur yağarken bulamayız tabii. Metroya binemez miyiz? Ama kentin öteki ucuna kadar giden metro da yok ki. Yetmiş Dokuzuncu Sokak'a giden bir otobüs yok muydu?"

"Cinayetden aranırken otobüse binmek iyi fikir değildir."

"O zaman ergeç bir taksi bulacağız demektir."

Valizi bir elime aldım, öteki elimle kolunu tuttum. "Taksinin canı cehenneme, bir otomobil bulacağız" dedim.

Pontiac otomobil hâlâ bıraktığım yerdeydi. Çekme ekipleri kimi zaman işi gevşetirler ve bu kere de Pontiac'ın sahibi onların bu hoşgörüsünden yararlanmaktaydı. Yolcu kapısını bir saniyede açıp Carolyn'i oturttum, sonra o uzanıp sürücü kapısının kilidini açarken cam sileceğinin altında park cezası kâğıdını çıkardım.

"Gördün mü?" dedi biri. "Cezayı aldın işte. Ben sana dememiş miydim?"

Adamı ilk başta tanımadım. Ama elindeki kayışın ucundaki köpeğini tanıdım.

"Ergeç otomobilini de çecekler" dedi. "Bakalım o zaman ne yapacaksınız?"

"Bir başka otomobil alırım" dedim.

Başını salladı, köpeğin kayışını çekti. "Yürü, Max" dedi. "Bazı insanlara bir şey anlatmak mümkün değildir."

Otomobile bindim, düzkontak yaptım. Carolyn büyülenmişti. Yola çıktığımızda adamın kimmiş gibi seyreliyordu yaptıklarımı. Toplum polisi olduğunu ve ne istediğini sordu.

"Yardım etmek istiyordu" dedim. "Ama giderek başbelası oluyor. Köpek zararsız ama. Ad, Max. Köpeğin yanı."

"Fena hayvan değil" dedi Carolyn. "Ama yıkamak insanın canına okur."

Pontiac'ı gideceğimiz yerden bir köşe geride bir otobüs durağında bıraktım. Carolyn otomobilin çekileceğini söyledi ama umurumda bile değildi. Valizden çeşitli araç gerecimi aldıktan sonra valizi otomobilin arka koltuğunda bıraktım.

"Ya çekerlerse" dedi Carolyn. "Çamaşırhane etiketlerinden kimliğini saptarlarsa. O zaman burada olduğunu bilecekler

"Sen çok televizyon izliyorsun" dedim "Otomobili çekince Hudson'daki iskeleye götürürler ve sahibinin gelmesini beklerler. İçindekilere el sürmezler. Bagajda bir ceset bile olsa farkına varmazlar."

"Keşke bunu söylemeseydin."

"Bagajda bir şey yok ki."

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz?"

Köşeyi döndük. Kahverengi taş binayı gözetleyen yok gibiydi. Zemin kattaki geniş camın önünde bir kadın saksıdaki çiçekleri suluyordu. Sulama kabı parlak pirinç, bitkiler yemyeşildi ve sahnede yukarı üst sınıf aile mutluluğu havası vardı. Dışarda durmuş yağmur altında bunu seyreden ben, kendimi Viktorya Çağı romanlarından birinin sokak çocuğu gibi hissediyordum.

Başımı kaldırdım, üçüncü ve dördüncü katlardaki aydınlık pencereler bana hiçbir şey söylemiyordu. Beni ilgilendiren daireler apartmanın arka yanındaydılar.

Hale girdik. "Senin gelmen gerekmez" dedim.

"Zili çal, Bernie."

"Ben çok ciddiym. Otomobilde bekleyebilirsin."

"Aman ne iyi. Otobüs durağı önünde park edilmiş çalıntı bir otomobilde kendimi güvenlikte hissedirdim herhalde."

"Köşedeki barda yarım saat geçirebilirsin. Ya girdiğimiz yer polis doluysa ne olacak?"

"Zili çal, Bernie."

"Senin başını belaya sokmak istemem."

"Ben de istemem. Ama bize dağıtılan eli oynayalım, tamam mı? Sen aşağıdayken bir numaraya kalkışmamaları için ben yanlarında bekleyeceğim. Bunu inceden inceye konuştuk Bern, o zaman mantıklıydı da, şimdi mi mantıksız oldu? Sana bir şey söyleyeyim mi? Herhalde burada saatlerce durup tartışmak çok daha tehlikelidir. Eğer tehlike seni bu kadar kaygılandırıyorsa o zaman çal zili de bitsin bu iş."

Ama ben önce Porlock yazılı zile bastım. Üç kere bastım, yarım dakika bekledim, sonra bir daha çaldım. Bir karşılık beklemiyordum ve gelmediğine de sevindim. Ondan sonra Blinn yazılı zile bir kere uzun, iki kere kısa bastım. Otomatik sesi hemen duyuldu. Kapıyı açıp içeri girdim.

"Lanet olsun" dedi Carolyn. Yüzüne baktım. "Senin kilidi maymuncukla açışını seyredeceğimi ummuştum" dedi.

Yukarı çıkarken bir an 3-D'nin önünde durduk. Tahmin ettiğim gibi polisler kapıyı mühürlemişlerdi. Bir çakıyla bile açabilirdim ama o zaman mühürleri bozmuş olurum ki, polis içeri girdiğimi anlardı.

Bir kat daha çıktık. 4-C'nin kapısı kapalıydı. Carolyn ile birbirimize baktık. Elimi uzatıp tıklattım.

Kapı açıldı. Arthur Blinn eliyle girmemizi işaret etti. "Girin haydi, bütün gece orada beklemeyin" dedi. Kapıyı kapatma acelesiyle az daha Carolyn'e çarpacaktı. Ama sonunda kapattı, sürgüleri sürdü. "Artık rahatlayabilirsin, Gert" diye seslendi. "Gelen yalnızca hırsız."

Çok sevimli bir çift oluşturuyorlardı, ikisi de bir altmış boyunda ve ikisi de panda ayları kadar tombuldular. Erkeğin başının ön tarafındakiler biraz seyrelemişse de, ikisinin de saçları kumraldı. Kadının üzerinde polyester bir orman yeşili pantolonlu giysi vardı. Adam ise gri bir takım elbisenin pantolon ve yeleğini giymişti. Beyaz gömleğinin yakası açılmış, kravatı gevşetilmişti. Kadın kahvelerimizi doldurup şekerli gevrekleri önümüze uzattı. Adam bilmem kaçınıcı kez bizi görmekten ne kadar memnun olduğunu söyledi.

"Gert'e ya bir oyuna getiriliyorsak, dedim. Ya sigorta şirketi blöf yapıyorsa? Çünkü Bay Rhodenbarr, sorarım size böyle bir şeyi kimse duymuş mudur? Bir hırsız telefonu açıp merhaba, ben sizin mahalle hırsızınızım ve eğer benimle küçük bir işbirliğine girerseniz, sigorta şirketine yalan beyanda bulunduğunuzu söylemem diyor. Bir kadın öldürmekten ve daha kimbilir hangi suçlardan aranan sizin bir kürk manto ya da bir saat çalmadığınızı iddia için yırtınmayacağınızı tahmin etmiştim."

"Ben de buraya neden gelecekmış sanki diye düşündüm" dedi Gert. "Artie'ye, 'Tanıkları öldürmeye geliyor, bir kere öldürdüğünü unutma' dedim."

"Ben de ona 'biz neye tanık olduk ki' dedim. 'Unut bunları' dedim, 'Dua et de arayan gerçekten hırsız olsun. Başımıza bir de sigorta şirketinin dedektifini sararsak hapı yuttuk demektir.' Siz gevrek almaz mıydınız, küçük hanım?"

"Çok lezzetliymiş" dedi Carolyn. "Ve Bernie kimseyi öldürmedi, Bayan Blinn."

"Bana Gert diyebilirsin, canım."

"O kimseyi öldürmedi, Gert."

"Bundan hiç kuşum yok canım. Onunla tanışmak, sizi böyle görmek içimi bilemezsin ne kadar rahat ettirdi."

"O yalan yere suçlandı, Gert. O yüzden buradayız. Madeleine Porlock'u kimin öldürdüğünü bulmak için."

"Bunu bilseydik size söylemekten kaçınmazdık" dedi Arthur Blinn. "Ama biz nereden bilelim ki?"

"Onunla aynı apartmanda oturuyorsunuz. Hakkında bir şeyler biliyor olmalısınız."

Blinn'ler birbirlerine bakıp aynı anda omuzlarını silktiler. "Bizim tam altımızda değildi" dedi Gert. "O yüzden gürültülü partiler verip vermediğini ya da bütün gece müzik çalıp çalmadığını bilemeyiz."

"Bay Mboka gibi" dedi Artie.

"3-C'deki kiracı" dedi Gert. "Afrikalı'dır. Birleşmiş Milletlerde çalışıyor. Biri onun çevirmen olduğunu söylemişti."

"Davul çalar" diye Artie atıldı.

"Onu bilemeyiz, Artie" dedi karısı. "Ya davul çalıyor, ya da davul plağı."

"Aynı şey."

"Ama bunun dini bir şey olacağını düşünerek kendisine bir şey söylemedik."

"Ayrıca Gert onun yamyam olduğunu sanıyor ve adamla konuşmaya korkuyor."

"Ben onu yamyam falan sanmıyorum" diye Gert itiraz etti. "Onu da nereden çıkardın?"

Hafifçe öksürdüm. "Siz biraz Carolyn'le Bayan Porlock hakkında konuşun" dedim. "Ben birkaç dakika izin isteyeceğim."

"Tuvalete mi gitmek istiyorsunuz?"

"Yangın merdivenine."

Blinn kaşlarını çatı, sonra yüz ifadesi rahatladı, başını salladı. "Tamam" dedi. "Bir an için sandım ki... Ama benim düşündüğümü boş verin şimdi. Yangın merdiveni. Elbette. Yatak odasından. Ama yolu biliyorsunuz, değil mi? Daha dün buradaydınız. Aslında ürkütücü bir fikir. Başkasının evinizde olduğunu düşünmek yani. Ama şimdi sizinle Carolyn'i tanıdıktan sonra o kadar ürkütücü değil. Fakat ilk öğrendiğimizde neler hissettiğimizi tahmin edebilirsiniz."

"Çok huzursuzluk veren bir şey olmalı."

"Aynen öyle. Huzursuzluk verici. Gert kırık cam için yöneticiye haber verdi ama burada iş yaptırtmak dış çekmekten farksızdır. Genelde Noel zamanı biraz daha insafli davrandığı için yakınlarda bir şey bekleyebiliriz sanırım. Bu arada ben rüzgâr ve yağmur girmemesi için bir parça karton yapıştırdım."

"Camınızı kırmak zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Bakın, böyle şeyler olur."

Camın kilidini açıp pencereyi kaldırdı, yangın merdivenine çıktım. Yağmur epey artmıştı, dışarısı rüzgârlı ve soğuktu. Blinn arkamdan perdeyi kapattı. Tam elini uzatmış kilitliyordu ki, camı tıklattım. Hemen elini çekti ve dalgınlığı için gülümseyerek başını salladı. Ben çelik merdivenlerden aşağı inerken o da kendi kendine gülümseyerek uzaklaştı.

Bu kere cam kesicim, yapışkan bandım ve diğer araç gerecim yanımdaydı. Porlock'un penceresinden sessizce camlardan birini söktüm, kilidi açıp pencereyi kaldırdım ve içeri girdim.

"İşte demin sözünü ettiğim şey" dedi Gert. "Dinleyin, duydunuz mu?"

"Davul sesi."

Kadın başını salladı. "Mboka bu. Ama kendi mi çalıyor, yoksa plak mı? Orasını kestiremiyorum işte."

"Sen aşağıdayken de çalıyordu" dedi Carolyn. "Bence davul çalıyor."

Ben pek seçemediğimi, zaten Porlock'un dairesinden duymadığımı söyledim.

Artie, "Duvarlardan bir şey duyulmaz" dedi. "Yalnızca pencereden ve tavanlardan duyulur. Duvar bakımından çok sağlam bir yapıdır."

"Ben genelde davul sesine aldırmiyorum" dedi Gert. "Ben de müzik çalıyorum ve ikisi birbirlerine uyuyorlar. Ancak gece yarısı çalmaya başladı mı, o zaman dayanamıyorum işte, ama şikâyet etmekten de hoşlanmıyorum."

"Gert Afrika'da gün ortası olduğunu düşünüyor" dedi kocası.

Oradan kurtulmak epey güç oldu. Bize sürekli çörek ve kahve ikram ediyorlar ve hırsızlığın girdisi çıktısı hakkında bir sürü içten sorular soruyorlardı. Sonunda kapıya varabildik. Veda ettikten sonra Gert iki adım geride kaldığı bir sırada Artie kolumu tuttu.

"Bernie, artık anlaştık, değil mi?"

"Elbette, Artie."

"Sigorta şirketi için..."

"Sen hiç merak etme. Kürk, saat ve öteki eşyalar, iddianı destekleyeceğim."

"Şimdi rahatladım işte" dedi. "Öyle bir talepte bulunmak için aklımı kaçırmış olmalıyım, ama şimdi değiştirsem rezil olurum; üstelik onca yıl o primleri neden ödedik ki? Değil mi?"

"Öyle, Artie."

"Bir şey daha var, aslında söylemeye çekiniyorum ama sen aşağıdayken Gert aklıma getirdi de."

"Neymiş o, Artie?"

"Aldığın o bilezik. Gert'indi o. Fazla bir para tutacağını sanmam."

"Birkaç yüz dolar içindedir."

"O kadar mı? Ben daha az tahmin ediyordum. Annesinindi. Acaba onu geri alma şansı var mı?"

"Ha, şimdi anladım" dedim. "Artie, bu ara zor bir durumdayım."

"Tahmin ederim."

"Ama durum normale dönünce anlaşıcağımıza eminim."

Omzuma bir şaplak indirdi. "Çok iyi. Bak, hiç acele etme, tamam mı?"

12

Ceza kesilmemiş ve çekilmemiş Pontiac bizi otobüs durağında bekliyordu. El değmemiş olan valiz arka koltuğun üzerindeydi. Bütün bunlar Carolyn'i şaşırttı ama benim zaten beklediğim şeylerdi. O otomobilde insana güven veren bir şey vardı.

Yolda Gert Blinn'in Carolyn'e anlattıklarını dinledim. Ben alt kattayken Gert bir yolunu bulup Carolyn'i sözde bir yemek tarifi vermek için mutfığa sokmuştu, ama aslında niyeti biraz dedikodu yapmaktı. Merhume Madeleine Porlock'un layığını bulduğu fikrindeydi.

"Gert biraz belirsiz konuşuyordu" dedi Carolyn. "Porlock'un fahişe olup olmadığını bilmiyorum ama yaşamının erkekler çevresinde döndüğü izlenimini edindim. Gert kendisiyle merdivende ne zaman karşılaşırsa yanında bir erkek varmış. Kirasını öyle ödüyordu sanırım."

"Hiç şaşmadım."

"Ben şaştım" dedi. "Kadını hiç görmedim ama senin tarifinden onun fahişe olduğunu asla çıkaramazdım. Senin sözünü ettiğin kadın eski cezaevi filmlerinde kadınlar gardiyanını oynayabilirdi."

"Onu ancak kötü gününde oynayabilirdi, iyi bir gününde rahatlıkla Guguk Kuşu'daki hastabakıcıyı oynardı."

"Bern, erkeklerin bir kadında ne aradıklarını bildiğimi söyleyemem ama anlattıklarından kirasını ödeyecek birine benzemiyor."

"Sen onun dolaplarını ve çekmecelerini karıştırmadın."

"Ne?"

Önümüzde aniden bir taksi durmuştu. Direksiyonu sağa kırıp önüne geçtim. Bir şey kesindi. Pontiac ile ben birbirimiz için yaratılmıştık.

"Çok miktarda seksi iç çamaşın" dedim.

"Ya?"

"İncecik şeyler. Kızıl tül ve siyah dantel. Delikli sütyenler."

"Erkekler böyle boktan şeyleri severler, ha?"

"Öyle görünüyor. Sonra bir iki tane jartiyerli kemer vardı. Pek çok meşin eşya, madeni çivileri olan o el ve ayak bileklikleri falan."

"Ortaya bir tablo çıkmaya başladı desene."

"Öyle. Ve bir dolap dolusu deriye yapışan siyah lateks giysilerden ve çeşitli kamçı ve zincirlerden söz etmedim. Ya da evlilik yardımcıları diye söz edebileceğimiz bir çekmece dolusu aletten."

Carolyn hayali bıyığını burdu. "Bu Porlock yarattığı malın gözüymüş desene."

"Hem de nasıl. O garip eşya arasında dolaşmak beni bile etkileyecekti neredeyse."

"Bunun gazetelere yansımamasına şaştım."

"Onu ben de düşündüm. Ama ortalıkta hiçbir şey yoktu, Carolyn ve ben oraya ilk gittiğimde zevkle döşenmiş bir daireden başka bir şey görmüş değildim. Polis için olayın basit olduğunu unutma: Bir kadın anlaşıldığı kadarıyla suçüstü yakaladığı bir hırsız tarafından öldürülmüştü. Kadının evini aramaları için bir neden yoktu. Kadın orada gerçekten yaşıyordu, muayenehane falan olarak kullanmıyordu. Sokak giysileri oradaydı, mutfak dolaplarında kapkaçağı, ilaç dolabında kulak temizleyici pamuğuyla diş macunu vardı."

"Para buldun mu? Mücevher falan?"

"Mutfakta bozuk paralarını biriktirdiği bir kavanoz vardı. Yatak odası çekmecelerinden birinde ufak tefek bir iki parça mücevher vardı ama hiçbirisi değerli değildi. Eğer demek istediğin oysa, herhangi bir şey çalmadım."

"Merak ettim de."

Arkamızda bir siren sesi duyuldu. Yol vermek için sağa yanaştım. Mavi beyaz polis arabası yanımdan cılgınlar gibi geçerek kırmızı ışığı aştı. Ben aynı ışığın yeşile dönmelerini beklerken önümüzden iki devriye polisi geçti. Bıyıklı olanı copunu çevirerek numaralar yapıyordu. Bir an durup bize bakınca Carolyn koluma sarıldı ve polisler yollarına devam edene kadar da bırakmadı.

"Tanrım" dedi.

"Kaygılanacak bir şey yok."

"Kafasının üzerinde bir lambanın yandığını görür gibi oldum. Çizgi romanlarda olduğu gibi. Seni tanımadığına emin misin?"

"Kesinlikle. Aksi halde daha yakından bakmak için yanıma gelirdi."

"Sen ne yapardın?"

"Bilmem. Kırmızı ışıkta geçtim herhalde."

"Tanrım."

Konunun değişmesinin iyi olacağını hissettim. "Sana bir armağan getirmeyi düşünmüştüm" dedim. "Kürk bir ceket. Çok esaslı."

"Ben kürk sevmem."

"Ama bu çok iyiydi. Arvin Tannenbaum etiketi vardı."

"Bu iyi mi demek?"

"Kürkçülerin en iyisi. Kürkler hakkında pek bilgim yoktur, ama etiketleri tanırım. Bu çok güzeldi. Kanada vaşağıydı sanırım. Ne oldu?"

"O bir kedi türüdür, Bernie, Sakın ne kadar güzel olduğunu anlatmaya kalkışma. Vaşak kürkü giymek insan derisinden abajur altında osurmaktan farksızdır. Güzel olup olmadıkları önemli değildir."

Uzaktan bir siren daha duyuldu. Sesinden can kurtaran olduğu anlaşıyordu. Bu günlerde savaş filmlerindeki Gestapo arabaları gibi ses çıkaran cankurtaranlar vardı.

Bu son düşünce Carolyn'ın abajur hayaliyle birleşince konunun bir kere daha değişmesi gerekti. "Peruk oradaydı" dedim. "Dükkâna gelirken taktığı turuncu olanı. Demek ki, ilaçlı beynimin yarattığı bir hayal değilmiş. Virgilius'un Eclogues'ini alan oymuş."

"Birinin onu tanıyacağından korkmuş olmalı."

Başımı salladım. "Daha sonraki bir karşılaşmamızda kendisini tanımamam için de takmış olabilir. Ama bunun da fazla bir anlamı yok Whelkin'in onu tanıyacağından korkuyordu sanırım. Whelkin beni onun evine gönderdiğine göre önceden tanıyorlardı. Ama onları birbirlerine bağlayacak daha somut bir şey olmasını isterdim."

"Ne gibi?"

"Fotoğraflar, örneğin. Evde bir tomar fotoğraf bulacağımı umuyordum. Dolap dolusu kırbacı ve zinciri olan insanlar Polaroid fotoğraf düşkünleri olurlar. Ama bir tane bile bulamadım."

"Fotoğraf varsa katil almış olabilir."

"Mümkündür."

"Ya da hiç yoktu. Eğer kadın evdeki tek kişiye fotoğraf çekecek kimse olmazdı. Fotoğraf makinesi buldun mu?"

"Hayır."

"O zaman resim yoktu demek."

"Herhalde."

Ondördüncü Sokak'a sapıp batıya doğru yol aldım. Carolyn garip bir tavırla bakıyordu bana. Kırmızı ışıkta durup baktığımda düşünceli bir ifadeyle beni süzmekte olduğunu gördüm.

"Sen benim bilmediğim bir şey biliyorsun" dedi.

"Ben yalnızca kilitleri açmasını bilirim. Hepsi bu."

"Başka bir şey."

"O senin hayalinde."

"Sanmıyorum. Daha önce çok gergindin, şimdiye çok rahatsın."

"Bu yalnızca kendine güven ve bir huzur duygusu" dedim. "Merak etme, yakında geçer."

Carolyn'ın apartmanının öteki köşesinde sabah saat yediye kadar park yasağı olmayan bir yer buldum. Pontiac'ı oraya sokup valizimi aldım.

Kapıda bizi kediler karşıladı. Carolyn hayvanların başlarını okşadı. "Aferin size, çocuklar. Arayan oldu mu? Size öğrettiğim gibi mesaj aldınız mı bakayım? Bernie, eğer bir içki saati değilse, o içki reklamları bizi yıllardır aldatıyorlar demektir. Tamam mı?"

"Elbette."

"Skoç? Buzlu mu? Soda?"

"Evet, evet ve hayır."

O içkileri hazırlarken ben valizimi boşalttım, sonra oturup bir iki yudum viski içecek kadar rahatladım. Gergin yaylarımla biraz gevşemesini bekledim ama ondan çok önce ayağa fırladım.

Carolyn kaşlarını kaldırarak baktı.

"Otomobil" dedim.

"Ne olmuş otomobile?"

"Onu aldığım yere bırakmak istiyorum."

"Şaka ediyorsun."

"Çok işime yaradı, Carolyn. Bu iyiliğini ödemek istiyorum."

Kapıda durakladım, elimi arkama uzatıp belimden bir kitap çıkardım, masanın üstüne bıraktım. Carolyn bir kitaba, bir bana baktı.

"Ben yokken okumak için" dedim.

"Nedir o?"

"Eh, Virgilius'un Eclogues'i değil" dedim.

13

Otomobili geri götürmek içimi rahatlatmıştı, insan talihine tükürmemeli, diye söylendim. Takımları kazanma yoluna girmişken çoraplarını hiç değiştirmeyen futbolcuları düşündüm. Kazanıyor olsam bile benim çoraplarımı değiştirme zamanı gelmişti. Bir duş ve bir elbise değişikliği iyi olacaktı.

Sol elim direksiyonda, sağ elimin parmaklarıyla yanımdaki koltukta trampet çalarak Onuncu Cadde'ye çıktım. Kırklı sokakların birinde benzin göstergesine baktım, ibre yarıyı gösteriyordu. Araba sahibine bir iyilik borcum olduğu için Onbirinci Cadde'ye geçtim ve Ellibirinci Sokak köşesinde açık bir benzinci buldum. Depoyu doldururken eksilen yağı da ilave ettirdim.

Yetmiş Dördüncü Sokak'taki park yerim beni bekliyordu ama Max ile sahibi görünürlerde yoklardı. Otomobili kilitledim, güneye doğru giden bir taksi bulmak için West End Caddesi'ne yürüdüm. Hafif yağmur çiseliyordu ama taksi de çok geçmeden geldi. Ve şansa bakın ki, gelen ayaklarımı rahatça uzatabileceğim bir Checker'di.

İşlerin iyiye gitmeye başladığını hissedebiliyordum.

Alışkanlıklarına uyarak taksiden Arbor Court'tan bir iki blok geride inip Carolyn'in apartmanına kadar yürüdüm. Carolyn beni kapıda karşıladı. Ellerini beline dayayıp, "Sen sürprizlerle dolu bir insansın" dedi.

"Çekiciliğimin bir kısmı da bundan gelir."

"Doğru. Doğrusunu istersen ben şiirden pek anlamam. Bir zamanlar kendini Edna St. Vincent Millay sanan bir sevgilim vardı ve bu da beni şiirden iyice soğuttu. Kitabı nerede buldun?"

"Porlock'un dairesinde."

"Benimle dalga geçme, Bernie. Ben de Jefferson Market Kütüphanesi'nden aldığını sanmıştım. Evin neresinde? Açıktaydı mıydı?"

"Hayır. Dolabın rafında, bir ayakkabı kutusunun içindeydi."

"Senin için sürpriz olmalı."

"Eh, öyle denebilir."

"Bucklow Kalesi'nin Alınışı. Fazla okudum diyemem, iki üç sayfasını şöyle bir karıştırdım ve daha sonrasının daha iyi olacağını tahmin etmedim."

"Haklıydın."

"Kitabın orada olduğunu nasıl bildin, Bern?"

Mutfığa gidip birer içki hazırladım. Birini Carolyn'e uzatırken kitabın orada olacağını bilmediğimi ve hatta bulma umudumun bile olmadığını itiraf ettim. "Ne aradığını bilmemek bir avantajdır" dedim. "Çünkü o zaman ne bulacağını da bilemezsin."

"Gördüğünde anlamam yeterli zaten. Artık senin tılsımlı bir yaşamın olduğuna inanıyorum, Bernie. Önce kitabın sende olduğunu belirten bir ilan yayınlıyorsun, sonra da bir ayakkabı kutusunu açıp kitabı içinde buluyorsun. Katil onu neden oraya saklamış?"

"O saklamamış. Bulsaydı alıp götürürdü."

"Porlock mu saklamış?"

"Herhalde. Beni uyuttu, üstümü aradı, kitabı alıp dolaba sakladı ve ondan sonra kapıyı açarak katili içeri aldı. Evde benimle ondan başka kimse yoktu demek, yoksa adam kitabı sakladığını görürdü. Adamı içeri aldı, o da kadını öldürdü, tabancayı elime sıkıştırdı ve çıkıp gitti."

"Kitabı almadan."

"Evet."

"Kitabı almadan kadını neden öldürsün ki?"

"Belki de adamın kitapla bir ilgisi yoktu. Belki onun ölümünü istemek için başka bir nedeni vardı."

"Ve adam bir rastlantıyla tam o zaman geldi ve seni orada görünce de cinayeti üstüne atmak istedi, öyle mi?"

"Her şeyi düşünüp çıkarmış değilim, Carolyn."

"Bunu görebiliyorum."

"Belki de önce kadını öldürüp kitabı aradı ama bulamadı. Ancak evde bir arama yapıldığını gösteren bir belirti yoktu. Aşk koltuğunun üstündeki ceset dışında her şey yerli yerindeydi. Kendime geldiğim zaman yani. Bu akşam orada ceset falan yoktu."

"Ya Pontiac'ın bagajında?"

Yüzüne baktım. "Ama tebeşir izleri bırakmışlar. Aşk koltuğunda ve yerde, cesedin olduğu yerin çevresinde. İnsan elinde olmadan ürperiyor." Kitapla kadehimi alıp koltuğa yürüdüm. Archie koltukta kıvrılmış yatıyordu. Kitabı ve kadehi bırakarak onu indirdim, ben oturdum, o da hemen kucağıma atlayıp merakla sayfalarını çevirdiğim kitaba baktı.

"Okuyabildiğine yemin ederim" dedi Carolyn. "Ubi'nin kitaplarla arası iyi değildir ama Archie omzum üzerinden okumaya bayılır. Ya da daha doğrusu, omzumun altından."

"Bir kedi Kipling'i sevmelidir" dedim. "Şöyle Böyle Hikâyeler'i hatırlıyor musun? 'Ben tek başıma dolaşan bir kediyim ve her yer benim için birdir.'"

Archie testere sesi çıkararak mırıldandı.

"Seninle tanıştığımda köpeğin vardır diye düşünmüştüm."

"Neden?"

"Dükkân yüzünden."

"Fino Fabrikası mı?"

"Evet."

"Başka ne yapabilirdim ki, Bernie? Kedi kuaförü açamazdım ya. Kediler kendi bakımlarını kendileri yaparlar."

"Orası doğru."

Kitaptan bir iki sayfa daha okudum. İçimde beni rahatsız eden bir şey vardı. Baş sayfayı açıp H. Rider Haggard'a yazılan ithafı okudum. Kipling'i Sumey'deki masası başında kalemını hokkaya batırıp kitabı en yakın arkadaşına ithaf ederken düşündüm, Kitabı kapattım, elimde birkaç kere çevirdim.

"Bir aksilik mi var?"

Başımı salladım, kitabı bir yana bırakıp Archie'yi yere indirdim. "Ben de kediler gibiyim" dedim. "Kendime bakma zamanım geldi. Bir duş yapacağım."

Bir süre sonra yine koltukta oturuyordum. Üzerimde temiz giysiler vardı ve kendi jiletimle tıraş olmuşum.

"Bir gazete alabilirim" dedi Carolyn. "Saat on biri geçti. Yarının Times'ı çıkmıştır."

Haberleri dinlemiştik ve Porlock cinayeti hakkında herhangi bir şey yoktu. Gazetede de bir şey olmayacağını söyledim.

"Bizim ilan çıkmış olacak" dedi.

"Bu saatte en yakın gazeteci nerededir?"

"Greenwich Caddesi'nde bir tane var ama saat birde falan kapandığı için Times'ın ilk baskısı oraya gelmez. Metro istasyonunda açık bir yer vardır."

"Orası çok uzak."

"Yürümeye aldırılmaz."

"Yine de yağmur yağıyor ve çok uzak. İlane bakacağız da ne olacak?"

"Çıktığından emin olmak için."

"Anlamsız. Birileri ya görecektir ya da görmeyecek, telefon ya çalacak ya da çalmayacak, bize beklemekten başka yapacak iş yok işte."

"Öyle. Ama yine de yapacağımız bir şey olsaydı."

"Bu gece benim için epey dolu geçti."

"Haklısın."

"Biraz da tembellik etmek istiyorum, doğrusunu istersen. Burada kendimi tertemiz hissederek oturmak hoşuma gidiyor. Belki bir iki dakika sonra bir içki daha içer, sonra da yatarım, insanların Times'ın Küçük İlanları'nı okuyup okumadıklarını bilmiyorum ama meyhane baskısını almak için acele edeceklerini de hiç sanmam."

"Doğru."

"Telefon bir süre çalmayacak, Carolyn."

Ve telefon o anda çalmaya başladı.

Birbirimize baktık, ikimiz de kıpırdamadık, telefon çalmayı sürdürdü. "Sen aç" dedi Carolyn.

"Neden?"

"İlan hakkında çünkü."

"İlanla ilgili değil."

"Elbette ilanla ilgili. Başka kim eder ki?"

"Belki yanlış numaradır."

"Bernie, Allah aşkına..."

Kalkıp telefonu açtım. Bir saniye kadar konuşmadım, sonra, "Alo?" dedim.

Yanıt yoktu.

Bir iki kere daha "alo" dedim. Karşımda Archie olsaydı çok daha çabuk bir karşılık alırdım, Elimdeki almaca baktım, son bir "alo"dan sonra, "Güle güle" dedim ve telefonu kapattım.

"İlginç konuşma" dedi Carolyn.

"İyi ki ben açmışım. Gerçekten çok fark etti."

"Biri ilanı kimin verdiğini öğrenmek istedi. Sesini duyduklarına göre artık senin verdiğini biliyorlar."

"Bir dakikalık sessizlikten ne kadar da çok şey çıkarıyorsun."

"Belki de ben açsaydım daha iyi olurdu."

"Belki de gerçekten yanlış numaraydı. Ya da bir telefon sapığı. Derin soluklar duymadım ama bu işe yeni başlamış da olabilir."

Carolyn bir şey söyleyecek oldu, sonra ekmek kızartacağından fırlayan dilim gibi havaya fırladı. "Ben bir içki daha içeceğim. Ya sen?"

"Küçük bir tane."

"Senin olduğunu biliyorlar, Bernie. Şimdi numaradan adresi bulurlarsa..."

"Bulamazlar."

"Ya arayan polis. Polis telefon şirketinden istediği bilgiyi alabilir, değil mi?"

"Belki. Ama polisin Kipling kitabından haberi yok ki."

"Bilemem."

Carolyn içkimi verdi. Düşündüğümde daha doluydu kadeh, ama ses etmedim. Carolyn'in sinirliliği bulaşıcıydı. En iyisi gidip yatmaktı.

"Ayrıca ilan ilk baskıya yetişmemiş bile olabilir" dedim.

"Gidip bir bakabilirim..."

"Saçmalama." Kitabı alıp şöyle bir karıştırdım. Aklıma kendi evimde elimde yine aynı içki olduğu halde, başarılı bir hırsızlığın heyecanı ile aynı şeyi yaptığım geldi. Eh, aynı kitabı bir daha çalmıştım ama her nedense bu kere aynı başdöndürücü heyecanı hissetmiyordum.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Bilincimin hemen kıyısında bir düşünce...

İçkimi bitirdim ve gidip yattım.

Telefondan yarım saat sonra ikimiz de yatmıştık. Saatli radyo hafif bir müzik çalıyordu ve yarım saat sonra o da kendiliğinden kesilecekti.

Tam uykuya dalmak üzereydim ki, sokak kapısına yaklaşan ayak sesleri duydum. Pek önemsemedim; Carolyn zemin katta oturuyordu ve gece boyunca yaklaşan ayak sesleri kapının önünden geçip yukarı çıkmışlardı. Sesler bu kere kapının önünde durdu ve bu gerçek bilincime işlerken kilitte dönen anahtar sesi duydum.

Yatakta doğruldum. Anahtar çevrildi. Yanımdaki kedi heyecanla doğrulmuştu. Kilitlerden ötekisine bir anahtar sokulurken Carolyn de kanapenin üzerinde doğrulup hafifçe bana seslendi.

Kapı açıldığında ikimiz de kalkmıştık. Bir el uzanıp tavan lambasını yaktı, Gözlerimizi kırıştırarak öylece kaldık.

"Rüya görüyorum" dedi Randy. "Bunların hiçbirisi gerçek olamaz."

Omuzlara kadar kestane rengi saçlar. Geniş bir alın, uzun oval bir yüz. iri gözler, 'O' biçiminde bir ağız.

"Randy, hiç de sandığın gibi değil" dedi Carolyn.

"Değil elbette. Karşılıklı iskambil oynuyordunuz. Kediler rahatsız olmasın diye ışıkları söndürmüştünüz. Yoksa geceliğini neden giyesin, değil mi, Carolyn?"

"Çok yanılıyorsun."

"Biliyorum. Böyle yarım yamalak bilgiyle sonuç çıkarırım hep. Sen hiç olmazsa sıcak bir şeyler giymişsin. Zavallı Bernie ise donu içinde tir tir titriyor. Neden ısınmak için birbirinize sokulmuyorsunuz, Carolyn? Ben aldırırmam, istediğinizi yapabilirsiniz."

"Randy, anlamıyorsun."

"Bak, bunda çok haklısın. Bu ana kadar ne olduğunu biliyorsun sanmıştım. Cinsel kimlik krizi konusunda biraz geç kalmadın mı?"

"Lanet olsun, Randy..."

"Lanet olsun. Bak bunu doğru söyledin şimdi. Telefonda Bernie'nin sesini tanıır gibi olmuşum. Ve birden dilim tutuldu Telefonu kapattıktan sonra herhalde masum bir şey, dedim kendi kendime. İkiniz zaten arkadaşınız, öyle manyakça davranmama gerek yoktu."

"Lütfen beni dinler misin?"

"Hayır, sen beni dinle. Kendi kendime, Miranda, nasıl olsa anahtarın var, git sen de onlara katıl ve saçmaladığını gör dedim. Hatta şansım varsa evde yalnız olurdun ve aramızı düzeltirdik. Ama, sana lanet olsun, Carolyn. Al anahtarlarını, orospu. Bir daha ikinizi suçüstü yakalamayacağım. Bundan emin olabilirsin."

"Randy, ben..."

"Al anahtarlarını dedim sana. Ve sanırım sende benim anahtarlarım vardı. Zahmet olmazsa, ver onları bakalım."

Bir şey söylemeye çalıştık ama boşunaydı. Kadının duymak istediği bir şey yoktu. Carolyn'in anahtarlarını verdi, kendininkileri aldı ve kapıyı çarparak gitti.

Carolyn ile birbirimize baktık. Ubi yatağın altına saklanmıştı. Archie ise iskemlenin üzerinde esnemekteydi. Carolyn gidip kapıyı kilitledi.

14

Kişisel ilanlar, Times'ın ikinci bölümünün son sayfasındaydı. Bizimki, on dört yaşında evinden kaçmış bir oğlanın ana babasınınkinin altına yerleştirilmişti.

İlanımızı üç dört kere okuyunca gereğinin yapıldığına karar verdim. Henüz bir yanıt gelmemişti ama bunun için daha erkendi; Carolyn sabah erkenden kalkmış, kedileri besledikten sonra gazeteyi almaya gitmişti. Bu saatte kitapla ilgilecek kişiler henüz yataklarında olmalıydılar. Eğer Carolyn ve benim gibi sabah kahvesini içmekteyseler bile, Kişisel İlanlar'a gelene kadar daha bütün gazeteyi okuyacaklardı. Günlerden Cumartesi'ydi. Günlük Times son yıllarda kış uykusuna hazırlanan bir ayı gibi kat kat şişmişse de, Cumartesi günleri epey ince çıkardı. Diğer yandan pek çok insan Pazar gününün gazetesine hazırlanmak için Cumartesi günü gazete almazdı ve böylece de bizim olası müşterilerimiz ilanı hiç görmeyebilirlerdi. İlan bir hafta çıkacaktı ama şimdi arka sayfalardan birindeki o üç beş satırı görünce tüm cesaretim kırılmıştı. Buna güvenemeyiz diye düşündüm. En iyisi mümkün olduğu kadar çabuk bir yedek plan hazırlamak gerekiyordu.

"Gazeteyi almaya gittiğime sevindim, Bernie" dedi.

"Ben de. Umarım bu zahmete girmiş olan bir tek sen değilsindir."

Carolyn'in elinde gazetenin birinci kısmı vardı, bir yeri göstererek, "Şunu okusan iyi olur" dedi.

Alıp okudum. Arka sayfalardan birinde, uluslararası haberlerin arasında yerini pek bulamamış birkaç satırlık bir haber vardı. Perşembe günü Doğu Yakası'ndaki evinde Madeleine Porlock'u öldürmekten sanık olarak polis tarafından aranan Bernard Rhodenbarr bir gece önce polisin elinden kıl payı kurtulmuştu. Onbirinci Sokak'ta Barnegat Kitabevi'ne girerken bir polis memuru tarafından fark edilen Rhodenbarr tabancasını çekip polisle çatışmaya girmişti. Polis ayağından hafif bir yara almış, St. Vincent Hastanesi'nde tedavi edildikten sonra taburcu edilmişti. Sözü edilen dükkânın sahibi de olan hırsız yayan olarak kaçmıştı.

Son paragrafta da Rhodenbarr'ın bir sakal takıp başına bir sarık geçirerek kılık değiştirmiş olduğu belirtiliyordu. Memur Francis Rockland şöyle diyordu: "Ama beni kandıramadı. Biz kılık değiştirmiş insanları tanıma eğitiminden geçtiğimiz için kendisini görür görmez tanıdım."

"Sih ortaya çıktı" dedim Carolyn'e. "Kitaba sahip olmayanlardan biri, aksi takdirde aramak için dükkâna girmeye kalkışmazdı. Dün dükkânı gözetlerken gördüğün o muydu acaba?"

"Olabilir."

"Renkli basın bu habere daha çok yer verecektir. Onlar garip şeylerden hoşlanırlar ve bir hırsızın kendi dükkânına gizlice girmesinden daha garip ne olabilir? Bir de işin aslını bilselerdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Polis Sih'i tutuklayabilirdi. O zaman ben cinayet suçlamasından kurtulmuş olmazdım ama hiç olmazsa o olaydan da beni aramaya kalkışmazlardı. Ya da Sih kötü bir nişancı olabilirdi ve ben polise ateş etmekle suçlanmazdım. Bir polisi yaralamak bir sivil öldürmekten daha ağır bir suçtur; en azından polisler için. Ya da Sih ille de polis memuruna ateş edecekse, bari öldürseydi de o da beni suçlayamazdı. O zaman polis bunu benim yaptığımı söyleyemezdi."

"Polisin ölmesini istiyor olamazsın, değil mi. Bernie?"

"Hayır. Bende bu talih varken, ölmenden önce bir arkadaşına kendini kimin vurduğunu söylerdi. O zaman polis katili olurdum. Randy bunu görürse ne olacak? ilk olayı kaçırmış olmalı ki, benimle bağlantı kurmadı. Dün gece evinde bir kaçak barındırdığını söylemedi sana. İhanete uğramışlığını hissetmekle meşguldü."

"O hiç Times okumaz."

"Öteki gazeteler de yazacaktır."

"Onları da okumaz herhalde. Senin soyadını bildiğini bile sanmıyorum."

"Biliyor olmalı."

"Belki."

"Polise haber verir mi?"

"O iyi bir insandır, Bernie. Gammaz değildir."

"Ama aynı zamanda da kıskanç. Sanıyor ki..."

"Ne sandığını biliyorum. Öyle düşünmek için çıldırmış olmalı, ama ne düşündüğünü biliyorum."

"Polise adını vermeden bir ihbarda bulunmaya karar verebilir. Bunu senin iyiliğin için yaptığını düşünebilir, Carolyn."

"Bok." Tırnağını kemirdi. "Yani sence burası artık güvenli değil mi?"

"Bilemiyorum."

"Ama telefon burada ve numara da gazetede yazılı. Uzaktan nasıl cevap verebiliriz?"

"Kim telefon edecek ki?"

"Rudyard Whelkin."

"O Perşembe gecesi Madeleine Porlock'u öldürdü. Taksiye atlayıp doğruca Kennedy Havaalanı'na gittiğine ve geceyarısından önce yurt dışına çıktığına kalıbımı basarım."

"Kitabı almadan mı?"

Omuzlarını silktiler.

"Sih telefon edebilir. Beşyüz dolarına ne oldu onun?"

"Onu sormak için mi arar diyorsun yani?"

"Hayır, bunu ben soruyorum, Bern. Madeleine Porlock sana ilaç verdiği için para üstündeydi, değil mi?"

"Evet"

"Ve kendine geldiğinde cebinde yoktu."

"Doğru."

"Paraya ne oldu peki?"

"Kadın aldı. Ha, anladım. Kadın aldıktan sonra ne oldu?"

"Evet. Para nereye gitti? Dün gece kadının eşyalarını karıştırdın. Kitabın yanında yoktu, değil mi?"

"Hiçbir yerde değildi. Baktığım yerlerde yani. Katil onu da almıştır herhalde."

"Parayı bırakmaz mıydı?"

"Parayı neden bıraksın ki? Para paradır, Carolyn."

"Gazetelerde cinayet haberleri çıkar, polis, öldürülen kişinin üstünde çok miktarda para çıktığı için hırsızlığın neden olamayacağını söyler."

"O suç örgütleridir. Onlar bir insanı neden öldürdüklerinin bilinmesini isterler. Hatta polis soygun sanmasın diye cesedin ceplerine para koydukları bile olur. Bu kere katil ya parayı aldı, ya da Porlock benim aklıma gelmeyen bir saklama yeri buldu. Ya da polislerden biri kimseye göstermeden aldı. O da çok görülmüştür."

"Sahi mi?"

"Elbette. Sana bir sürü hikâye anlatabilirim. Ama neye yarar ki? Telefon çalması sözümü yarıda kesecektir."

Ve telefonun sözümü anlayacağını sanıyormuşum gibi dönüp baktım. Ama telefon daha yarım saat sessiz durmaya devam etti.

Fakat bir kere çalmaya başladıktan sonra bir daha durmayacağını sandım.

"Alo?"

"Alo? Times'da ilanınızı okudum. Doğru anlayıp anlamadığımı merak ediyorum."

"Siz nasıl anladınız?"

"Satacak bir şeyiniz var galiba."

"Evet."

"Bucklow Kalesini Ziyaret."

"Evet."

"Kiminle konuştuğumu sorabilir miyim?"

"Ben de size aynı soruyu soracaktım."

"Ah! Hele bir düşüneyim."

Sonradan edinilmiş bir İngilizce. Asyalı ve Afrikalı bir geçmiş. Çınlayan bir 's' sesi. Eğitim görmüş. Hoş bir ses.

"Pekâlâ, beyefendi. Benim bir temsilcime rastlamış olabilirsiniz. Tahminim doğruysa yakında yaptığınız bir alışverişte kendisinden fazla para aldınız. Bir dolar doksan beş sent fiyat konmuş bir kitaba beş yüz dolar ödedi."

"Kabahat benim değil. Paranın üstünü beklemeden gitti."

Kıs kıs bir gülüş. "O zaman siz tahmin ettiğim kişisiniz. Çok iyi. Çok cesursunuz, bayım. Polis sizi bir kadının ölümüyle ilgili olarak arıyor ve siz bir kitap satma çabanızı sürdürüyorsunuz. İş herşeyden önce gelir, öyle mi?"

"Şu anda paraya ihtiyacım var."

"Ülkeyi terk için herhalde. Kitap yanınızda mı? Şu konuştuğumuz anda kitap sizde mi?"

"Evet. Adınızı duyamadım galiba."

"Söylediğimi sanmıyorum. Konuşmaya devam etmeden önce belki de kitabın sizde olduğunu kanıtlatabilirsiniz."

"Kitabı telefona yapıştırabilirim, ama olağanüstü güçleriniz yoksa..."

"Lütfen kırk ikinci sayfayı açın ve ilk dördlüğü okuyun."

"Bir dakika. 'Eğer gidecek olursan Bucklow Kalesi'ne/ Ay solmaya başladığında,/ Ve çakal ulurken/ Çıldırılmış bir kadın gibi...' İsteddiğiniz bu muydu?"

Bir duraklama, "O kitabı istiyorum, bayım. Onu satın almak istiyorum."

"Güzel. Ben de satmak istiyorum."

"Fiyatınız?"

"Henüz bir fiyat biçmedim."

"Eğer bir karar vererseniz..."

"Bu pek alengirli bir iş. Kendimi korumam gerek. Dediğiniz gibi kaçacağım ve bu da durumu güçleştiriyor. Kiminle iş yapmakta olduğumu bile bilmiyorum."

"Ülkenizin bir ziyaretçisiyim, bayım. Bay Kipling'in tutkunlarından biriyim. Adım hiç önemli değil."

"Sizinle nasıl ilişki kurabilirim?"

"Bu adımdan bile önemsiz. Ben bu numarayı arayarak sizinle ilişki kurabilirim."

"Ben burada olmayacağım. Burası güvenli değil. Bana bugün saat beşte sizi arayabileceğim bir numara verin."

"Telefon numarası mı?"

"Evet."

"Bunu yapamam."

"Herhangi bir telefon olabilir. Siz saat beşte yanında olun da."

"Ben sizi on dakikaya kadar ararım, bayım."

Zırrr! Zırrr!

"Alo?"

"Kalem kâğıdınız var mı, bayım?"

"Sizi dinliyorum."

"Bu öğleden sonra beşte bu numarada olacağım. R.H4-5198."

"RH4-5I98. Saat beşte."

Zırrr! Zırrr!

"Alo?"

"Alo?"

"Alo."

"Ah. Basit bir alodan çok daha fazla şeyler söyleyebilseydin...."

"Ne söylememi isterdin?"

"Pekâlâ. Senin olacağını ummuştum. Adını yüksek sesle söylemeyeceğim, senin de benimkini söylemeyeceğine güveniyorum."

"Yalnızca kulübe telefon edip seni anons ettirmek istersem."

"Bunu yapma."

"Üye olmadığını söylediler. Olağanüstü, değil mi?"

"Sana karşı pek dürüst davranmadım sanırım, oğlum. Ama her şeyi açıklayabilirim."

"Bundan hiç kuşum yok."

"İlanından o şeyin elinde olduğu anlamını çıkarabilir miyim?"

"Şu anda bile önümde duruyor."

"Çok güzel."

"Eğer gidecek olursan Bucklow Kalesi'ne/ Ay solmaya başladığında,/ Ve çakal ulurken/ Çıldırılmış bir kadın gibi..."

"Tanrı aşkına, bana okumana gerek yok. Yoksa ezberledin mi?"

"Hayır, kitaptan okuyordum."

"Ah, kitabın sende olduğunu kanıtlamak için? Buna hiç gerek yok, evladım. Kadını vurduktan sonra kitabı arkanda bırakacak değildin herhalde? Bu alışverişi nasıl yapacağız?"

"Bir yerde buluşabiliriz."

"Olabilir. Ama ikimiz de polisin dikkatini çekmek istemeyiz. Acaba..."

"Bana saat altıda sana erişebileceğim bir numara ver."

"Neden ben seni aramıyorum,"
"O saatte nerede olacağımı bilmiyorum."
"Anlıyorum. Pekâlâ, evladım, ama ben de bu numarayı vermek istemiyorum."
"Herhangi bir numara, öyleyse."
"O nasıl oluyor?"
"Bir telefon kulübesi bul. Bana onun numarasını ver ve saat tam altıda orada ol."
"Tamam. Ben seni ararım."

Zırrr!

"Alo?"
"Chelsea 2-9419."
"Güzel."
"Saat altıda."
"Tamam."

Zırrr!

"Alo?"
"Alo. Bir ilan vermişsiniz..."
"Bucklow Kalesi'ni Ziyaret. Evet."
"Açık konuşabilir miyim? Bir kitaptan söz ediyoruz, değil mi?"
"Evet."
"Ve onu satın almak istiyorsunuz?"
"Satmak istiyorum."
Duraklama. "Anlıyorum. Kitap sizde yani."
"Eğer gidecek olursan Bucklow Kalesi'ne/ Ay solmaya başladığında,/ Ve çakal ulurken...."
"Ne dediniz?"
"Kırk ikinci sayfanın ilk dördlüğünü okuyorum."
"Buna hiç gerek yok." Bir duraklama daha. "Bu çok karışık bir iş. Belki de size adımları versem iyi olur,"
"Olur elbette."
"Demarest. Prescott Demarest. Bunun sizin için bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Adı sizin için bir anlam taşıyacak zengin bir koleksiyoncunun ajanıyım. Ama onun adını size söyleme yetkim yok. Kısa bir süre önce bu kitap kendisine teklif edilmişti. Ama teklif birden geri çekildi. Acaba aynı kitap mıydı?"
"Bilemem."
"Kendisine teklif edilen kitabın bir eşinin olmadığı söylenmişti. Anladığımız kadarıyla kitabın yalnızca bir kopyası varmış."
"O zaman aynı kitap olmalı."
"Öyle anlaşılıyor. Adınızı söylemediniz."
"Bay Demarest, işvereniniz gibi ben de mahremiyetime düşkünüm."
"Anlıyorum, Kendisiyle görüşmem gerekecek, ama fiyatınızı söylerseniz..."
"Henüz bir fiyat saptanmadı."
"Başka alıcılar da mı var?"
"Birkaç kişi."
"Kitabı görmek isterim. Başkasına teklif yapmadan önce. Eğer buluşabilirsek..."
"Şu anda konuşamam, Bay Demarest. Sizi bu öğleden sonra saat dörtte nerede bulabilirim? Bir telefonun yakınında olacak mısınız?"
"Olabilirim."
"O numarayı bana verebilir misiniz?"
"Neden olmasın? Yazın, lütfen. Worth 4-II 14. Saat dört mü demiştiniz? Telefonunuzu bekleyeceğim."

Demarest'le konuştuklarımı özetledikten sonra, "Sanırım hepsi bu kadar" dedim. "Bundan başka arayan olmayacak."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Bilemem, ama içgüdülerim öyle söylüyor. Birincisi yabancıydı ve Sih'i üstüme salan oydu. Sih Perşembe öğleden sonra geldiği için en azından o zamandan beri kitabın bende olduğunu biliyor ama yine de telefonda kitabı okuttu."

"Bu ne kanıtlar?"

"Bilemiyorum. Şu anda bilgi biriktiriyorum. Yorumlama daha sonranın işi. İkincisi Whelkin'di ve onun uluyan çakallarla pek ilgisi yoktu."

"Ne demek istiyorsun, Bernie?"

"Güzel bir soru. Whelkin benim Madeleine Porlock'u öldürdüğümü peşinen kabul etmiş göründü, O yüzden kitabın bende olmasına şaşmadı. Bu da kadını onun öldürmediğini gösterir. Ya da benim öldürdüğüme inanıyormuş gibi yapıyordu ki, bu da..."

"Evet?"

"Bilemiyorum. Geriye bir tek Demarest kalıyor ve onun yaklaşımı farklı. Adını açıkça söyledi ve telefonunu vermesi için fazla ikna edilmesi gerekmedi. Sence bu ne demek?"

"Bilmiyorum."

"Ben de." Biraz daha kahve aldım, "işleri karıştıran şey cinayet. Eğer biri Madeleine Porlock'u öldürmeseydi bir sorunum olmayacaktı. Ya da polis cinayeti bana yüklemeye kalkışmasaydı. Kitabı en yüksek parayı verene satar ve bundan sonraki iki haftamı Bahama Adaları'nda geçirirdim. O üç kişiden biri kadını öldürdü, Carolyn."

"Telefon edenlerden biri mi?"

"Evet." Saatime baktım. "Çok zamanımız kalmadı. Onları birer saat arayla arayacağım, saat dörtte Demarest'le başlayarak. Bu da bize hazırlık için iki saat bırakıyor."

"Ne hazırlığı?"

"Bir tuzak. Tuzağı kime hazırlayacağımı ve yem olarak ne kullanacağımı bilemiyorum. Ama yapacak bir şey var."

"Neymiş o?"

"Stres anında her zaman başvurduğum bir yöntem. Bir polise rüşvet vermek."

15

Telefona geldiğinde rahatsız ettiğim için özür diledim. "Karin seni rahatsız etmek istemedi ama ben önemli olduğunu söyledim."

"Sen de kimsin, be?"

"Senden yardım isteyen eski bir dostun ve düşmanın."

"Sensin, ha, evlat! Daha önce de boka bastığını görmüştüm ama şimdi boğazına kadar gömüldün artık. Nereden ediyorsun?"

"Bataklığın dibinden. Yardıma ihtiyacım var, Ray."

"Bak bu doğru işte. Eh, tam yerine geldin. Senin teslim işini ayarlamamı istiyorsun, değil mi? O Porlock karısını temizlediğinden bu yana yaptığın tek akıllıca iş. Orada kalmaya devam edersen biri nasıl olsa seni bulur. Neden vurulmak istiyorsun ki? Ve görüldüğün yerde vurulman için emir aldık, Bern, O yaptığın hiç de akıllıca bir iş değildi. Polise ateş etmek. Doğrusu emniyet bu duruma hiç de iyi gözle bakmıyor."

"Ben ona ateş falan etmedim."

"Haydi canım sen de. Herif oradaydı. Seni görmüş."

"O sakallı ve sarıklı bir palyaço gördü. Ben ne onu ne de kadını vurdum."

"Sen yalnızca kitap satarsın zaten. Hikâyeni bana anlatmıştın, unuttun mu? Bak, başına bir iş gelmez artık. Teslimini ayarlarım ve bunu takdir etmediğimi de sanma. Beni amirlerimin gözünde yükseltecektir, sen de canını kurtarmış olacaksın. Kendine iyi bir avukat tutarsın ve kimbilir, belki mahkemede paçanı kurtarırısın bile. En kötüsü birkaç yıl yatarsın işte. O da zaten bilmediğin bir şey değil."

"Ray, sana kimseyi...."

"Kötü olan tek şey vurulan memurun genç olması. Eskilerden birini vursaydın bir iki bin dolara işi kapatırdı. Ama eskilerden olsaydı ayağından vurulmayı bekleyeceği yerde o seni vururdu ya."

Bir süre daha böyle devam ettik; ben suçsuzluğumu iddia ettim, o da eğer anlaşılmaya yanaşırsam herhalde karatahtaya yüz kere 'Bir daha hırsızlık yapmayacağım' diye yazarak kurtulacağımı söyledi durdu. Sonunda vites değiştirip ondan istediğim belirli bir şey olduğunu söyledim.

"Ya?"

"Elimde üç telefon numarası var. Onları araştırmanı istiyorum."

"Sen aklını mı kaçırdın, Bernie? Telefon izlemek için neler gerek, haberin var mı senin? Önceden hazırlık yapacaksın, telefon şirketinde birini başka bir hatta bekleteceksin, sonra konuştuğun kişiyi en az iki dakika da telefonda tutacaksın, aksi halde yerini saptamaları imkânsızdır. Ondan sonra da..."

"Ben izlenecek üç numarayı zaten biliyorum, Ray."

"Ne?"

"Numaraları biliyorum. Senden yerlerini saptamanı istiyorum."

"Ya."

"Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Düşündü. "Elbette. Ama neden yapayım ki?"

Gayet iyi bir neden söyledim.

İyi nedenimi bir iki dakika kadar tartıştıktan sonra, "Bilemem" dedi. "Gayet büyük bir riske giriyormuşum gibi geliyor."

"Ne riski? Bir telefon edeceksin, hepsi bu."

"Bu arada bir kanun kaçağı ile işbirliği yapıyorum. Duyulursa hiç de hoş olmaz."

"Kim duyacak ki?"

"Böyle şeyler hiç bilinmez. Bir şey daha var: Sözünü nasıl yerine getireceksin? İyi konuşuyorsun ama bunu nasıl gerçekleştireceksin ki? Ya poligonda iyi puanlar alan çaylağın biri seni temizlerse ben ne olacağım, Bern?"

"Sen hiç olmazsa sağ kalacaksın. Bir de benim nerede olacağımı düşünsene."

"İşte o yüzden teslim ol diyorum ya."

Sahip olduğumdan belki de biraz fazla güvenle, "Kimse beni vurmayacak" dedim. "Verdiğim sözü de tutacağım. Seni hiç aldattım mı?"

"Eh..."

"Ray, bütün yapacağın bir iki telefon etmek. Bu bir denemeye değmez mi?"

"Bu konuşmayı yaptığımızı eğer birine söyleyecek olursan..."

"Ray, böyle bir şey yapmayacağımı bilecek kadar tanırsın beni."

"Doğru, esaslı adamsındır. Tamam, ver numaraları bakalım."

Numaraları verdim, o da tekrar etti.

"Tamam" dedi. "Şimdi olduğun yerin numarasını ver ki, ilk fırsatta seni arayayım."

"Tabii, buranın numarası..." Tam telefonun üstündeki numarayı okuyordum ki, Carolyn kolumu yakaladı, korku dolu gözlerle yüzüme baktı. "Bu doğru olmaz, Ray" dedim. "Telefonun nerede bulunduğunu öğrenmek senin için bu kadar kolaysa..."

"Bern, sen beni ne sanıyorsun?"

Bunu duymazlıktan geldim. "Ayrıca, ben kapıdan çıkmak üzereyim. En iyisi benim seni aramam. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Telefon şirketinin göstereceği işbirliğine bağlı."

"Yarım saat diyelim mi?"

"Tamam. Oldu. Beni yarım saat sonra ara, Bernie."

Telefonu kapadım. Carolyn de, kediler de beklentiyle bana bakıyorlardı. "Bir fotoğraf makinesi" dedim. "Ne?"

"Bir fotoğraf makinesi bulmak için yarım saatimiz var. Karanlık odası olup film banyo etmekle uğraşan birini tanıımıyorsan Polaroid olmalı. Bir Polaroid'e ihtiyacımız var. Sende yoktur herhalde?"

"Hayır."

"Ödünç alabileceğin biri var mı? Gidip bir tane satın alma fikri hoşuma gitmiyor. Mağazalar şimdi kalabalıktır ve Village'da Polaroid satılıp satılmadığını bilmiyorum. Ondördüncü Sokak'ta satan bir iki yer var ama, onlar da daha yoldayken insanın elinde parçalanır. Üçüncü Cadde'de rehinci dükkânları var, ama kelleme fiyat biçilmişken oraya da gitmek istemem. Ama sen gidip bir tane satın alabilirsin."

"Ne alacağımı bilmek isterdim. Eve getirdiğimde çalışmadığını görürsek hiç hoş olmazdı. Fotoğraf makinesini ne yapacağız ki?"

"Bir iki resim çekeceğiz."

"Bak, bu aklıma gelmezdi işte. Randy'nin o anda içeri girmesi yazık oldu. Onda o yeni Polaroidlerden bir tane vardır. Resmi çekersin ve daha parmağını düğmeden kaldırmadan tab edilmiş olur."

"Randy'de Polaroid mi var?"

"Öyle dedim ya. Sana geçen hafta kedilerin resimlerini göstermedim mi?"

"Gösterdin galiba."

"Eh, onları o çekti işte. Ama aramızda bir ilişki olduğuna inandığı ve herhalde birbirimizin müstehcen resimlerimizi çekeceğimizi sandığı için ondan isteyemem. Zaten evde de yoktur."

"Bir telefon et bakalım."

"Dalga mı geçiyorsun? Onunla konuşmak istemiyorum,"

"Telefonu açarsa kapatırsın."

"O zaman neden telefon edeyim ki?"

"Evde değilse, gidip fotoğraf makinesini alabiliriz."

"Aman ne güzel." Telefona uzandı, sonra elini geri çekti. "Unuttuğun bir şey var. Dün gece anahtarlarını geri vermiştim."

"Ee?"

"Ne?"

"Anahtara kimin ihtiyacı var ki?"

Carolyn yüzüme baktı, güldü, başını sallayarak telefona uzandı.

Randy Yedinci Cadde ile Hudson arasındaki Morton Sokağı'nda bodur bir tuğla apartmanın beşinci katındaki küçük bir stüdyo dairesinde oturuyordu. New York inşaat yasalarında yedi katlı ve daha yüksek binalarda asansör zorunluluğu vardır. Bu altı katlı olduğundan yürüyerek çıkmak zorunda kaldık.

Kilitler çocuk oynacağıydı. Marketten aldığım öteberiyle bile göz açıp kapayıncaya kadar açabilirdim. Yanımda profesyonel araçlarım olunca Wehrmacht'ın Lüksemburg'u ezdiği gibi ezip geçtik hepsini. Sonuncu kilit açılınca Carolyn'e baktım. Ağzı ardına kadar açıldı ve mavi gözleri hiç görmediğim kadar irileşmişti.

"Ben anahtarla bile bundan uzun sürede açarım" dedi.

"Eh, bunlar ucuz kilitler. Ve biraz da gösteriş yaptığım itiraf etmeliyim. Seni etkilemek istiyordum."

"Başarılı oldun. Çok etkilendim."

Speedy Gonzales'ten bile hızlıydık. Fotoğraf makinesi Carolyn'in tahmin ettiği gibi konsolun alt çekmecesindeydi. Askılı bir kutu içindeydi ve kutunun bölmesinde bol miktarda film vardı. Carolyn kayışı omzuna geçirdi, kilitleri eski haline getirdim ve eve döndük.

Ray'e yarım saat sonra arayacağımı söylemişim ve yalnızca bir iki dakika geciktim. Bu defa telefona kendisi çıktı. "Arkadaşın dolaşmayı pek seviyor olmalı" dedi.

"Ne?"

"Üç telefon numaralı herif. Çok geniş bir alanda dolaşiyor. Rhinelander numarası Yetmiş Beşinci Sokak ve Madison Caddesi köşesindeki telefon kulübesi. Chelsea numarası da bir kulübe. Gresham Oteli'nin lobisinde. Beşinci ve Altınca Caddeler arasında Yirmi Üçüncü Sokak'ta."

"Bir dakika" diyerek not aldım. "Tamam. Ya ötekisi?"

"O da Wall Street bölgesinde. Pine Sokağı on iki numara."

"O da telefon kulübesi mi?"

"Hayır. On dördüncü katta bir büro. Tontine Ticaret Şirketi. Bern, mantoya gelelim, tamam mı? Çiftlik vizonu dedin, değil mi?"

"Evet."

"Ne renkti?"

"Gümüşümsü mavi."

"Ve modağa uygun? Emin misin?"

"Kesinlikle. Üzerinde Arvin Tannenbaum etiketi var, Ray. Ondan üstünü yoktur."

"Ne zaman alacağım?"

"Noel'e daha zaman var, Ray. Bir sorun değil."

"Seni namussuz. Manto elinde değil demek?"

"Elbette değil, Ray. Ben emekli oldum. Hırsızlıktan vazgeçtim artık. Çalıntı manto ne arasın bende?"

"Öyleyse onu nereden buldun?"

"Senin için gidip alacağım, Ray. İçinde bulunduğum şu beladan hele bir. sıyrılalım da."

"Ya sıyrılamazsan, Bern? Sonra ne olacak?"

"Yakamı sıyırmam için dua et, yoksa senin manto uçup gider."

16

Taksiye binip Pontiac'a gittim. Arabayı geri getirdiğimde Carolyn de Polaroid'in inceliklerini öğrenmişti. Bunu ben kapıdan girerken deklanşöre basarak gösterdi. Resim gözlerimin önünde makineden çıkıverdi. Şaşkın görünüyordum, hatta biraz ürkümüş. Carolyn'e o resmi büyültmeye niyetim olmadığını söyledim.

"Kedilerden daha iyi modelsin sen" dedi.

"Ubi kıpırdamadan durmadı, Archie de gözlerini şaşı yaptı."

"Archie hep öyle yapar."

"Birmanya türü de ondan. Resmimi çekmek ister misin?"

"Elbette."

Carolyn'in üzerinde koyu gri balıkçı yaka bir kazak ve lacivert kadife pantolon vardı. Fotoğraf için bakır düğmeli bir ceket giyip başına bir bere geçirdi. Sonra masanın kenarına oturdu, bacak bacak üstüne attı ve sevimli bir haylaz çocuk gibi objektife doğru sırtıttı.

Randy'nin makinesi bütün bunları gayet güzel tesbit etmişti. Sonucu birlikte inceledik. "Yalnızca bir puro eksik" dedi Carolyn.

"Sen puro içmezsin."

"Poz vermek için, O zaman tam da Bonnie ve Clyde olurum."

"Sence hangisine benzerdin?"

"Aman çok komik. Havayı yumuşatmak için biraz cins ayrımcı şakadan iyisi yoktur. Hazır mıyız?"

"Sanırım. Blinn'lerin bileziğini aldın mı?"

"Cebimde."

"Fotoğraf makinesine alıştın mı?"

"Kullanması bir asansörün düğmesine basmak kadar kolay."

"Gidelim o halde."

Kaldırma çıkınca, "Carolyn, sana bakınca kimsenin aklına Faye Dunaway gelmez ama bugün gerçekten çok esaslısın" dedim.

"Ne demek oluyor bu?"

"İnsanın yanında olman bir hoş oluyor doğrusu,"

"Neler oluyoruz? Askerlere savaşa girmeden son konuşma mı?"

"Onun gibi bir şey işte."

"Eh, sözlerine dikkat et öyleyse. Gözlerim yaşarabilir ve boyalarım akabilir. İyi ki yüzüme boya sürmemişim yani."

New York'un mali kesimi hafta sonlarında o binalara zarar vermeden insanları öldüren bombalardan biri atılmış gibidir. Daracık sokaklar, yüksek binalar ve ortalıkta tek bir insan bile yok. Bütün mağazalar kapalıydı ve herkes evinde maçı seyrediyordu.

Pontiac'ı Nassau Caddesi'nde bir park yerine bıraktım, Pine Sokağı'na kadar yürüdük. 12 numara her iki yanındaki binalara tepeden bakan bir iş haniydi. Lobideki masa başında oturan bir bekçi hafta sonunun kâr amaçlı çalışmalarını aksatmadığı bir avuç işçinin giriş çıkışlarını kontrol ediyordu.

Sekiz on dakika karşı kaldırımda durduk. Bu süre içinde adamın yapacak hiç işi olmadı, içeri giren de çıkan da yoktu.. Yukarı bakınca binanın cephesinde dokuz tane ışıklı pencere saydım, Bunlardan birinin on dördüncü katta olup olmadığını anlamak bakış açım nedeniyle pek güçtü. Ayrıca, binanın on üçüncü katı olup olmadığını bilmediğimden on dördüncü katı saptamak da imkânsızdı.

Ortalıkta bir telefon kulübesi de görünmüyordu. Köşeyi dönüp bir blok ilerdeki William Sokağı'na gittim. Saat dördü iki gece Prescott Demarest'in verdiği numarayı çevirdim. Telefon ikinci çalışta açıldı ama adam ben alo demeden bir şey söylemedi. Bir gece önce ben de aynı şeyi yapabilseydim Randy'nin polaroid'ini almak için evine gizlice girmeye gerek kalmayacaktı.

"Kitap bende" dedim. "Ve paraya ihtiyacım var. Kentten ayrılmak zorundayım. Eğer anlaşmaya hazırsanız size bir teklifte bulunabilirim."

"Eğer malın gerçek olduğuna ikna olursam iyi para öderim."

"Kitabı size bu gece gösterebilirim. Eğer almaya karar verirsiniz fiyatta anlaşabiliriz."

"Bu gece mi?"

"Barnegat Kitabevi'nde. On Birinci Sokak'ta bir dükkândır."

"Yerini biliyorum. Bu sabahki gazetede bir haber vardı..."

"Biliyorum."

"Sizce orası güvenli mi?"

"Sanırım. Polis gözetlemiyor, eğer kaygınız buysa. Bugün öğleden sonra kontrol ettim." Gerçekten de Pontiac'la ağır ağır geçmiştim dükkânın önünden. "Saat on birde görüşürüz" dedim.

Telefonu kapayıp yine William ve Pine sokakları köşesine döndüm. Çok iyi olmasa da 12 numaranın girişini görebiliyordum. Carolyn'i kapının hemen karşısındaki bir çerçevenin dükkânının kapı içinde bırakmışım. Hâlâ orada olup olmadığını bilemiyordum.

Orada beş dakika kadar bekledim. Sonra binadan biri Çıkarak Nassau Caddesi boyunca yürümeye başladı. O gözden kaybolduğu anda Carolyn çerçevenin dükkânının kapı önünden inerek bana el salladı.

Hemen telefona koştum, Demarest'in numarasını çevirdim, telefonu on kere çaldırdıktan sonra kapayıp paramı geri aldım ve Carolyn'in beklediği yere döndüm. "Yanıt yok" dedim. "Bürodan çıkmış."

"O zaman resmini çektiğimiz adam."

"Yalnızca bir kişi miydi?"

"Evet. Daha önce biri çıktı ama sen o zaman telefona varmış olamayacağın için resmini çekmedim. Ondan sonra yalnızca bir kişi çıktı, onun resmini çektikten sonra sana el salladım, ondan sonra da çıkan olmadı. İşte şimdi biri geliyor. Bir kadın. Onun da resmini çekeyim mi?"

"Zahmet etme."

"Çıkış defterini imzalıyor. Demarest ise imza falan atmadı. Bekçiye el sallayıp çıktı."

"Bunun fazla bir anlamı yoktur. Ben de sanki tanışmışız gibi çok el salladım bekçilere. Eğer kendilerini tanıyormuşun gibi davranırsan, onlar da seni tanıdıklarını sanırlar."

"İşte resmi. Bize zoom objektif mi ne diyorlar, ondan gerek. Neyse ki, bu dar sokak, yoksa fazla bir şey göremezdin."

Resme baktım. Bir usta fotoğrafçının netliği yoksa da ışık iyiydi ve Demarest'in yüzü açıkça görülüyordu. İri yan, orta yaşlı, emekli bir deniz piyadesi albayını andıran kısa kesilmiş kır saçlı bir adamdı.

Yüzü tanıdık gibiydi ama nereden olduğunu çıkaramadım. Daha önce görmemiş olduğum biri değildi.

Carolyn otomobilde aynaya bakıp beresinin açısını kontrol etti. Tatmin olana kadar bir iki dakika uğraştı.

"Gerçekten çok komikti" dedi.

"Demarest'in resmini çekmek mi?"

"Birinin resmini çekmekte komik olan ne var ki? Ürkmedim bile. Onun gelip makineyi kaptığı gibi kafama indirdiğini hayal ettim bir ara, ama farkına bile varmadı. Gölgelelerinden hafif bir klik sesi. Hayır, dün geceden söz ediyordum."

"Ya."

"Randy'nin gelişinden. Yatak odası komedisi. Aslında kendince bir sonuca varması yanlıştı."

"Ama onun bakış açısında..."

"Olay herkesin bakış açısından ancak komik olabilirdi. Ama bir şeyi de kabul etmen gerek,"

"Neymiş o?"

"Kızdığı zaman çok sevimli oluyor."

Saat beşe çeyrek kala Sangfroid adındaki kokteyl salonundaydık. Burası kalın halıları, siyah ahşap ve krom dekoruyla çevresi kadar zarif bir yerdi. Masamız elli altmış santim çapında siyah bir yuvarlak. İskemlelerimiz krom ayaklı siyah vinil yan kürelerdi. Ben limonlu Perrier maden suyu içiyordum. Carolyn de martini.

"Çalıştığın zaman içmediğini biliyorum" dedi. "Ama bu içmek sayılmaz ki."

"Ne sayılır peki?"

"Tedavi. Ve tam zamanı, çünkü hayal görüyorum galiba. Sen de benim gördüğümü görüyor musun?"

"Madison Caddesi'nde yürümekte olan çok uzun boylu ve sarıklı bir beyefendi görüyorum."

"Yani bu ikimizin de hayal gördüğümüz anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Adam bir Sih. Çok ustaca kılık değiştirmiş müthiş bir hırsız katil değilse."

"Ne yapıyor?"

Adam bir telefon kulübesine girmişti. Kulübe bizim bulunduğumuz köşede ve bizden birkaç metre ilerdeydi; oturduğumuz yerden onu görebiliyorduk. Bana silahını doğrultan Sih olduğuna yemin edemezdim ama bu olasılık aklımdan geçmedi değil doğrusu.

"Sana telefon eden mi bu?"

"Sanmıyorum."

"O zaman telefon kulübesine neden girdi. Daha on dakika var."

"Belki saati ileridir."

"Orada oturup bekleyecek mi? Bir dakika. Kime telefon ediyor?"

"Bilemem. Telefonla Dua ise numarayı ondan alabilirsin."

"Telefonla Dua değil. Bir şeyler söylüyor."

"Belki Telefonla Mantra'dır ve o da ses kaydıyla birlikte söylemeye başlamıştır."

"Kapatıyor."

"Öyle" dedim. "Ve gidiyor."

Ama adam pek uzaklaşmadı. Karşı kaldırıma geçip bir butiğin kapısı içinde yerini aldı. Dünya Ticaret Merkezi kadar saklanabilmişti orada.

"Nöbete girdi" dedim. "Ortalığın temiz olup olmadığını kontrol etti. Sonra da daha önce konuştuğum adamı arayıp bunu bildirdi. İşte, şimdi de bizim adamımız geliyor."

"O nereden çıktı?"

"Herhalde Cariyle Oteli'nden. Yalnızca bir blok ötededir ve eğer sarıklı Sihleri kullanıyorsan başka nerede kalabilirsin ki? Tarih bilincin varsa Waldorfta belki. Ya da film yönetmeniysen ve Sih de kılık değiştirmiş Yul Brynner'se Sherry-Netherlands'da..."

"O olmalı. Telefon kulübesine girdi."

"Evet."

"Şimdi ne olacak?"

Ayağa kalktım, cebimden bir onluk çıkardım, saatime baktım. "Vakit geldi" dedim. "Bir telefon etmem gerekiyor, bana bir dakika izin verirsin, değil mi?"

Telefon epey uzun sürdü. Santral iki kere araya girip para atılmasını istedi ve konuşmamız da araya girilmesi hoş karşılanacak bir şey değildi. Bir ara telefonu bırakıp üç beş metre yürüyerek kulübenin camını tıklatıp paramı tasarruf etmeyi bile düşündüm.

Sonunda telefonu kapadım ve santral da hemen o anda tekrar arayarak son bir onluk daha istedi. Onu da kutuya attım ve sonra maymuncuğumu sokup kutudan harcadığım onlukları almayı düşündüm. İş zahmetine

değmeyeceği için aslında telefon kutularını hiç açmam, ama herhalde hiçbir güçlüğü olmasa gerekti. Aklımı başıma toplayana kadar bir dakika deliği incelemedim desem yalan olur doğrusu.

Carolyn buna bayılırdı diyerek olanları anlatmak için masaya döndüm. Carolyn yerinde değildi. Perrier'imdeki buzlar erimişti. Camdan dışarı baktım. Köşedeki telefon kulübesi boştu ve Sih de yerinde değildi.

Carolyn tuvalete mi gitmişti? Eğer öyleyse fotoğraf makinesini de yanına almıştı. Ona tuvaletten dönmesi için bir dakika daha tanıdım, sonra bardağımın altına bir beş dolarlık sıkıştırıp oradan çıktım.

Sih'e bakındıysam da yine göremedim. Karşıya geçip Cariyle yönünde yürümeye başladım. Bobby Short'un tatilden döndüğünü okumuştum bir yerde ve yıllardır Ella Fitzgerald'a eşlik eden Tommie Flanagan Bemelmans Salonu'nda solo çalışıyordu. New York'ta bundan güzel bir gece geçirilemezdi ve ben çoktandır geceleri çıkmıyordum. Bu pislik temizlendikten sonra bu parıltılı mahalleyi bir daha ziyaret etmeliydim.

Bu pislik temizlenmediği takdirde de uzun yıllar bir daha buraya uğrayacağım yoktu.

Bu sıkıntılı düşüncelere dalmış yürürken solumdaki bir kapı aralığından bir ses duydum. "Pssst! Hey, ahabap, çalıntı bir fotoğraf makinesi alır mıydın?"

Ve yüzünde sevimli gülümsemesiyle Carolyn oradaydı. "Beni buldun" dedi.

"Ben işimi bilen bir insanım."

"Ve bir yaz nezlesi kadar güçtür senden kurtulmak."

"O da var. Seni tuvalette sanmıştım. Dönmeyince harekete geçtim."

"Ben de. Sen adamla konuşurken fotoğrafını çekmeyi denedim. Masamızdan. Ama yalnızca camdaki yansımaları alabildim. Telefon kulübesinin içinde insan olup olmadığı bile belli olmuyordu."

"Gidip yolunu kestin demek?"

"Evet. işini bitirince geldiği yere döneceğini tahmin ettim, bu noktayı seçip beklemeye başladım. Ya birkaç telefon daha etti, ya da çok uzun konuştunuz."

"Çok uzun konuştuk,"

"Sonunda çıktı ve beni görmedi bile. Çok yakından geçti. Şuna bak."

"Şaşırtıcı bir benzeyiş."

"Bu bir şey değil. Film makinadan fırladı, developpe olmasını bekledim, sonra cebime sokup geri dönmek üzere saklandığım yerden çıktım ve kime rastladım dersin?"

"Rudyard Whelkin."

"O da buralarda mı? Gördün mü?"

"Hayır."

"Neden öyle dedin peki?"

"Bir tahmin. Dur bakayım. Prescott Demarest mi?"

"Hayır. Senin neyin var, Bern? Sih'i gördüm."

"Üçüncü tahminim de o olacaktı."

"Haklı çıkacaktın. Fotoğraf makinesi elimde kapı aralığından çıkarken az daha adama çarpıyordum. O bana baktı, ben başımı kaldırıp ona baktım ve sana bir şey söyleyeyim mi, Bernie? Bir tabure kullanabilirdim yani."

"Ne oldu?"

"Çok akıllıca davrandım, olan bu işte. Cıva gibi bir zekâm vardır. Hemen baygın bakışlarla bakarak, 'Bir sarık!' dedim. 'Siz Hintli misiniz, bayım? Birleşmiş Milletler'den misiniz? Ne olur, bana bir poz verebilir misiniz?'"

"Ee, sonra?"

"Sonrası çok esaslı. Bak işte."

"O fotoğraf makinesine bayağı alıştın artık."

"Sen bir de adamın ne kadar etkilendiğini görecektin. Pazartesi sabahı ilk iş olarak gidip bir Polaroid makina alacak. Birinin anı olarak kendisinde kalmasını istediğinden iki resim çektim. Bernie, resmin altını çevir bak ne yazıyor."

Gereksiz süsler ve yuvarlaklarla zarif bir yazı: Minik prensesime/ Saygı ve sevgiyle! Sadık hizmetkârınız/ Atman Singh.

"Adı o. Atman Singh."

"O kadarını anlamıştım."

"Çok akıllısın. Telefonda konuştuğun kişi Atman Singh'in patronuymuş, herhalde onu da anlamışsındır. patronun adı... ama doğrusunu istersen adını bilmiyorum, ama unvanı Rancipur mihracesi. Ama herhalde onu da biliyordun, ha?"

"Hayır, bunu bilmiyordum" dedim.

"Carlyle'da kalıyorlarmış, o konuda haklıymışsın. Mihrace yolculuklarında yanına adamlarını almaktan hoşlanırmış. Özellikle kadınları. Eğer isteseydim ben bile eğlenceye katılabilirdim sanıyorum."

"Göbeğinde bir yakutla nasıl olurdun, merak ettim doğrusu."

"Biraz fazla kadınsı, değil mi? Her neyse, Atman Singh benden böyle de hoşlandı."

"Ben de." Elimi omzuna attım. "Çok başarılıydın, Carolyn. Gerçekten etkilendim."

"Ben de. Ama o martiniyi içmeseydim bunu yapamazdım."

Arabada giderken, "Atman Singh'e o numarayı çekmek çok heyecan verici bir şeydi" dedi. "Önceleri korkuyordum ama sonra kendimi öyle kaptırdım ki, korkumu hissetmedim bile. Bilmem anlatabildim mi?"

"Elbette anlatabildin. Ben de başkalarının evlerinde aynı şeyi hissedirim."

"Evet, çok heyecanlıydı o da. Randy'nin evinde. Hırsızlığın bu kadar heyecan verici bir şey olduğu aklıma bile gelmezdi. Artık insanların bunu para için değil de, heyecanı için yaptıklarını anlayabiliyorum."

"Profesyonelsen para asla ikinci derecede değildir."

"Herhalde. Çok kışkandı ama, değil mi?"

"Randy mi?"

"Evet. Hey, bu iş sona erince belki bana bir iki şey öğretilsin, ha?"

"Ne gibi?"

"Anahtarsız kilit açmak falan gibi. Eğer öğrenebileceğime inanırsan."

"Eh, bir insanın öğrenebileceği belirli bir miktar vardır, insanda bu kilit açma yeteneği ya vardır ya da yoktur ama onun dışında birkaç şey öğretebilirim."

"Anahtarsız otomobil çalıştırmaya ne dersin?"

"Onu on dakikada öğrenebilirsin."

"Ama ben otomobil kullanmasını bilmem ki."

"O zaman bu gereksiz bir beceri olur."

"Evet, ama yine de yapabilmek isterdim. Eğlence olsun diye. Hey, Bern?"

"Efendim?"

Yumruğuyla hafifçe koluma vurdu. "Bunun bir yaşam ve ölüm sorunu olduğunu biliyorum, ama çok da eğleniyorum. Bunu söylemek istedim işte."

Saat beş buçukta Gresham Oteli'nden yarım blok ilerde Yirmi Üçüncü Sokak'ta -bu defa bir değişiklik olarak yasal bir yerde- park etmiştik. Carolyn camını indirdi ve geçen bir yabancıнын resmini çekti. Estetik açıdan sonuç pek kötü değilse de, ışığın azlığı epey ayrıntının çıkmamasına neden olmuştu.

"Ben de bundan korkuyordum" dedim. "Mihraceyi saat beşe, Whelkin'i altıya ayarladım, Demarest ile konuştuğumda yedi diyecektim ama ışığa ihtiyacımız olacağını düşününce dört dedim."

"Çantada flaş lambaları var."

"O artık çok göze batmaz mı? Neyse, Demarest'i aydınlıkken gördüğümüz iyi oldu. Whelkin konusunda ışık önemli olmayabilir. Belki de onu otelden çıkmaya ikna edemeyiz."

"Sence orada mı kalıyor."

"Olabilir elbette. Telefon ederdim ama hangi adı kullandığını bilemem."

"Kendi adıyla kalıyor olamaz mı?"

• "Hayır. Ayrıca gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Rudyard Whelkin olmadığına eminim. Kipling'in adının verilmiş olması, sonra da büyüyünce onun eserlerini toplamaya başlaması hoş bir hikâyeydi, ama bunu da yalnızca bana anlattığına inanıyorum."

"Adı Rudyard Whelkin değil öyleyse?"

"Hayır. Ve kitap koleksiyonu da yapmıyor."

"Kitapları ne yapıyor peki?"

"Bence satıyor." Saatime baktım. "Şu anda Gresham'ın lobisinde oturmuş telefon etmemi bekliyor sanırım. Arasam iyi olacak."

"Ben de gidip resmini çekeyim."

"Ama dikkatli ol, tamam mı?"

"Sen hiç merak etme."

Girdiğim ilk kulübedeki telefon bozuktur. Bir tane karşı kaldırımda vardı ama onda da biri konuşuyordu. Sonunda Blarney Rose Barı'nın arka duvarındaki bir telefona razı oldum. Whelkin'in verdiği numarayı çevirdim. Eli telefonun üzerinde olmalıydı ki, daha birinci çalış tamamlanmadan açmıştı bile.

Onunla mihraceyle olduğundan daha az konuştum. Aslında konuşmanın gereğinden uzun sürmesinin nedeni duymakta güçlük çekmemdi: Bir ara televizyonda futbol maçlarının sonuçları yayınlanıyordu ve biri Notre Dame takımıyla ilgili bir tartışmaya başlamıştı. Ama bağrışmalar sona erince konuşmamızı sürdürdük.

Gürültü için kendisinden özür diledim.

"Hiç önemli değil evladım" dedi. "Benim bulunduğum yerde de ortalık epey karışık. Asyalı biri uyuşturucu komasına girmiş bir halde serilmiş yatıyor, çılgın bakışlı yaşlı bir kadın kendi kendine konuşarak bir alışveriş torbasını karıştırıyor ve daha genç bir kadın herkesin fotoğrafını çekiyor. Ah, şimdi de bu yana geliyor."

"Zararsız biri herhalde" dedim.

"Öyle olduğunu umarım. Ona göz kamaştıran bir gülümsemeyle bakayım da, başımdan çekilip gitsin."

Birkaç dakika sonra otomobilde Rudyard Whelkin'in yakından çekilmiş fotoğrafına bakıyordum. Bütün dişlerini göstermişti ve hepsi parlıyordu.

"Aferin" dedim Carolyn'e. "İçerde canım bir içki çekti ama perrier'lerinin tükenmiş olduğundan hiç kuşum yoktu."

"Bir yerde durmak ister misin?"

"Vakit yok."

"Whelkin ne dedi?"

Otomobili sürerken konuşmamızı,özetledim. Sözüm bitince kaşlarını çatarak baktı ve başını kaşıdı. "Bu iş giderek karışmaya başladı" dedi. "Kimin yalan kimin doğru söylediğini anlayamıyorum."

"Herkesin yalan söylediğini kabul et. O zaman karşılaştığın sürprizler hoş sürprizler olacaktır. Seni Blinn'lerde bırakacağım. Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama sen gelmiyor musun?"

"Buna gerek yok, yapacak başka işlerim var. Blinn'lerde işin bittikten sonra ne yapacağını biliyor musun?"

"Esaslı bir içki içeceğim."

"Ondan sonra?"

"Biliyorum sanırım. Son bir kere daha anlatmak ister miydin?"

Anlattım. Bir iki noktanın üzerinde tartıştık. O sırada Altmış Altıncı Sokak'ta DPL plakalı bir Jaguar'ın yanına park etmiştim. Jaguar bir yangın musluğu yanına park etmişti, diplomatik koruma şemsiyesi altında olduğundan sahibinin ceza ya da çekilme korkusu yoktu.

"Geldik işte" dedim. "Resimler yanında mı?"

"Hepsi. Atman Singh'inki bile."

"Fotoğraf makinesini de al. Otomobilde bırakmanın anlamı yok. Blinn'lerin bileziğini aldın mı?"

Bileziği cebinden çıkarıp bileğine geçirdi. "Ben mücevherden pek hoşlanmam ama güzel bir parça, değil mi? Bern, bir şeyi unutuyor değil misin? Eğer Porlock'un dairesine girmek istiyorsan benimle gelmen gerek."

"Porlock'un dairesine neden girmek isteyeyim ki?"

"Vaşak kürkünü çalmak için."

"Vaşak kürkünü neden çalayım ki?"

"Polise söz vermedin mi?"

"Ha, ben de bu laflar nereden çıktı diye merak ediyordum. Hayır, Ray karısı için ayaklara kadar inen bir vizon manto istiyor ve Madeleine Porlock'un dolabında ise yalnızca vaşak kürkünden bir ceket var. Bayan Kirschmann vahşi hayvan kürkü istemiyor."

"Aferin ona. Konuşmanı can kulağıyla dinlememişim anlaşılan. Vizonu başka bir yerden mi çalacaksın?"

"Zamanı gelince."

"Anlıyorum. Bir kürkçü adından söz etmiştin ve sanırım kafamı karıştıran da o oldu."

"Arvin Tannenbaum" dedim.

"Evet."

"Arvin Tannenbaum."

"Daha şimdi söyledin ya."

"Arvin Tannenbaum."

"Bernie? İyi misin sen?"

Saatime baktım. "Tanrım! Sanki yapacak işim, uğrayacak yerlerim yokmuş gibi. Zaman asla yeterli değildir, Carolyn. Buna hiç dikkat etmiş miydin? Asla yeterli vakit yoktur."

"Bernie..."

Uzanıp yanındaki kapıyı açtım. "Haydi, git de Blinn'lerle tatlı tatlı konuş, ben seni daha sonra bulurum."

17

İkinci Cadde'de bir telefon kulübesinden Ray Kirschmann'ı aradım. Bulldogs takımının durumunun iyi olmadığını söyledi, "İşe bir de parlak yanından bak" dedim. "Yarın koyduğun parayı çıkarabilirsin."

"Yarın Giants'ların üzerine oynadım. Onların durumu da hiç parlak değil."

"Seninle sohbet etmek isterdim ama biraz acelem var" dedim. "Benim için bir iki şey öğrenmeni istiyorum."

"Neyim ben yani? Yanıtlama memuru mu? Bir kürk manto için çok şey istiyorsun."

"Ama bu vizon, Ray. Bazı kadınların bir vizon mantoya sahip olmak için neler yapacaklarını bir düşünsene."

"Çok komik."

"Ve yalnızca bir mantodan söz ediyor değiliz. Ona uygun bir de yaka alabilirsin."

"Sahi mi?"

"Bundan çok daha garip şeylerin olduğu görülmüştür. Kalemin yanında mı?" Gidip kalemini aldı, ben de öğrenmesini istediğim şeyleri yazdırdım. "Sakin telefonda fazla uzak durma, Ray, tamam mı? Seni arayacağım."

"Çok iyi" dedi. "Meraktan çatlıyorum."

Otomobile döndüm. Motoru çalışır bırakmıştım, vitesi geçirip ikinci Cadde'de kent merkezine doğru yoluma devam ettim. Yirmi Üçüncü Sokak'ta sağa döndüm, önünden geçerken Gresham Otel'i'ne şöyle bir bakarak Altıncı Cadde'de yeniden sağa döndüm ve Yedinci Cadde'de bir parkmetre önünde park ettim. Bu kere motoru kapadım ve düzkontakt telimi çıkardım.

Şimdi kürk piyasasının kalbindeydim. Bu birkaç sokaklık mahalle çevrecilerin karabasanydı. Yüzlerce küçük işyeri, kürk ve deri satıcıları, ceket ve manto, çanta ve aksesuar yapımcıları, toptancılar ve perakendeciler, astar ve düğme satıcıları hep içiçeydiler burada. Arvin Tannenbaum dört katlı bir binanın üçüncü katını işgal ediyordu.

Zemin katta haftasonu için kapanmış olan bir kafeterya vardı. Onun sağındaki bir kapının açıldığı küçük holden asansöre ve yangın merdivenine gidiliyordu. Kapı kilitliydi ama kilit pek öyle ürkütücü görünmüyordu.

Ama köpek ürkütücüydü. Öldürmek üzere yetiştirilmiş bir Doberman. Ve hayvan holü kafesteki bir leopar gibi arşınlamaktaydı. Ben kapıya yaklaştığımda dolaşmasına ara verip bütün dikkatini bana yöneltti. Merakımdan elimi kapıya götürdüğüm an sıçramaya hazır olarak çömeldi. Elimi çekti ama durumunu değiştirmede.

Carolyn'in yanımda olmasını istedim. Hayvanı bir güzel yıkar, o arada tırnaklarını da kesip, dişlerini törpülerdi.

Ben öyle bekçi köpekleriyle pek dalaşmam. Bunun üstesinden gelmenin tek yolu koluma zehir sürüp ısırtmaktı. Hayvana bir veda gülümsemesiyle baktım, sonra gidip kafeteryaya girdim.

Bu dünyanın en kolay işi değildi; Barnegat Kitabevi'nde olduğu gibi demir kapıları vardı ama ne de olsa bu benim işim sayılırdı. Önce asma kilitleri devredışı bıraktım, sonra kapının kilidini açtım. Alarm zili falan çalmadı. Kapıyı kapamadan önce demir kapıyı çektim. Yakından biri kapının açık olduğunu görürdü ama uzaktan hiçbir şey belli değildi,

Kafeteryanın yan tarafında asansöre açılan bir kapı vardı ama bu aynı zamanda köpeğe giden yol olduğundan fazla yararlı olamayacaktı. Mutfağa girip küçük bir havalandırma aralığına açılan kapıyı açtım. Çöp tenekelerinden birine basarak yangın merdiveninin alt basamağına erişebiliyordum, Kendimi yukarı çektim ve tırmanmaya başladım.

İkinci katta kilitlenmemiş bir pencere görmeseydim üçüncü kata kadar çıkacaktım. Bu kaçırılmayacak kadar çekici bir davet gibiydi. İçeri girdim, balya halindeki deriler arasından geçtim, merdivenden bir kat çıktım ve kendimi Arvin Tannenbaum ve Oğulları'nın işyerinde buldum.

Birkaç dakika sonra geldiğim yoldan indim, yine balyalar arasından geçip yangın merdivenine geldim ve çöp tenekesinden aşağı atlayarak kafeteryanın mutfağına girdim. Orada bir Hostess Twinkie yemekten kendimi alamadım. Aslında pek istediğim şey değilse de, açlıktan ölüyordum ve hiç yoktan iyiydi.

Kilidi arkamdan kapamak zahmetine girmedim. Ama demir kapıları çektim ve asma kilidi yerine taktım.

Pontiac'a dönmeden önce gidip köpeğe veda ettim. Ben el salladıkça o gözleri parlayarak bakıyordu. Bakışından ne yaptığımı anladığına yemin edebilirdim.

Telefona Bayan Kirschmann çıktı. Kocasıyla konuşmak istediğimi söyleyince, "Bir dakika" dedi ve ağızlığı kapatma zahmetine girmeden seslendi. Ray telefona gelince kulağımın çınladığını söyledim.

"Neden?"

"Karının sesinden."

"Bak, buna bir şey yapamam, Bernie" dedi. "Onun dışında iyi misin?"

"Sanırım. Neler öğrendin?"

"Cinayet silahının markasını öğrendim. Porlock bir Devil Dog'la öldürülmüş."

"Az önce onlardan birini yedim."

"Ne?"

"Aslında ben bir Twinkie yedim ama Devil Dog da aynı şey değil midir?"

Ray içini çekti. "Devil Dog, Marley yapımı otomatik tabancadır. Bütün çeşitlerine köpek türlerinin adlarını vermişlerdir. Devil Dog .32'lik otomatiktir. Whippet .25'lik otomatik, Mastiff ise .38'lik revolvendir. Bir de .44'lük Magnumları var ama onun adını bilmiyorum. Her neyse, silah Porlock'un da olabilir, katil getirmiş de olabilir. Ruhsat kaydından bir sonuç çıkmadı."

"Neye benziyordu?"

"Tabanca mı? Ben tabancayı görmedim, Bern. Yalnızca telefon ettim. Gidip de mahkemeye sunulacak delillere bakmadım. Daha önce de Devil Dog görmüşlüğüm var. Otomatiktir, yani yassıdır, çok büyük

değildir, beş mermilik bir şarjörü vardır. Benim gördüklerim mavi çeliktendi, ama herhalde nikel kaplısı, sedef kabzalı falan da vardır."

Gözlerimi kapayıp elimde bulduğum tabancayı hatırlamaya çalıştım. Mavi çelik, evet. Olabilirdi.

"Büyük bir tabanca değildir, Bern. Beş santimlik namlu. Ateş ettiğinde fazla bir geri tepmesi yoktur."

Kaşlarımı çattım. Sih'in kocaman elinde gördüğüm nikel kaplı tabancanın yanında gözüme çok büyük görünmüştü.

Bu da aklıma bir şey getirdi.

"Benim dükkânın dışında vurulan o polis, o nasıl bir tabancayla vurulmuştu, öğrenebildin mi?"

"Sen hâlâ orada olmadığını mı söylüyorsun?"

"Lanet olsun, Ray..."

"Tamam, tamam. Eh, katil Porlock'un evinde bıraktığı içir Devil Dog'la vurulmamıştı. Bunu mu söylemek istiyordun?"

"Elbette ki, hayır."

"Bir an düşündüm ki... genç polis... eh, onun neyle vurulduğunu söylemek güç."

"Mermi bulunmadı mı?"

"Öyle. Parçalanmıştı."

"Ama parçalar bulunmuş olmalı."

Ray boğazını temizledi. "Bunu söylediğimi inkâr edeceğim ama duyduğum kadarıyla ve kimse de bana açık açık söylemiş değil, ama olayları birbirine ekleyerek..."

"Memur kendi kendini vurdu."

"Bana öyle geliyor, Bern. Genç biri, heyecanlı falan..."

"Yarası ağır mı?"

"Ayağının parmaklarından birini kaybetmiş. Önemli parmaklardan biri değil ama."

Önemli kemikleri kıran Parker geldi aklıma. Acaba önemli ayak parmakları hangileridir diye merak ettim.

"Bu polis hakkında neler öğrendin?"

"Çevrede biraz soruşturdum, Bern. Genç olduğu söyleniyor, ki bunu biliyoruz, ama mantıklı bir insanmış diyorlar."

"Yani?"

"Para Konuşur diye anladım ben."

"Bu işte fazla gürültü çıkaracak kadar para yok. Krediyi çalışırsa o başka."

"Çok şey istiyorsun, Bern. Zavallı çocuk parmağını kaybetti."

"Kendi kendini vurdu, Ray."

"Parmak parmağıdır."

"Ama önemli bir parmak olmadığını söyledin az önce."

"Yine de..."

"Eğer tutuklamadan bir pay alırsa, alacağını gelecekte tahsil etmeyi kabul eder mi? Eğer dediğin gibi yükselmek isteyen bir gençse, bunu kabul etmemesi için deli olması gerek."

"Bak, bunda haklı olabilirsin işte."

Haklıydım elbette, ayrıca kendisine söyleyecek daha başka şeylerim vardı ve bunlardan bir kısmı tartışma bile yaratmıştı.

Ama sonunda ona kendini fazla üzmemesini söyledim, o da bana kendimi kollamamı söyledi.

İkimiz için de iyi öğütlerdi bunlar.

Milo Silahları Şirketi'nin sahibinin doğrusu esaslı bir mizah anlayışı vardı. Sarı Sayfalar'daki Harımdaki şirketin ambleminde Milo Venüsü'nün kolsuz bacaksız gövdesinin kalçası üzerinde bir tabanca kılıfı yerleştirilmişti. Buna kim dayanabilirdi ki?

Ben genelde silah dükkânlarından uzak durmaya çalışırım, ancak dikkat ettiğim bir nokta da, onların pek dikkatimi çekmedikleridir. Hemen hemen hepsi sokak düzeyinden bir kat yukardadır, Sanırım bunun nedeni tesadüfen dükkânlara uğrayanlardan ve geçerken görüp silah almaya karar verenlerden uzak kalabilmektir.

Milo Silahları da kuralın dışında değildi. Greene ve Mercer sokakları arasındaki Canal Sokağı'nda yorgun bir tuğla binanın ikinci katını işgal etmekteydi. Alt kattaki dükkânda tesisat malzemesi satılmaktaydı ve daha üst katlar ise dairelere bölünmüştü. Ben holde zillerin yanındaki adları okurken binadan arkalarında yasadışı bitkilerin kokusuyla genç bir çift çıktı. Kız kıkır kıkır gülerken erkek benim geçmem için kapıyı açık tuttu.

Silahçının tabanca kılıflı gövde motifinin yer aldığı kapısı sağlam ahşaptandı ve üzerinde beklenen bütün kilitlerin dışında bir de asma kilit vardı.

Kapıyı vurunca ne bir insan sesi ne de bir saldırı köpeğinin boğazdan gelen hırıltısını duymayınca çok sevindim, içerde yalnızca insana huzur veren o sessizlik vardı. Hemen işe koyuldum.

Kilitler sorun olmadı. Asma kilidin şifresi bana ilginç bir meydan okuma olarak geldi, o kadar çok acelem olmasaydı biraz uğraşırdım, ama onun yerine testeremi kullandım; kilit de çeliği de esaslı olduğundan o işe yaramayınca bu kere pervaza vidalandığı yeri söktüm ben de. Her mesleğin çeşitli hileleri vardır ve yeteri kadar yaşadığınız takdirde hepsini kullanma fırsatını bulursunuz.

Tanrım, ne de iç kapayıcı bir yerdi ama! İçerde yalnızca beş dakika kadar kaldım ama bunun çok huzursuz beş dakika olduğunu söylemeliyim. Öyle içice duran o kadar silah ile o yağ ve barut kokusu. Ölüm ve imha makineleri, katillerin araçları.

Uhh!

Dışarı çıkınca kapıyı iyice kilitledim. Bir manyağın silahları ve cephaneyi toptan götürmesi isteyeceğim en son şeydi doğrusu. Asma kilidi yerine takıp hatta kilit köprüsünü bile vidaladım.

Carolyn, Fino Fabrikası'nda ihmal ettiği muhasebesiyle uğraşüyor ve halinden hiç memnun görünmüyordu. "Bu o kadar sevimsiz bir iş ki" dedi. "Uzaktan gören de para getiren bir iş olduğunu sanır, değil mi? Ama yanlış. Neyse ki, Armory'de yakında bir show olacak."

"Senin için iyi mi bu?"

"Elbette. Kirli bir köpek ile ödül kazanamazsın."

"Tam bir atasözü oldu bu. Blinn'ler nasıldılar bakalım?"

"Her zamanki gibi sevimli. Çörek yemekten imanım gevredi."

"Twinkie ve Devil Dog'dan iyidir. Gert bileziğini aldığına sevindi mi?"

"Sanırım."

"Sanır mısınız?"

"Daha çok resimler üzerinde durduk." Carolyn dört fotoğrafı formika tezgâhın üzerine yaydı. "Gert bu herifi hiç görmemiş. Bundan emin. Bunu da gördüğünü sanmıyor ama pek de kesin değil."

"Diğer ikisini tanıdı mı?"

Carolyn'in parmağı resimlerden biri üzerinde durdu. Yine tırnaklarını kemirmişti. "Bu herif pek çok kere gelmiş. Onu ilk ne zaman gördüğünü bilemiyor ama epey olmuş. Hem Madelein'le birlikteymiş, hem de tek başına binaya girip çıkarken görülmüş."

"Çok ilginç. Ya öteki dostumuz?"

"Artie onları bir kere birlikte gördüğünü sanıyor. Gert de adamın pek yabancı olmadığını söyledi."

Resimlerden birini aldım, "Bunu ödünç alayım. Seninle daha sonra görüşürüz."

Rudyard Whelkin'in anlattığından bu yana Gresham Otel'i'nin lobisinde epey değişiklik olmuştu. Carolyn yoktu artık, alışveriş torbalı kadın da gitmişti. Bir sıra üzerinde uyuklayan bir esrarkeş vardı ama o da pek Asyalı'ya benzemiyordu. Belki de Asyalı'dan nöbeti bu devralmıştı.

Whelkin'in konuştuğu telefon meşguldü. Dev gibi bir kadın konuşuyordu. Kadın bölmeye sığmadığı için dışarda durmuş, olanca sesiyle ağızlığı doğru bağılıyor, birine parasını geri ödediğini, kimseye borcu olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Karşı taraftaki alacaklısının ikna edilmesi güç biri olduğu belliydi.

Masanın ardında oturan adamın derisi güneş görmüş değildi. Ufacık mavi gözleri, hemen hemen dudaksız, küçük bir ağız vardı. Ona Carolyn'den aldığım resmi gösterdim. Uzun uzun baktı, sonra aynı düşünceli bakışlarını bana çevirerek uzun uzun benim yüzüme baktı.

"Ee?" dedi.

"İçerde mi?"

"Hayır."

"Ne zaman gitti?"

"Ne bileyim ben?"

"Bir mesaj bırakmak isterdim."

Bana bir kâğıt uzattı. Kendi kalemim vardı. Lütfen ilk fırsatta telefon et, diye yazıp R. Whelkin diye imzaladım. Ukalalık ediyor değildim, kendi adım dışında aklıma gelen yalnızca o olmuştu. Zaten burada o adı kullanmadığı kesindi.

Kâğıdı katlayıp adama uzattım. Alıp boş bakışlarla yüzüme baktı, ikimiz de kıpırdamadık. Arkamda dev yapılı kadın kimsenin kendisine öyle konuşamayacağını söylüyordu.

"Mesajı kutusuna koyacaksın herhalde" dedim. "Az sonra."

Şimdi, diye düşündüm. Hangi odada olduğunu görmem gerek.

"Mesajın kim için olduğunu unutmadan kutusuna koymalıyım" dedi. "Adını yazmamıştınız, değil mi?"

"Hayır."

"Doğru ya, mesaj kimeydi?"

"Benimle öyle konuşamazsın" dedi kadın. "Ben köpeğime bile öyle konuşmam. Sözlerine dikkat et."

Resepsiyon memurunun seyrek kaşları vardı. Tanrının verdiği terin gözlere akmasını önlemek görevini göremeyecek kaşlardı bunlar, ama herhalde herif hiç terleyecek kadar çaba göstermediğinden bunun hiçbir önemi yoktu. Ancak kaldırmaya yeterli sayıda kaşı vardı ve şimdi de gayet anlaşılabilir bir şekilde kaldırıyordu işte.

Tezgâhın üzerine bir yirmi dolarlık bıraktım. Bana 311 numaralı odanın anahtarını verdi. On beş dakika sonra otelden çıkarken anahtarı geri verdim.

İriyarı kadın hâlâ konuşuyordu. "Eşeğin birisin sen" diyordu. "Eğer fikrimi sorarsan, sen eşeğin birisin işte."

Otomobile dönerek yine kent merkezine doğru yola çıktım. Bu işin sonu gelmeyecek miydi? Bir ileri bir geri, bir sağa bir sola.

Nassau Caddesi'ndeki parkta hâlâ bekçi yoktu. Tabelada bekçi yokken otomobil bırakmanın yasak olduğu yazıyordu. Bu yasağı şu anda pek ciddiye alacak durumda değildim. Tabelada buna uymayan arabaların ücreti sahibinden tahsil edilmek üzere çekileceği de belirtilmişti. Bu kadarcık riski de göze alırdım artık.

Bir telefon bulup Worth 4-1114'ü aradım. Kimsenin yanıt vermesini beklemiyordum, zaten veren de olmadı.

Pine Sokağı'na yürüyüp Prescott Demarett'in saatler önce çıktığı binanın önüne gittim. Şimdi ışıklı pencerelerin sayısı 3 azalmıştı. Elimde o binaya ait biri olduğum izlenimini verecek bir çanta falan olmasını isterdim.

Bekçi gazetesini açmış uyuklamaktaydı, ama ben içeri girerken birden uyandı. Yorgun yüzlü, yaşlı bir adamdı; herhalde emekli aylığına bir katkı sağlamaya çalışıyordu. Adama doğru yürüdüm, sonra yarıyolda durup şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldum. Öksürük geçerken duvardaki listeden kendime bir şirket seçmişim bile. Son olarak bir de hapsurdum.

"Çok yaşa" dedi yaşlı adam.

"Sen de gör."

"O öksürüğe dikkat etmelisin."

"Havadan. Bir gün güzel, ertesi gün berbat, başka ne beklersin ki?"

Bilmişçesine başını salladı. "Eskiden böyle değildi, insan havaya güvenirdi, ama artık her şey değişti."

Defteri imzaladım. Ad - Peter Johnson. Firma - Wickwire ve McNally, Kat - 17. Eh, hiç olmazsa hayal kısırlığı nedeniyle adımın Whelkin olduğunu yazmış değildim ya. Peter Johnson gayet güzel ve izini belli etmeyen bir addı. Wickwire ve McNally büyükçe bir şirketse Peter Johnson adında birini istihdam ediyor olabilirlerdi; ya da John Peterson ya da buna benzerini.

Asansörle on yedinci kata çıktım. Adamın kat göstergesini kontrol edecek hali yoksa da, baştan savma çalışmanın bir anlamı yoktu. Sonra merdivenlerden üç kat indim ve buzlu camın üzerinde Tontine Ticaret Şirketi yazan kapıyı buldum. Geçtiğim diğer bütün bürolar gibi bu da karanlıktı. Cumartesi gecesinin haftanın en yalnız gecesi olduğunu söylediğimde bana inanmalısınız.

Aynı zamanda en uzun geceydi ve benim de gidecek bir sürü yerim, görülecek pek çok insanım vardı. Kulağımı cama dayadım, kapının ahşap kısmını sertçe vurup içersini dikkatle dinledim, sonra da anlatmasının daha uzun süreceği bir süre içinde kilidi bir parça esnek çelikte açiverdim.

Büro kilitleri genelde böyle kolay açılırlar. Neden olmasın ki? Camlı bir kapıya hırsız geçirmez kilit koymanın ne anlamı olabilir? Onca zahmete karşılık yalnızca camınızın kırılmasını sağlarsınız.

Ayrıca aşağıdaki adam benim gibilerin IBM elektrikli daktiloları yürütmesini önlemek için konulmuştur oraya. Zaten bir büroda çalışacak başka ne olabilir ki? Ben de bir şey bulmadım zaten. Tontine bürosundan çıkıp on yedinci kata merdivenle çıkıp oradan asansörle aşağı indiğimde üstümde gelirken olmayan hiçbir şey yoktu.

Yaşlı adam gazetesinden başını kaldırdı. "İşini çabuk bitirdin" dedi.

"Tavşan gibi" diyerek imzamı atıp dışarı çıktım.

18

"Sanırım hepiniz sizi buraya neden çağırdığımı merak ediyorsunuzdur" dedim. İnsan böyle bir şeyi söyleme fırsatını hayatta kaç kere elde eder ki? İşte hepsi Barnegat Kitabevi'nde toplanmışlardı. Litzauer'den dükkânı satın aldığımda bunun gibi samimi toplantılar hayal etmişim doğrusu. Örneğin Pazar öğleden sonraları şiir okuma saatleri, elden ele geçirilen seri kadehleri ve bir tepsi salatalıklı küçük sandviçler. Herkesin Avrupa sigaraları içip Ionesco'nun aslında ne demek istediğini tartıştıkları edebi sohbetler. Böylece insanlar bir araya gelecek ve kitabevinin sözlü reklamı yapılacaktı. Dahası, bu bana kızlarla tanışmak için esaslı bir yol olarak görünmüştü o zamanlar.

Bu akşamki toplantı o günlerin hayallerine pek uyuyor denemezdi. Kimse şiir okumuyordu bir kere. Kafka'dan söz bile edilmemişti. Dükkânın ihtiyacı olandan fazla reklamı edilmmişti. Ve herhangi bir kızla tanışacağımı hiç sanmıyordum.

Aramızda tek kadın olan Carolyn yüksek raflardan kalın kitapları indirmekte kullanılan taburenin tepesine oturmuştu. O kenardaydı, diğer konuklarım da tezgâhın önünde kabaca bir yarım daire oluşturacak biçimde yerleşmişlerdi, Ben tezgâhın ardındaydım; genelde tezgâhın ardında tuttuğum iskemlede o anda Prescott Demarest oturduğundan ayakta duruyordum.

Eh, benim dükkânım bir kitapçıydı, kütüphane değil. Herkese yetecek iskemle olamazdı. Rancipur mihracesi firmanın en esaslı parçasında oturuyordu: Arkadaki odamdan getirdiğim döner bir koltukta. Kazık gibi dimdik duran Atman Singh, Bay Litzauer fazla kitaplarını içine koymadan önceki bir geçmişte;? Roma Güzeli elmalarını barındırmış olan bir sandığı ters çevirip, oturmuştu. Rudyard Whelkin'in altında ise, Carolyn'ın Fino Fabrikası'ndan getirdiği portatif bir iskemle vardı.

Konuklarımı birbirleriyle tanıştırmamışım, kendileri de aralarında havadan, futboldan ya da sokaklarda suç artışından söz etmeyi uygun görmemişlerdi. Tek tek gelmişler ve ben açılış sözümü söyleyene kadar şaşılacak derecede sessiz kalmışlardı.

"Aslında hepiniz buraya neden çağırıldığınızı biliyorsunuz" diye devam ettim. "Aksi takdirde, gelmezsiniz. Biz burada bir kitabı ve bir cinayeti konuşmak üzere toplanmış bulunuyoruz."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Öldürülen kişi Madeleine Porlock'tu" diye sürdürdüm. "Önceki gün Altmış Altıncı Sokak'taki evinde vurularak öldürüldü. .32 kalibrelik bir tabanca kullanan katil alına tek el ateş ederek öldürdü kadını. Tabanca Marley Devil Dog'du ve katil silahı cinayet yerinde bıraktı. Aynı zamanda baygın olan beni de, silahı elime sıkıştırarak, orada bırakmıştı.

Mihrace kaşlarını çattı. "Yani, kadını sizin öldürmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Ben oraya bir kitap teslim etmeye gitmişim. Kitabın karşılığında para alacaktım. Oysa ilaç verildi ve cinayet üstüme atıldı. İlacı veren Bayan Porlock, suçu üstüme atan da katildi. Ama..," Burada parlak bir gülümsemeyle baktım yüzlerine. "Kitap hâlâ bende."

Dikkatlerini toplamayı başarmıştım. Taş kadar sessiz bakışları altında tezgâhın altından Bucklow Kalesi'nin Alınışı'nı çıkardım, rastgele bir sayfasını açıp okumaya başladım:

"Yaşlı Eisenberg kurnazın biriydi,
Türünün bütün şeytanlığıyla,
Bir parça ballı çörek.yedi,
Yanında ballı birasıyla,
Dudaklarını ve parmaklarını yaladı
Bir de yemin etti ardından:
Bucklow Kalesi'ne gidecek olurlarsa,
Öleceklerdi ikisi de."

Kitabı kapattım. "Son mısra berbat" dedim. "Kafiyeleri böyle sıralamak pek kötü ve bütün kitap da baştan aşağı böyle. Ama kitabın bizi çeken yanı edebi değeri değil. Bu kitap benzersizdir. Bir eşi daha yoktur. Paha biçilmeyen bir incidir. Kipling'in yalnızca bir kopyası olan basılmış bir eseridir."

Kitabı tezgâhın üzerine bıraktım. "Bu kitabı çalmayı kabul ettiğimde kitap Jesse Arkwright adında bir beyefendinin kütüphanesindeydi. Onu Lord Ponsonby'nin mirasçılarıyla vardığı özel bir anlaşma sonunda aldığı söylenmişti. Mirasçılar kitabı müzayededen geri çekip ona satmışlardı." Rudyard Whelkin'e baktım. "Gerçekten bir Lord Ponsonby olmuş olabilir" dedim. "Belki hâlâ bir Lord Ponsonby vardır. Ama Jesse Arkwright kitabı ondan almadı."

Demarest nereden aldığını sordu.

"Kitabı çalmam için beni tutan adamdan satın aldım" dedim. "Ve satış işinde aracılığı Madeleine Porlock yaptı."

Mihrace kadının olaya nasıl karıştığını öğrenmek istedi.

"Kadın Arkwright'in metresiydi. Aynı zamanda müşterimin de çok eskilerden arkadaşıydı. Müşterim kadına eline çok nadir bir kitabın geçtiğini söyledi. O da eski kitap koleksiyoncusu olan bir arkadaşının olduğunu söyledi. Geriye yalnızca satıcıyla alıcıyı bir araya getirmek kalmıştı."

"Ve satış yapıldı, öyle mi?" Demarest şaşırmıştı. "O zaman satıcı kitabı neden çalmak istesin ki? Değeri yüzünden mi?"

"Hayır, değeri olmamasından" dedim.

"O zaman kitap sahte" dedi mihrace.

"Hayır. Gerçektir."

"Öyleyse..."

"Bunu ben de düşündüm" dedim. "Kitabın sahte olmasının bir yolunu düşündüm. Yapılabilirdi kuşkusuz. Önce Kipling'in stilinde üç bin iki yüz mısralık saçmasapan bir şiir yazacak birini bulmanız gerekiyordu. Sonra

bunu elle dizecek bir matbaacı ve elli yıllık kâğıt. Belki taze kâğıt kullanıp eski görünümü verilebilirdi ama burada böyle bir şey söz konusu değil. Ben bütün gün eski kitaplarla haşır neşirim burada ve eski kâğıdı bilirim. Kokusu da, ele gelişi de farklıdır.

"Kitap gerçekse, nasıl olur da değersiz dersiniz?" diye mihrace sordu.

"Tam olarak değersiz değil. Kitabı çaldığının ertesi günü bir beyefendi onu silah zoruyla benden almaya kalktı. Ama ne yazık ki, yanlış kitabı seçti." Atman Singh'e bakıp gülümsedim. "Ama bana beş yüz dolar vererek zararımı telafi etmeye çalıştı ki, rastlantıya bakın, kitabın gerçek değeri de hemen hemen o kadardı. Eğer alıcısını bulursa ve iyi tezgâhlanişsa bin dolara çıkabilir ama ondan fazla da etmez."

"Hey, Bern." diye Carolyn oturduğu tabureden seslendi. "Olayların içinde olmama rağmen bir şeyler kaçırdım galiba. Kitabın paha biçilmez ve gerçek olduğunu söylüyorsun, öyleyse neden beş yüz dolar falan ediyor, ha?"

"Çünkü gerçek" dedim. "Ama eşi yok değil. Kipling 1923'te kitabı özel olarak az sayıda bastırttı. Hikâyenin burası doğru. Doğru olmayan bir kopya dışında hepsini yakmış olması. Halen birkaç kopya var."

"İlginç bir fikir" dedi Prescott Demarest. Adamın üzerinde Carolyn'ın resmini çektiği zaman giydiği elbise vardı. Resimde yalnızca koyu renkli bir elbise görmüştüm. Oysa şimdi ince çizgili bir kumaş olduğu açıkça belli oluyordu. Demarest oturduğu iskemlede doğruldu. "Demek birkaç tane var" dedi. "Bunu nereden biliyorsun, Rhodenbarr?"

"Nasıl mı öğrendim?" Bu onun sorduğu soru değildi ama, benim canım buna yanıt vermek istemişti. "Çarşamba gecesi Jesse Arkwright'm evinden bir tane çaldım. Perşembe günü onu Madeleine Porlock'un evine götürdüm. Orada ilaç verilerek uyutuldu ve kendime geldiğimde kitap alınmıştı. Dün gece Porlock'un dairesine bir daha girdim", dinleyicilerin gözlerinin irileşmesi çok tatmin ediciydi doğrusu, "ve Bucklow Kalesi'nin Alınışı'nı dolapta bir ayakkabı kutusunun içinde buldum.

"Ama bu aynı kopya değildi. Kadının katili içeri almadan kitabı dolaba saklamış olabileceğini düşündüm. Ama adam evden çıkmadan kitabı aramaz mıydı? Ya da kadını öldürmeden önce silahla tehdit edip kitabı vermesini istemez miydi? Evden ayrılmadan benim beş yüz dolarımı da almıştı. Parayı ya o ya da kadın almıştı ve eğer kadın almışsa, katil de ondan almış olmalıydı, çünkü para evde değildi." Polis de almış olabilirdi ama o olasılığı dile getirerek suyu bulandırmanın ne anlamı vardı?

"Benim kopyam kahverengi ambalaj kâğıdına sarılıydı" diye sürdürdüm. "Madeleine Porlock kitabı saklamadan önce, Üç Asker ya da başka bir kitap olmadığından emin olmak için paketi açmış olabilirdi." Sözümün burasında Atman Singh'in gözlerine bakmaktan kaçındım. "Eğer öyleyse, ambalaj kâğıdı ne oldu? Kendime geldiğimde yerde değildi. Evet, o koşullar altında dikkatli bakmamış olabilirim ama dün gece evi baştan aşağı aradım ve kâğıdın orada olmadığından eminim. Ambalaj kâğıdını katil almazdı, polisin de almasına gerek yoktu, o halde kâğıt ne olmuştu? Eh, bunun yanıtı artık çok açık. Katil kitapla evden çıkarken hâlâ kitaba sarılıydı. Kitap ambalajlı bir halde Madeleine Porlock'un elindeydi ve katil kadını öldürüp kitabı öylece almıştı."

"Çok ilginç bir sonuç" dedi Rudyard Whelkin. "Evladım, senin ipuçların hep olmayan ipuçları. Havlamayan köpek gibi, değil mi? Kayıp beş yüz dolar, kayıp ambalaj kâğıdı. Bunlar pek su götürür deliller, öyle değil mi?"

"Başka bir şey daha var."

"Ya?"

Başımı salladım. "Buna pek kanıt denemez. Yalnızca öznel bir yargı. Çarşamba gecesi p kitabı okudum. Kitap ellerimin arasındaydı. Sayfalarını çevirdim. Dün gece kitap yine elimdeydi ama bu aynı kitap değildi. Arkwright'ten çaldığım gibi bu da H. Rider Haggard'a ithaf edilmişti ama farklı bir yanı vardı, Bir zamanlar bir kümes dolusu tavuğu olan bir adam tanımıştım. Tavukları birbirinden ayırabildiğine yemin ederdi. Ben de kitaplar arasındaki farkı bilirim. Belki birinin sayfaları kıvrılmıştı, belki üzerindeki su lekesi değişikti. Ama kitaplar farklıydı. Ve bunu anladığım anda işi de anlamış oldum."

"Nasıl?"

"Birinin Tunbridge Wells'de bir kutuda dört beş düzine kitap bulunduğunu varsayalım." Whelkin'e baktım. "Bu mantıklı bir tahmin olur mu?"

"Varsayım senin varsayımın, evladım."

"Elli kopya diyelim. Yazarın H. Rider Haggard'a imzalayıp verdiği dışında kalanların tümü. Bu kitaplar piyasada kaç para eder? Tanesi bir iki yüz dolar falan. Seyrek bulunan kitaplar arasında sayılırlar ve Kipling de yeniden moda olduğu için satışı mümkün olur. Ama bu eserin edebi değeri de fazla değil. Yine de matbaanın deposundan eve taşımaya değer, ama bir de tek kopya olduğu söylenerek tek tek satıldığını düşünün. Ve her birine Kipling'in yazısıyla bir de ithaf yazıldığını varsayalım. Yeni bir kitabı eskiymiş gibi göstermek güçtür ama eski bir kitaba yeni bir ithaf yazmak fazla güç değildir. Mürekkebi elli yıl eski gösterecek yöntemler olduğuna eminim.

Benim müşterim de bunu yaptı. Kitaplara ithaf yazısını ya kendisi yazdı, ya da usta bir sahtekâra yazdırdı, sonra da önemli koleksiyoncularla ilişki kurmaya başladı. Belki de satın alan kişinin kitabı elden çıkarmaması için çalıntı olduğunu bile söyledi. Çünkü biri bir basın toplantısı yaptığında ya da kitabı bir üniversite kütüphanesine armağan ettiğinde foyası ortaya çıkacak ve dolandırdığı bütün koleksiyoncular paralarını isteyeceklerdi."

"Ama ellerinden bir şey gelmezdi, değil mi?" dedi Carolyn." Eğer adam üçkâğıtçıysa herhalde mahkemeye falan veremezlerdi."

"Doğru, ama kedinin, derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır." Carolyn yüzünü buruşturunca seçtiğim bu benzetmeden pişman oldum. "Her neyse" diye devam ettim. "Böyle bir durumda kalan kitapların piyasası birden düşerdi. Kitap başına birkaç bin dolar almak yerine bedava bile veremeyeceği bir sandık kitap kalırdı elinde, Yüksek fiyat kitabın tek kopya olmasına bağlıydı. Bunun doğru olmadığı anlaşıldığı takdirde müşterim kendisine başka bir ahlaksız geçim yolu bulmak zorunda kalırdı."

Mihrace gülümseyerek, "Hırsız olabilirdi" dedi.

Başımı salladım. "Hayır. Hırsız olamayacağını çok iyi biliyordu, o yüzden hırsıza ihtiyacı olunca bu dükkâna gelip bir tane tuttu. Hiç kuşkusuz Madeleine Porlock'tan Arkwright'ın Bucklow Kalesi kitabına sahip olduğunu açıklayacağını duymuştu. Arkwright Times'a telefon edip elindeki kitabı söyleyecek değildi. Kendisi koleksiyoncu olduğu kadar işadımıydı ve Bucklow Kalesi ile kendinden daha çok ilgilenen bir kimseyle iş yapmaya çalışıyordu. Arkwright'ın Kipling'e de, Hindistan'a da, Yahudi, aleyhtarı edebiyata da merakı yoktu."

Whelkin belirli bir kişiyi kast edip etmediğimi sordu.

"Bir yabancı" dedim. "Arkwright uluslararası ticaretle meşguldü. O yüzden bir Hintli prensin servetine ve gücüne sahip biri."

Mihracenin çenesi kasıldı. Atman Singh gövdesini bir iki derece öne eğerek efendisini savunmak için sıçramaya hazırlandı.

"Ya da bir Arap petrol şeyhi" diye devam ettim, "insanın aklına Necd'ül-Kuaddar geliyor. Emirliklerinden birinde yaşar, hangisinde olduğunu unuttum ve emirliğin sahibi sayılır. Kısa bir süre önce Günümüz Kitapseveri dergisinde hakkında bir yazı çıktı. Süveyş'in doğusundaki en iyi özel kütüphaneye sahip olduğu söyleniyordu."

"Kendisini tanım" dedi mihrace. "Ortadoğu'nun en iyi kütüphanesidir, her ne kadar İskenderiye'de bu konuyu tartışmaya açık tutmak isteyen biri varsa da. Ama Süveyş'in doğusundaki en iyi kütüphane değildir. Hindistan'da şeyhi çok gerilere düşürecek en az bir kütüphane vardır."

Annem bana mihracelerle asla tartışmamamı söylediğinden kibarca başımı sallayarak sözüme devam ettim. "Arkwright'ın parlak bir fikri vardı. Şeyh'le bir anlaşma, ticari bir iş yapmaya çalışıyordu. Bucklow Kalesi'nin Alınışı hoş bir jest olurdu. Necd'ül-Kuaddar Filistin terörist örgütlerinin esaslı bir destekçisidir. Ve ortada eşi olmayan bir anti-semitik edebiyat eseri vardı ve böylece büyük bir İngiliz yazarının dünya Yahudiliğinin düşmanı olduğu ortaya çıkıyordu.

"Ancak bir sorun vardı. Müşterim şeyhe bir kitap satmış bulunuyordu."

Whelkin'e baktım..Yüz ifadesini okumak çok güçtü.

"Bunu Günümüz Kitapseveri'nde okumadım" diye devam ettim. "Şeyh kitabı satın aldığı malın çalıntı olduğu, o yüzden kimseye söz etmemesi söylenmişti. Bu durum onun fazla umurunda değildi. Çalıntı malları özellikle isteyen koleksiyoncular vardır. Hem olayın gizliliğinden bir heyecan duyarlar, hem de malı ucuza kapattıklarını düşünürler.

Arkwright elindeki kitabı Necd'e gösterecek olursa oyun sona erecekti. Önce Arkwright kazıklandığını anlayacaktı. Daha da önemlisi, Necd durumu öğrenecekti ki, Arap petrol şeyhleri avukatlarını işe karıştırmadan intikam almakla ün salmışlardır. O ülkelerin bazılarında hâlâ yankesicilerin ellerini keserler. Bir de kişisel bir kin besledikleri takdirde neler yapabileceklerini düşünün."

Durup soluk aldım. "Müşterimin Arkwright'ın kitabı şeyhin kütüphanesine armağan etmesini önlemek için bir nedeni daha vardı. Necd'e başka bir satışın pazarlığında ve bu işten bir servet kazanacaktı. Arkwright'ın bunu bozması isteyebileceği en son şeydi."

"Ben iyice karıştırdım" dedi Carolyn, "Ona ne satacaktı?"

"Bucklow Kalesi'nin Alınışı'nı."

"Ama onu bir kere sattığını sanıyordum."

"Ona Rider Haggard kopyasını satmıştı. Şimdi çok daha özel bir şey satmayı umuyordu." Tezgâhın üzerindeki kitaba dokundum. "Ona bunu satacaktı."

"Bir dakika" dedi Prescott Demarest. "Benim de aklımı karıştırdınız. Önünüzdeki o kopya, Arkwright'ın evinden aldığınız değil mi?"

"Hayır. O kopya Madeleine Porlock'un katili tarafından götürüldü."

"O zaman önünüzdeki kadının dolabında bulduğunuz kopya?"

Başımı salladım. "Ne yazık ki, o da değil. Ayakkabı kutusundan çıkan ikinci Rider Haggard kopyasıydı ve müşterim onu şeyhe nasıl satabilirdi? Zaten bir tane satmıştı. Bu üçüncü kopya ve daha önce size bunun Porlock'un evinden alındığını söylediğim için özür dilerim. Ama baş sayfasındaki ithafı okursam sanırım bu karışıklık ortadan kalkacaktır."

Kitabı açtım, hafifçe öksürdüm. Tanrı bilir ya, artık can kulağıyla dinliyorlardı beni.

"Adolf Hitler'e" diye okudum. "Musevi Bolşevizmi ve ibrani Uluslararası Maliyesi çifte Demokles kılıçlarını görmesiyle Almanya'da günün birinde bütün dünyayı aydınlatacak bir meşale yaktığı için. Şu anda çekmekte olduğunuz sıkıntıların Kurtuluş'un bıçağının dövuüldüğü örs olması dileğiyle. En iyi dileklerim ve saygılarımla, Rudyard Kipling, Bateman's, Burwash, Sussex, İngiltere, 1 Nisan 1924."

Kitabı kapadım. "Tarih önemlidir. Sizler gelmeden önce John Toland'ın Hitler'in biyografisini karıştırıyordum. Kitabevi sahibi olmanın nimetlerinden biri işte. Kipling'in sözde bu ithafı yazdığı gün Hitler Münih Birahane Darbesi'ndeki rolü nedeniyle

Landsberg Cezaevi'ne girmektedir. Hüküm giymesinden birkaç saat sonra Kavgam'ın ilk sayfasını yazıyordu. Bu sırada geleceğin Führer'inin akibetinden etkilenen Rudyard Kipling kitabını ona ithaf etmekteydi. Kitabın iç kapağında kitabın 1924 Mayıs'ında cezaevine kabul edildiğini gösteren Almanca bir de mühür var. Sonra sözde Hitler'in el yazısıyla alınmış bazı notlar, altı çizili bazı pasajlar ve kitabın arka boş sayfasına alınmış bazı notlar var."

"Hitler kitabı hücrelerinde okumuştur" dedi Rudyard Whelkin hayal dolu bir sesle. "Ondan esinlenmiştir. Kavgam'ın bazı fikirlerini ondan almış olabilir, o yazıların anlamı bu olabilir."

"Kitaba sonra ne olmuş?"

"O kısmı pek belirsiz. Belki de Führer kitabı Unity Mitford'a armağan etmiştir ve kitap kızla birlikte İngiltere'ye gelmiştir. Bu da cazip bir hikâye ama ayrıntılar üzerinde çalışılması gerekir."

"Ya fiyatı?"

Whelkin'in kaşları havalandı. "Yalnızca bir tek başka kopyası olan bir kitabın Adlof Hitler'e ait olanı için mi? Kavgam'ın kaynak kitabı? Hitler'e imzalanmış ve onun paha biçilmez notlarının ve yorumlarının bulunduğu kitabın fiyatı mı?"

"Kaç para?"

"Necd'ül-Kuaddar gibi bir insan için para nedir ki?" dedi Whelkin. "Petrol dışarı para içeri. Onlar parayı nereye koyacaklarını bilmezler. Elli bin dolar? Yüz bin dolar? Çeyrek milyon? Yemi ancak sallamaya başlamıştım. Arap ne sunmak üzere olduğumu daha yeni yeni anlamaya başlıyordu. Son pazarlık tam Bizansvari olacaktı. Kaç para mı isteyecektim? Kaç para ödeyecekti? Anlaşma hangi noktada sonuçlanacaktı?" Ellerini iki yana açtı. "Bunu söylemek mümkün değil, evladım. Dr. Johnson ne demişti? 'Hasisliğin hayalleri ötesinde bir servet.' Her neyse, kitabın esaslı, çok esaslı bir para getirmek üzere olduğunu söylemek yeter sanırım."

"Arkwright işi bozmadığı takdirde."

"Evet" dedi Whelkin. "Arkwright işi bozmadığı takdirde."

"Arkwright size kendi kitabı için kaç para ödemişti?"

"Beş bin dolar?"

"Ya şeyh? O da Haggard'a ithaf edilmiş bir kopya almıştı."

Whelkin başını salladı. "Birkaç bin dolar. Rakamı hatırlamıyorum. Bu çok mu önemli?"

"Aslında değil. Daha kaç kopya satmıştınız?"

Whelkin içini çekti. "Üç. Biri Fort Worth'ta bir beyefendiye. O kitabın kumar borcu olan bir kütüphaneci tarafından Oxford'da Ashmolean Kütüphanesi'nden alındığını sanıyordu. Kitabı kimseye gösterecek değildir, Birini Malaya'da kauçuktan büyük bir servet yaptıktan sonra Batı Hint Adaları'na çekilen bir plantasyon sahibine sattım. En yüksek parayı Teksaslı ödedi: Seksen beş bin dolar. Kitapları tek tek satıyordum ama bu epey zahmetli bir işti, İlan veremezdim. Her satış çok büyük bir araştırma ve hazırlık sonucu oluyordu. Yol masraflarım çok fazlaydı. İyi yaşıyor ve masraflarımı çıkartıyordum ama elime de fazla bir şey kalmıyordu."

"En son Arkwright'a satmıştınız, değil mi?"

"Evet."

"Madeleine Porlock'la nasıl tanıştınız?"

"Yıllar öncesinden arkadaştık. Zaman zaman birlikte çalışmıştık."

"Dolandırıcılık işinde yani?"

"Ticari girişim demek daha doğru olur."

"Bucklow Kalesi'nin bir kopyası onun dolabına nasıl girdi?"

"Arkwright işini ayarlamasının komisyonuydu o. Paraya ihtiyacım vardı. Normal olarak kendisine bin dolar kadar bir komisyon verirdim. Ama kitabı almaya razı oldu. İlerde iyi bir paraya satmayı umuyordu. Ancak ben Necd'ül-Kuaddar ile işimi bitirene kadar herhangi bir şey yapmayacaktı."

"Bu arada sizin de Arkwright'ın elindeki kitaba ihtiyacınız vardı."

"Evet."

"Ve bana onu çalmam için on beş bin dolar teklif ettiniz."

"Evet."

"On beş bin dolar nereden gelecekti?"

Gözüme gelmekten kaçındı. "Ergeç alacaktın, evladım. O anda nakit param yoktu, ama Hitler kopyasını şeyhe sattıktan sonra cömertçe davranacak duruma gelecektim."

"Bana bunu baştan söyleyebilirdiniz."

"O zaman ne elde ederdim ki?"

"Hiçbir şey" dedim. "Teklifinizi reddederdim."

"Gördün mü işte." İcini çekerek ellerini karnı üstünde kavuşturdu. "Ahlak çoğunlukla durumun gereğidir. Ama seninle ergeç ödeşecektim. Buna inanabilirsin."

Eh, bu da rahatlatıcı bir şeydi. Carolyn'le bakıştıktan sonra tezgâhın ardından çıktım. "Bunlar olup biterken Hindistanlı bir beyefendinin New York'a gelmesiyle olaylar iyice karıştı" dedim. "Bu kişi birkaç ay önce bir Arap şeyhinin Kipling'in bir kitabını aldığı hakkında söylentiler duymuştu. Kendisiyle ilişki kuran bir kadın böyle bir kitabın var olduğunu ve Arkwright adında birinde bulunduğunu söyledi. Kadın kitabın bir süre sonra kendisinde olacağını ve uygun bir fiyat bulduğu takdirde satabileceğini de söylemişti."

Kadın Madeleine Porlock'tu. Her nasılsa mihracenin kentte olduğunu duymuştu ve Rudyard Kipling ile eserlerine duyduğu ilgiden haberi vardı. Kendisinin elinde Arkwright satışında aracılık etmesi karşılığında komisyon olarak aldığı bir kitap vardı ve şimdi bunu paraya çevirme fırsatını görmüştü. Kitabı mihraceye teklif etti. Kaç paraya?"

"On bin dolar" dedi mihrace.

"Esaslı bir fiyatı, ama kadın çok becerikli bir insanın karşısında olduğunu bilmiyordu. Mihrace kadını izletti. Kadın beni yakından görmek için buraya geldiğinde kılık değiştirmek için bir peruka takmıştı. Bunun nedeni belki de bana ilaçlı kahveyi verdiğinde kendisini tanımamamdı. Belki de kendisinin izlendiğini biliyordu. Aklında her ne var idiyse, bir işe yaramadı. Mihracenin adamı onu bu dükkâna kadar izledi ve küçük bir araştırma Barnegat Kitabevi'nin yeni sahibinin hırsızlıktan bir master diplomasına sahip olduğunu ortaya koydu."

Sırıtarak yüzlerine baktım. "Bunları takip edebiliyor musunuz? Dümen içinde dümen. Mihrace Bucklow Kalesi için on bin dolar verecek değildi ve bunun nedeni para değil, çok başka bir şeydi. Kitabın sahte olduğunu biliyordu. Bir kere Necd'in kopyasını duymuştu. Ve bir başka nedeniniz daha vardı, değil mi?"

"Evet."

"Bunu bizimle paylaşır mıydınız acaba?"

"Kitabın orijinali bendedir." Cadillac reklamlarında sözünü ettikleri o sahiplik gururuyla gülümsedi. "H. Rider Haggard'a ithaf edilen ve onun ölümünden sonra kütüphanesinden alınan gerçek Bucklow Kalesi'nin Alınışı. Bayan Unity Mitford'un elinden geçen ve gerçekten Windsor Dükü'nün sahip olmuş olabileceği kopya. Benim elime altı yıl önce, bu bey Tunbridge Wells matbaasında depoda kalmış kitaplara rastlamadan çok önce geçmişti."

"Demek siz sahte kopyayı istiyordunuz?"

"Onun değersizliğinin ortaya çıkmasını istiyordum. Sahte olduğunu biliyordum ama sahteciliğin nasıl yapıldığını bilmiyordum. Uydurma bir şey miydi? Biri bir elyazması bulup ondan mı kitabı bastırmıştı? Yoksa şimdi anladığım gibi, ithafı sahte olan gerçek bir kopya mıydı? Onun ne olduğunu ve Necd'ül-Kuaddar'ın dolandırıldığını ortaya koymak istiyordum ama bunun için on bin dolar ödemek istemiyordum. Yoksa ben de dolandırıcılığın kurbanı olurum."

"Böylece aracıyı safdışı etmek istediniz. Dostunuzu..." Burada Atman Singh'e bakıp gülümsedim, ama gülümsemedi. "Kitabı benden almaya gönderdiniz. Ve kendisine bana beş yüz dolar vermesini söylediniz. Neden?"

"Sizin zahmetinizin karşılığı olarak. Kitap değersizdi ama bu miktar da zahmetinize karşılık yeter görünmüştü."

"Çektiklerim için bunu haklı bir bedel olarak görüyorsanız, hiç hırsızlık yapmadığınız anlaşılıyor" dedim. "Kitabın bende olduğunu nereden öğrenmişsiniz?"

"Bayan Porlock o akşam kitabın kendisinde olacağını söyledi. Bundan da sizin kitabı sahibinden almış olduğunuzu anladım."

Rudyard Whelkin başını salladı. "Zavallı Maddy. Ona kitabı saklamasını söylemişim. Bu yaptığıyla benim o önemli satışımı berbat edecekti ama o da huzursuzdu sanırım. Parayı bir an önce alıp kenti terk etmek istiyordu herhalde." Kaşlarını çattı, "iyi ama, onu kim öldürdü?"

"Nedeni olan biri" dedim, "ihanet ettiği biri."

"Tanrı aşkına" dedi Whelkin. "Ben kimseyi öldüremem. Hele Madeleine'i asla öldüremezdim,"

"Belki. Ama kadının aldattığı tek erkek siz değildiniz. Aslında düşünürseniz herkesi aldatmıştı. Beni, ilaçla uyutup bir kitap çaldı ama onu ben öldürmedim. Mihraceyi dolandırmaya hazırlanıyordu ve o da adamı Üç Asker kitabıyla geldiğinde çok kızmış olmalı. Ama kadından daha fazla bir şey beklemediği için aldatılmış olamaz. Ben de öyle. ikimizin de kadına güvenmek diye bir olayımız olmadığından neden kendimizi aldatılmış hissedelim ki? Aslında onun aldattığı bir tek kişi vardı."

"Kim?"

"O." Parmağımı Prescott Demarest'e uzattım.

Demarest şaşırmişti. "Çılgınlık bu" dedi.

"Neden?"

"Ben bu tımarhanede ne aradığımı düşünüyordum ve şimdi de, bu geceden önce adını bile duymadığım bir kadını öldürmekle suçlanıyorum. Gazetede bir ilan okudum, bir telefon ettim ve buraya nadir bir kitap için büyük bir para ödemeye hazırlıklı olarak geldim. Ama burada ilginç ama inanması güç hikâyeler dinledim ve şimdi, de cinayetle suçlanıyorum. Kitabınızı istemiyorum, Bay Rhodenbarr. Hitler'e de, Haggard'a da, İsa'nın yeryüzündeki vekiline de imzalı olsa bile istemiyorum. Ve bu saçmalıkları daha fazla duymak da istemiyorum, izin verirsiniz..."

İskemleden kalkmaya çalışırken elimi kaldırdım. Hareketimde tehdit edici bir şey yoksa da, durdu. Oturmasını söyledim. Gariptir ama, oturdu.

"Siz Prescott Demarest'siniz" dedim.

"Bu gece burada adlarımızın dile getirilmeyeceğini sanmıştım. Ama evet, ben Prescott Demarest'im..."

"Yanlış" dedim. "Siz Jesse Arkwright'sınız. Ve bir katilsiniz."

19

"Sizi bu öğleden sonra izledim" dedim. "Pine Sokağı'nda bir işhanından çıktığınızı gördüm. Sizi daha önce hiç görmemiştim ama tanıdık bir haliniz vardı. Sonra hatırladım. Aile benzerliği."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Forest Hills'deki kütüphanemizdeki portrelerden söz ediyorum. Oval çerçeveler içinden bilardo masasına bakan iki büyüğünüz. Dönen Jenny'yi icat eden kişinin soyundan gelip gelmediğinizi bilmiyorum ama duvardakilerin atalarınız olduğuna iddiaya girerim. Özellikle çene yapınız onlara çok benziyor."

Whelkin'e baktım. "Siz ona kitap satmıştınız, hiç görmemiş miydiniz?"

"Bütün işleri Maddy yapmıştı. Aracı oydu."

"Ama telefonda konuşmuştunuz sanırım."

"Çok kısa bir konuşmaydı. Sesini tanımadım."

"Ya siz?" diye mihraceye döndüm. "Siz bu sabah Bay Arkwright'a telefon ettiniz, değil mi?"

"Duyduğum sesin sahibi bu adam olabilirdi, Ama kesin bir şey söyleyemem."

"Saçmalık bu" dedi Demarest. Ama artık Arkwright desek de olur ya. "Bir çift portreye benzemenin iddia edilmesi, sözde telefonda duyulmuş bir ses..."

"Unutuyorsunuz, sizi Pine Sokağı'nda bir işhanından çıkarken gördüm. Sizi oradaki bir telefon numarasından aradım, konuştuğunuz telefon Tontine Ticaret Şirketi'ydi ve Tontine'in sahibi de Jesse Arkwright'tır. Olayda bir kimlik yanlışlığı iddiasıyla fazla başarılı olacağınızı sanmıyorum."

Adam fazla düşünmedi. "Pekâlâ" dedi. "Ben Arkwright'ım. Daha önceki komediye devam etmeye gerek yok. Mihrace dediğiniz bu adam bugün beni aradı. Bucklow Kalesi'nin kopyasının hâlâ bende olup olmadığını öğrenmek istedi."

"İlanı görmüştüm" dedi mihrace. "Ve doğru olup olmadığını merak ettim. Kitabı bu dükkândan ya da Bayan Porlock'tan alamayınca Bay Arkwright'ta bulunabileceğini düşündüm, ilan için telefon etmeden önce onu aradım."

"Ve ilandan söz etti" diye Arkwright devam etti. "Ben de gazeteye baktım. Ve hemen size telefon ettim. Neler olup bittiğini anlamak istemişim. Bir geceyarısı evimden bir kitap yokolmuştu. Onu geri alıp alamayacağımı öğrenmek istiyordum. Ayrıca kitabın bana söylendiği gibi nadir olup olmadığını da bilmek istedim. O yüzden sizi aradım ve bu gece gerektiği takdirde bir fiyat vermek üzere buraya geldim. Ama bunlar beni katil yakmaz."

"Madeleine Porlock sizin metresinizdi."

"Saçma. Onunla iki, bilemediniz üç kere karşılaşmıştık. Benim nadir bulunan kitaplara olan ilgimi biliyordu ve bir gün Kipling kitabını aniden önerdi."

"Metresinizdi. Altmış Altıncı Sokak'taki dairede sapık cinsel sahneler yaratıyordunuz."

"Oraya ayak bile basmış değilim."

"Sizi orada gören komşular var. Fotoğrafınızdan tanıdılar."

"Ne fotoğrafı?"

Resmi çıkarıp gösterdim. "Sizi teşhis ettiler. Porlock'un yanında da, tek başınıza da görülmüşsünüz. Herhalde anahtarınız vardı ki, komşulardan bazıları sizi aşağı kapıyı anahtarla açarken görmüşler."

"Bu dolaylı delil sayılır, değil mi? Belki de kitabı almaya geldiğimde görmüşlerdir. Belki otomatiğe basıldığı için içeri girmişimdir ve anahtarla girdiğimi sanmışlardır. Belleklere pek güvenilmez, değil mi?"

Buna yanıt vermedim. "Belki de kadının sizi sevdiğini sanıyordunuz" dedim. "Her ne olursa olsun, aldatıldığınızı hissettiniz. Ben sizi soydum, ama bunun için beni öldürmek istemezsiniz. Her yere parmak izimi bastırıp tabancayı elime vermeniz yeterliydi. Ama Madeleine Porlock'un ölmesini istiyordunuz. Ona güvenmişsiniz ve o da sizi aldatmıştı."

"Bunların hepsi varsayım."

"Ya tabanca? Marley Devil Dog, .32'lik otomatik."

"Silahın ruhsatsız olduğunu duymuştum."

"Bunu nereden duymuş olabilirsiniz ki? Gazetelerde yazmadı."

"Belki de radyodan duymuşumdur."

"Sanmıyorum. Bu bilginin basına sızdırıldığını sanmıyorum. Ayrıca, kimi zaman ruhsatsız bir silah da sizin sandığınızdan çok kolaylıkla sahibine kadar izlenebilir."

"Silahı bana kadar izleseniz bile bu hiçbir şeyi kanıtlamaz" dedi. "Evi soyduğunuzda onu da almış olabilirsiniz."

"Ama silah evinizde değildi. Tontine bürosundaki masanızın alt sol çekmecesinde saklıyordunuz onu."

"Bu doğru değil."

Haklı olan öfkesi doğrusu kendisine çok yakışıyordu. O mavi çelikten otomatiği Copperwood Crescent'daki çalışma odasında görmüştüm. Ve şimdi de bürosunda olduğunu söylüyordum ki, bu doğru değildi ve çok kızıştı.

"Elbette ki, doğru" dedim. "Tabanca ile mermilerini herkes aynı yerde saklar, O çekmecedeki şu anda bir kutu .32'lik mermi, bir temizleme bezi ve Marley Devil Dog için fazladan bir iki şarjör bulunduğu eminim."

Yüzüme baktı. "Benim büroma girdiniz!"

"Komik olmayın."

"O şeyleri oraya siz koydunuz. Beni suçlamak için."

"Siz de çırpınıp duruyorsunuz. Madeleine Porlock'un metresiniz olmadığını hâlâ iddia edecek misiniz? Eğer öyleyse, ona neden bir vaşak kürkü ceket aldınız? Kadının onu istemesine şaşmamalı, insanın başını döndüren bir parça." Acele etme, Carolyn. "Ama yalnızca tanışsanız neden aldınız?"

"Almadım,"

"Kütüphanenizden bir kitap alırken dolaplarınızı karıştırdım, Bay Arkwright. Karınızın gayet etkileyici bir iki kürkü var. Hepsinin de etiketi aynı. Arvin Tannenbaum."

"Bu neyi kanıtlar ki?"

"Porlock'un dairesinde aynı etiketli bir vaşak kürkü var."

"Tekrar ediyorum, bu neyi kanıtlar ki? Tannenbaum iyi bir kürkçüdür. Çok müşterisi vardır."

"Madeleine'e o ceketi geçen hafta aldınız. Dosyalarında adınız yazılı bir kayıt ve ceketin tarifi var."

"Bu imkânsız. Ben asla..." Susup bu kere sözcüklerini daha dikkatle seçerek devam etti. "Dediğiniz gibi bu kadın metresim olsaydı ve ona bir ceket alsaydım nakit para öderdim. Böylece de alışverişin herhangi bir kaydı bulunmazdı."

"Bunu akıl ederdiniz, değil mi? Ama orada tanındığınızı tahmin ediyorum, Bay Arkwright. Değerli bir müşterileri olmalısınız. Yanılıyor olabilirim, ama polis Tannenbaum'un dosyalarını aradığı takdirde sözünü ettiğim satış kaydına rastlayacaktır sanırım. Hatta Tontine'deki masanızda adınıza kesilmiş satış fişiyle nakit ödediğiniz kaydını da bulurlar belki de."

Adamın yüzü bembeyaz kesilmişti. "Tanrım. Onu nasıl..."

"Tabii, benimki yalnızca bir tahmin."

"Beni suçlu göstermek için oyuna getirdiniz."

"Bu hoş bir iddia değil, Bay Arkwright."

Adam sanki kalp krizi beklermiş gibi elini göğsüne bastırdı. "Hepsi yarım yamalak gerçekler ve yalanlar" dedi. "Sonu nereye varıyor ki? Dolaylı kanıtlar yalnızca."

"Kimi zaman o da yeter. Porlock metresinizdi, onu sizin tabancanız öldürdü ve onu öldürmek için güçlü bir nedeniniz vardı. Watergate'de kullandıkları deyim neydi? Dumanı tüten tabanca, değil mi? Eh, sizi elinizde dumanı tüten bir tabancayla yakalayamadılar, çünkü tabancayı benim elime sıkıştırmıştınız ama sanırım savcı yine de yaşamınızı epey güçleştirecek şeyler bulacaktır."

"Elime geçmişken seni öldürmeliydim" dedi. Sesi zehir doluydu. Hâlâ göğsüne bastırıyordu elini. "Tetiğe parmağını dolayıp namluyu ağzına sokmalıydım ve o küçük beynini dağıttırmalıydım sana."

"Bak, bu çok iyi olurdu" dedim. "Kadını hırsızlık yaparken öldürüyorum ve sonra vicdan azabıyla kendimi öldürüyorum. Beşinci sınıftan beri vicdan azabı duymadım ama onu kim bilirdi, değil mi? Neden öyle yapmadın peki?"

"Bilmiyorum." Düşünceliydi. "Ben... daha önce kimseyi öldürmüş değilim. Onu vurduktan sonra oradan bir an önce kaçmak istedim. Seni öldürmeyi düşünmedim bile. Tabancayı eline bırakıp gittim."

Güzeldi. Haklarını okumadan ve avukatını çağırmasına izin vermeden bu kadar itiraf edilirdi işte. Artık süvarinin sahneye çıkma zamanıydı. Ray Kirschmann ile yaralı genç memur Francis Rockland'ın bütün konuşmaları dinlemekte oldukları arka tarafa baktığım sırada Arkwright'm göğsünü tutan eli ceketinin içine kaydı ve bir daha çıkardığında bir tabanca görüldü.

Tabancayı çekerken iskemlesini geri itti ve dördümüzü birden tehdit edebilmek için hızla birkaç adım geriledi. Benim elime sıkıştırdığından çok daha büyük bir tabancaydı bu. Bir revolverdi, eğer Marley yapımına düşkünse belki de bir Mastiff, diye düşündüm.

Tabancayı sallayarak, "Kimse kıpırdamasın" dedi. "Parmağını bile oynatanı vururum. Akıllı bir insansın, Rhodenbarr ama aklın bu kere işine yaramayacak. Dünyanın bir hırsızı arayacağını pek sanmam. Senin gibi insanları daha baştan gaz verip öldürmeliler. Mülkiyet hakkına saygısı olmayan iğrenç bir yaratıksın. Sana gelince..." Bunu da Whelkin'e söylüyordu. "Sen beni aldattın. Paramı dolandırmak için Madeleine'i kullandın. Beni aptal yerine koydun. Seni hiç umursamadan öldüreceğim, Siz öteki beyler yanlış zamanda yanlış yerde bulunuyordunuz. Bunu yapmak zorunda olduğuma üzülüyorum ama..."

Kadın öldürmek iyi bir politika değildir. Onları gözardı etmek ise daha da kötü olabilir. Arkwright da Carolyn'i unutmuştu ve Carolyn Immanuel Kant'ın bronz büstünü kafasına indirdiğinde hâlâ konuşuyordu. Büstü Felsefe ve Din bölmesinde raf kenarı olarak kullanıyordum.

20

Pazartesi öğleyin saat on ikiye çeyrek kala dükkânın kapısına Yemeğe Gittim kartını asarak kapıyı kilitledim. O saatte demir kepengi kapatmaya gerek görmemiştim. Carolyn'in Perşembe'leri gittiği yere uğrayıp felafelli sandviç aldım. Kahve de ısmarlayacaktım ama nane çayı varmış; o da ilginç geldiğinden iki kutu da ondan aldım. Tezgâhtar hepsini bir kesekâğıdına yerleştirdi. Adamın Arap mı, İsrailli mi olduğunu hâlâ bilmediğim için "şalom" ya da "selam" yerine iyi günler dileyip dükkândan çıktım.

Carolyn bir Lhasa Apso köpeğinin tüylerini taramaktaydı. Beni görünce, "Tanrıya şükürler olsun" diyerek küçük köpeği bir kafese soktu. "Yemek saati, Dolly Lama, senin gereğine daha sonra bakarım. Ne aldın, Bern?"

"Felafel."

"Müthişsin. Bir iskemle kap bakalım."

Oturup yemeye başladık. İşlerin iyi gittiğini anlattım. Memur Rockland, mihraceden parmağının karşılığı olarak üç bin dolar aldığı için beni ya da Sih'i rahatsız etmeyecekti. Parmağını kendisinin uçurduğunu hatırlarsanız bu çok iyi bir anlaşmaydı doğrusu. Birkaç rupinin de Ray Kirshmann'ın cebini bulduğunu tahmin ediyorum. Para genellikle o yolu izlerdi çünkü.

Adının gerçek olduğunu bir cüzdan dolusu belgeyle kanıtlayan Rudyard Whelkin tanık olarak tutuklanmış ve kefaletle bırakılmıştı. Carolyn'e, "Ülke dışına çıktığından hiç kuşum yok" dedim. "En azından kent dışına çıkmıştır. Dün gece bana telefon edip Bucklow Kalesi'nin Alınışı'nın Hitler kopyasını elimden almaya çalıştı."

"Yoksa onu şeyhe mi satmak istiyordu?"

"Bunun karşılığının ne olduğunu biliyor sanırım. Örneğin diri- diri derisi yüzülmek. Ancak öyle garip şeyler için büyük paralar ödeyecek başkaları da vardır ve Whelkin de onları bulacak insandır doğrusu, istediği parayı alamaz belki ama bugüne kadar pek aç kalmış değil ve bundan sonra kalacağını hiç sanmam."

"Kitabı verdin mi?"

"Ne münasebet. Onda kitaptan bir çanta dolusu var nasıl olsa. Ben Gresham'daki odasından yalnızca onu aldım. Elinde el sürülmemiş bir sürü kitap daha var, sabrı ve zamanı varsa bir Hitler kopyası daha hazırlar. Onların hepsini nasıl yapmışsa bir daha yapabilir. Ama ondan yürüttüğüm kopyayı vermem."

"Onu satmayacaksın herhalde?"

Kırılmış görünmeyi başarmış olabilirim. "Elbette ki, hayır. İş saatleri dışında hırsız olabilirim ama ben namuslu bir kitapçıyım. Hem o kitap satılık değil. Özel kütüphanem için. Çok sık okuyacağımı sanmam ama el altında olduğu düşüncesi hoşuma gidiyor doğrusu."

Mihracenin Monako'ya doğru yola çıktığını, rulet ya da bakarada rahatlamak niyetinde olduğunu söyledim. Adam bana bu olanların kendisini zindeleştirdiğini söylemişti. Öyle düşündüğüne sevinmiştim doğrusu.

Jesse Arkwright cezaevindeydi. Birinci dereceden cinayete suçlanmışlardı ve kefaletle çıkması imkânsızdı. Zenginlik para etmezdi.

"O suçlamayla hüküm giymez ama" dedim. "Doğrusunu istersen dava mahkeme aşamasına gelirse şaşarım. Deliller pek yetersiz. Yoksul biri olsa hapi yutardı ama esaslı avukat tutacak parası var. Herhalde daha düşük bir suçlamaya razı gelecektir. Ölümüne sebebiyet falan gibi. Bir iki yıla mahkûm olur ve iddiaya girerim ki bir gün bile yatmaz. Cezası tecil edilir. Bekle de gör."

"Ama o kadını öldürdü."

"Doğru."

"Haksızlık bu."

"Haksızlık elbette. Ama neyse ki, şu anda bile parmaklıklar ardında ve şerefi beş paralık oldu. Cezaevinde yatmasa bile mali bakımdan etkisini görecektir. Talihli olduğuna kuşku yok, ama o büstü kafasına indirmeden önce sandığı kadar da değil."

"Talihli bir vuruştun."

"Benim olduğum yerden çok esaslı bir vuruş gibi geldi."

Güldü. "Belki de Mets takımına benim gibi biri gerekli."

"Mets'leri ancak ilahî yardım kurtarır. Her neyse, haksız olan yalnızca o değil ki. Blinn'ler de sigortayı dolandırıyorlar. Evlerini soyma suçum hasıraltı edildi. Polis Arkwright'm yakalanmasındaki yardımım için hırsızlık suçlamasında bulunmuyor. Ama Blinn'ler yine de çalmadığım malların parasını alacaklar ki, eğer bu haksızlık değilse, haksızlığın ne olduğunu bana anlatman gerek."

"Haksızlık olabilir, ama ben yine de sevindim. Gert ile Artie'den hoşlanmıştım."

"Ben de. İyi insanlar. Bak, onlardan söz edince aklıma geldi."

"Ne?"

"Artie Blinn dün gece telefon etti."

"Öyle mi? Bu nane çayı da müthişmiş. Biraz tatlı ama. Şekersiz satmıyorlar mıydı?"

"Böyle satıyorlar."

"Dişlerimi de iç organlarımı da çürütecek herhalde. Ama umurumda bile değil. Ya senin?"

"Onu düşünmem şimdi. Yine Artie'ye dönelim biz. Bilmek istediği bazı şeyler vardı."

"Benim de bilmek istediğim şeyler var. Sana sormak istiyordum."

"Ya?"

"Rudyard Whelkin hakkında."

"Ne olmuş Rudyard Whelkin'e?"

"Seni randevuya çağırdığında gerçekten uyuşturucu almış mıydı? Yoksa sesi mi öyle gelmişti?"

"Sesi öyle gelmişti."

"Neden? Ve neden Porlock'un evine gelmemiş?"

"Kadın öyle istemiş. Arada mihraceye kitabın öteki kopyasını satacakmış. O yüzden Whelkin'in o iş sırasında ortalıkta olmasını istememiş. Ama Whelkin'e kendisinin beni kazıkladığını bilmememin daha iyi olacağını söylemiş. Böylelikle Whelkin daha sonra beni arayıp kendisinin de ilaçla uyutulduğunu ve o yüzden randevuya gelemediğini söyleyebilecekmış. Tabii Arkwright gelip de kadının alnına bir delik açınca bütün planlar suya düştü. Ben kendisiyle konuşurken Whelkin önceden o ilaç verilmiş numarası yapmaya başlamışmış."

"Anlıyorum. Şimdi olaylar açıkça belirmeye başladı..."

"Artık Artie Blinn'e dönersek..."

"Cüzdanına ne oldu?"

"Arkwright alıp polislerin bulacağı bir yastığın altına sokmuş. Sana söylemiştim, değil mi? O yüzden benden kuşulanmışlar zaten."

"Peki, sonra ne oldu?"

Cebimi yokladım. "Geri aldım. Delil olarak el koymuşlardı ama kimse bunun ne delili olacağını bilemedi, Ray de birileriyle konuştu, geri verdiler işte."

"Ya beş yüz dolar?"

"Para ya polisler gelmeden uçtu ya da polislerden biri gününü kârlı kapattı." Omuzlarımı silktim. "Haydan gelen huya gider."

"Sağlıklı bir tutum."

"Öyle. Artie'ye dönersek..."

"Artie'den kim konuşuyordu ki?"

"Kimse konuşmuyordu. Biz konuşacaktık. Artie bileziğe ne olduğunu sordu."

"Tüh!"

"Fotoğraflarla gittiğinde sana sorduğunu ama senin getirmeyi unuttuğunu söylediğini söyledi."

"Lanet olsun."

"Otomobilden inmeden önce ben de sana sormuştum ve sen de cebinde olduğunu söylemiştin."

"Öyle." Naneli çaydan bir iki yudum daha içti. "Eh, yalan söyledim, Bernie."

"Öyle mi?"

"Sana değil. Artie ile Gert'e. Bilezik cebimdeydi ama unuttuğumu söyledim."

"Herhalde esaslı bir nedenin vardı."

"Aslına bakarsan boktan bir nedenim vardı. Belirli birinin kolunda çok güzel görüneceğini düşünüyordum."

"O belirli kişi Miranda Messinger değildir herhalde."

"Bu sezgilerin yüzünden seni çok seviyorum, Bernie."

"Hah, ben de gülümsememden hoşlanıyorsun sanmıştım. Bileziği beğendi mi?"

"Bayıldı. Dün gece Polaroid'i götürmeye gittim. Kaybolduğunu fark etmemiş bile. Barışmak için bileziği verdim, her şeyi anlattım ve..."

"Yine berabersiniz yani?"

"Eh, dün gece beraberdik. Uzun vadeli planlar kurmak istemiyorum. O kadının kalbine giden yol bileğinden geçer. 'Sakin gidip Doğu Yakası'nda takayım deme, biraz çalıntıdır' dedim."

"Bunu söylerken ağzını öyle çarpıtarak mı konuştun?"

"Evet. Bayağı etkilendi. Bir daha ona bir armağan alınca çaldığımı söyleyeceğim." İcini çekti. "Ee, Bern, Blinn'leri ne yapacağız?"

"Ben bir şey düşünürüm."

"Sana söyleyecektim ama..."

"Söylemek için can attığını biliyorum. Durmadan Blinn'lerden söz etmek istiyordun."

"Şey, ben..."

"Haydi sakın ol ve yemeğini ye" dedim.

Carolyn az sonra, "Randy'nin bu akşam dans dersi var" dedi. "İşten sonra bana gelmek ister miydin? Yemek yer, sonra bir sinemaya falan giderdik."

"Çok isterdim ama bu gece olmaz" dedim. "Biriyle randevun mu var?"

"Pek sayılmaz." Bir an duraksadım, sonra aman boşver, diye düşündüm. "Bu akşam birlikte bir içki içeriz" dedim. "Ben Perrier içeceğim ama."

Gözleri irileşti. "Sahi mi! Yaramazlık mı var yoksa?"

"Ben o sözcüğü kullanmazdım ama evet."

"Nerede?"

"Forest Hills Gardens."

"Geçen seferki mahalle."

"Aynı ev. Ray Kirschmann'a tarif ettiğim kürk hayal ürünü değildi. Çarşamba gecesı Elfrida Arkwright'm dolabında görmüştüm. Ray'e söz verdim ve ben polislerı verdiğim sözü tutarım. Bu gece onu almaya gideceğim."

"Elfrida itiraz etmeyecek mi?"

"Elfrida evde değil. Dün kocasını ziyarete cezaevine gitti, sonra eve dönüp uzun uzun düşündü ve eşyalarını toplayıp bilinmeyen bir yere gitti. Belki anasının evine. Ya da Palm Beach'e. Gürültü patırdıyı beklemek istemedi sanırım."

"Haklı." Carolyn başını yana eğdi, gözlerinde dalgın bir bakış vardı. "Herif başına bütün gelecekleri hak etti" dedi. "Metresini öldürdü ve cezasını çekmeyecek. Evi bana anlattığını hatırlıyorum, Bern. Bir kamyonla gelip avizelerden halılara kadar her şeyi çalmak istediğini söylemiştin."

"Öyle bir şey istemişim, doğru."

"Şimdi öyle mi yapacaksın?"

"Hayır."

"Yalnızca mantoyu mu alacaksın?"

"Eh..."

"Mücevher var demiştin, değil mi? Belki Gert Blinn'in bileziği yerine bir şey bulursun."

"Öyle bir şey aklımdan geçmişti." .

"Sonra para koleksiyonu var."

"Para koleksiyonunu hatırlıyorum, Carolyn."

"Sözünü ettiğin başka şeyleri de hatırlıyorum. Pontiac'ı mı alacaksın?"

"Bu talihipi biraz fazla zorlamak olur."

"Başka bir otomobil çalacaksın öyleyse."

"Herhalde."

"Beni de al."

"Ne?"

"Neden olmasın?" Uzanıp elini koluma dayadı. "Neden olmasın, Bern? Randy'nin Polaroid'ini çalarken sana engel olmadım, değil mi?"

"Randy'nin Polaroid'ini çalmadık, ödünç aldık."

"Laf! Basbayağı çaldık. İşimiz bitince de geri verdik. Onu sayarsan benim de hırsızlık deneyim var sayılır. Beni de al, Bern."

Lütfen. Ben de lastik eldiven alıp avuçlarını keserim. İş sonrası içkimden de vazgeçerim. Her istediğini yaparım, Lütfen?"

"Ama sen namuslu bir yurttaşsın, Carolyn. Sabıkan yok. Toplumda saygın bir yerin var."

"Köpek yıkıyorum, Bern."

"Bir riski var."

"Riskin canı cehenneme."

"Ve ben hep yalnız çalışırım. Hiç ortağım olmamıştır."

"Ya?" birden çökmüş gibi oldu. "Orasını düşünmemiştim. Hem zaten herhalde sana yük olurum. Değil mi, Bern? Peki, boş ver. Zarar yok."

"İşten sonra içmek yok."

"Bir damla bile. Gelebilir miyim?"

"Ve hiç kimseye bir şey söylemeyeceksin. Ne Randy'ye, ne de gelecekteki sevgililerine. Hiç kimseye."

"Ağzım mühürlüdür. Ciddi misin? Geliyor muyum?"

Omuzlarımı silktim. "Geçen akşam bayağı işe yaramıştın. Yine yararlı olabilirsin."